Lista Hariri

Toți martorii au fost asasinați...
În afară de unul!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

LISTA HARIRI

Traducere din limba franceză
de Eugen Damian

METEOR PRESS

PROLOG

În acea zi de 14 februarie 2005, soarele strălucea deasupra Beirutului, vrând parcă să amintească de sărbătoarea Sfântului Valentin. Lumina inunda deja camera lui Rafic Hariri atunci când secretarul său, acelaşi de douăzeci şi opt de ani, Adnan Baba, intră, după ce bătu la uşă, pentru a-şi trezi şeful.

Acesta avea deja ochii deschişi. Dormea prost de la o vreme: stresul provocat de lupta politică împotriva sirienilor. Chiar în ziua aceea trebuia să fie prezent în parlamentul libanez şi să se întâlnească cu câţiva membri ai opoziţiei antisiriene, a cărei conducere urma s-o preia.

La 51 de ani, Rafic Hariri nu era nici pe departe lipsit de vlagă. Fiul unui ţăran sărac din sudul Libanului, de confesiune sunnită, făcuse avere în Arabia Saudită ca antreprenor de lucrări publice, construind moschei, şosele şi palate. Regele Fahd, impresionat de charisma lui, îi acordase cetăţenia saudită înainte ca Rafic Hariri să se întoarcă în patria natală, Libanul.

Aici se lansase în mod strălucit în politică, preluând conducerea opoziţiei contra Siriei, care ocupase ţara încă de acum treizeci de ani prin intermediul a numeroase reţele şi complici, de la şiiţi la anumiţi creştini, dar şi cu participarea palestinienilor.

Asta nu l-a împiedicat pe Rafic Hariri să ajungă de două ori prim-ministru, mai întâi între 1992 şi 1998, apoi din 2000 până în 2004. A demisionat în octombrie pentru a trece în opoziţia antisiriană, imediat după votarea, pe 23 septembrie, la Naţiunile Unite, a Rezoluţiei 1559, care-i impunea Siriei să plece din Libanul ocupat din 1976, iar Hezbollahului să-şi dezarmeze miliţia.

Votarea rezoluţiei îi înfuriase pe sirieni, aceştia fiind convinşi că aceasta era opera lui Jacques Chirac şi a lui Rafic Hariri, cei doi având relaţii foarte strânse.

În afară de politică, Rafic Hariri mai era preocupat şi de reconstrucţia Beirutului, absolut necesară după cincisprezece ani de război civil. Prin intervenţia sa, vechiul cartier al Pieţei Martirilor, care nu mai era decât o masă de ruine informe, se afla în curs de renaştere graţie unui parteneriat între proprietari şi noii investitori, sub egida companiei „Solidere", o structură condusă de Rafic Hariri.

Atenţionându-l că „Este 7 şi 15", Adnan Baba observă că mustaţa lui Rafic Hariri, altădată neagră, albise în decurs de câteva săptămâni.

Rafic se întinse şi se uită afară: de la etajul şapte al reşedinţei sale din cartierul Koreitem nu se vedea decât cerul. Cinci minute mai târziu, îşi lua micul dejun: mai întâi, un iaurt gros, amestecat cu un ulei de măsline numit în Liban *labneh*, o felie de pâine prăjită, o salată de castraveţi şi roşii, iar la sfârşit un espresso dublu.

Secretarul îi aduse o cămaşă albă şi un costum albastru şi îl lăsă să se îmbrace.

Imediat după aceea, Rafic Hariri îl chemă pe Amir Shehadi, şeful gărzii sale de corp. Hotărâse că acesta era cel care urma să conducă în ziua aceea Mercedesul din capul coloanei oficiale. Avea încredere deplină în el, şi totuşi nu-i comunică itinerarul şi destinaţia decât în ultima clipă. Căci pentru miliardar viaţa nu era deloc un fluviu lung, cu ape liniştite.

Cu câteva zile mai înainte, pe 6 februarie, prietenul său Jacques Chirac, preşedintele Republicii Franceze, îi strecurase în timpul unei întâlniri: „Rafic, fii atent. Am auzit că se pregăteşte un atentat împotriva ta."

Rafic Hariri se mulţumise să zâmbească. Era un om pios, care finanţase construcţia unei moschei în centrul Beirutului, cea mai frumoasă din oraş.

Totuşi, nu avea încredere doar în protecţia divină. Era în mod sigur cel mai apărat om din Liban, deşi, în noiembrie 2004, comandantul Forţelor de Securitate Interne, generalul Ali Al Hadj, redusese paza oficială de la patruzeci la opt oameni, motivând că mai avea acest drept, nemaifiind prim-ministru. Dar Rafic cunoştea adevăratul motiv al acestei „farse". Generalul Ali Al Hadj ascultase de ordinul preşedintelui libanez Émile Lahoud, impus de sirieni, duşmanul său de moarte.

De altfel, această măsură nu-l surprinsese deloc. Cu câteva luni mai înainte, îşi dăduse seama că sirienii îi cunoşteau toate faptele şi mişcările! Chiar şi cele mai intime conversaţii. O anchetă rapidă îi permisese să descopere că garda lui de corp preferată, un anume Ali Haj, era o „cârtiţă" siriană.

De altfel, concediat de Rafic Hariri, acesta se întâlnise în tabăra de la Aanjar, în apropierea frontierei siriene, cu proconsulul sirian în Liban, colonelul Assef Shahab.

Păţit de-acum, Rafic Hariri îşi organizase el însuşi protecţia. Graţie averii sale, acest lucru nu i-a pus nicio problemă. Mercedesul său negru model 600, protejat de un blindaj B6/B7 din fibră de sticlă – cel mai bun posibil – putea rezista tirului armelor de foc. Sistemul de bruiaj destinat evitării bombelor telecomandate era identic cu cel al preşedintelui Obama.

Astfel, de-abia îmbrăcat, într-o stare de spirit relativ calmă, dădu primele telefoane din ziua aceea.

*

* *

Era ora 8 şi 45 de minute atunci când Carole Farhat, secretara lui Fadi El Khoury, proprietarul hotelului Saint-Georges, ajunse la birou.

Din Saint-Georges, ridicat pe malul mării, în faţa Marinei din Beirut, nu mai rămăsese decât scheletul. În timpul războiului civil, beligeranţii se înverşunaseră împotriva celui care fusese cel mai frumos hotel din Orientul Mijlociu: cinci etaje de lux rafinat, cu un „Beach Club" la parter, locul de întâlnire al celor mai frumoase femei din Beirut. Din toată măreţia sa trecută nu mai rămăseseră decât câteva urme ale zugrăvelii roz de pe faţadă. Încetul cu încetul, Saint-Georges urma să fie reconstruit, dar asta avea să dureze ceva timp.

Pentru sărbătoarea Sfântului Valentin, Carole Farhat organizase un „brunch" la „Beach Club" şi venise să verifice dacă totul era în ordine, instalându-se într-unul dintre birourile renovate de la etajul doi. În faţa ei, silueta maiestuoasă a hotelului Phoenicia, altădată numărul doi, se înălţa pe partea cealaltă a străzii Minet El Hosn, într-o atitudine sfidătoare.

*

* *

Rafic Hariri părăsi camera la 9 şi 15 minute şi coborî la etajul cinci, unde-l aşteptau cincisprezece persoane pentru a discuta despre şedinţa specială a parlamentului, deschisă timp de trei zile. O oră mai târziu, îi ceru lui Amir Shehadi să-i pregătească maşina.

Şeful gărzilor sale de corp se duse să verifice Mercedesul 600, scanându-l, atât în interior, cât şi în exterior, cu un detector de substanţe explozive.

O precauţie de rutină.

Zece minute mai târziu, convoiul fostului prim-ministru părăsea reşedinţa din Koraitem.

În capul coloanei, o Toyota Land-Cruiser cu patru poliţişti la bord mergea în urma unui Mercedes 600 negru, asemănător cu cel al lui Rafic Hariri, condus de Amir Shehadi.

Maşina lui Hariri se afla imediat în spate, urmată de alte două Mercedesuri în care se aflau câte trei agenţi de securitate înarmaţi cu pistoale mitralieră MP 5, cu arme de asalt M.16 şi cu pistoale automate.

Un Chevrolet care juca rolul de ambulanţă încheia convoiul.

Rafic Hariri ajunse la ora unsprezece la parlamentul situat în cartierul Nejmeh, imediat lângă zona reconstruită de „Solidere". Aici se întâlni cu un vechi prieten, Marwan Hamadeh, un deputat druz. Acesta se mai sprijinea încă într-un baston. Cu patru luni înainte, pe 1 octombrie 2004, către ora nouă dimineaţa, o încărcătură explozivă sărise în aer la trecerea maşinii sale pe cornişa Maazra. Treizeci de kilograme de pentrit fuseseră plasate într-o maşină care staţiona chiar în faţa unui dispozitiv de micşorare a vitezei, ceea ce-i salvase viaţa lui Marwan Hamadeh. Deputatul nu încetinea niciodată atunci când trecea peste un astfel de dispozitiv... Or, omul care trebuia să declanşeze explozia la trecerea lui, cu ajutorul unui telefon mobil, se aşteptase s-o facă. Surprins, ucigaşul declanşase explozia cu câteva fracţiuni de secundă prea târziu. Garda de corp al lui Marwan Hamadeh fusese ucisă, însă deputatul supravieţuise şi părăsise spitalul cu o lună în urmă.

Cu siguranţă o simplă coincidenţă, atentatul avusese loc la câteva zile după ce Marwan Hamadeh semnase o moţiune antisiriană.

*

* *

La 12 şi 30, Rafic Hariri ieşi de la parlament în mica piaţă Nejmeh şi se duse la cafeneaua Étoile, aflată şase străzi mai departe. Se aşeză la o masă împreună cu un tunisian, membru al ONU, Neijib

Freiji, şi câţiva ziarişti. Îngândurat, frământa cu degetele mărgelele de chihlimbar ale unei *mashaba*[1].

Discutară o vreme despre proastele relaţii dintre Liban şi Siria. Apoi, la 12 şi 53 de minute, Rafic Hariri dădu semnalul de plecare şi se aşeză la volanul Mercedesului său. Convoiul făcu turul pieţei şi se angajă pe strada Al del Hamid Karamek, trecând prin faţa Ambasadei Italiei, apoi intră pe Ahmad Ed Daduk pentru a ajunge la cornişa de pe malul mării, de unde se putea îndrepta cu viteză spre est.

Era ora 12 şi 53 de minute.

*

* *

Pe aceeaşi cornişă, o furgonetă albă Mitsubishi „Canter" rula încet în direcţia hotelului Saint-Georges. Nu avea mai mult de 8 km pe oră şi mergea pe banda din dreapta.

Trecu prin faţa intrării la „Beach Club" şi se opri de-a latul drumului.

*

* *

La 12 şi 55, Carole Farhat pleca de la „Beach Club", după ce verificase dacă totul era în ordine cu organizarea „brunch"-ului. Ridică privirea şi observă furgoneta albă, surprinsă că parcase în faţa unicei maşini oprite acolo, deşi avea la dispoziţie tot spaţiul posibil.

---

[1] Un fel de mătănii fără semnificaţie religioasă, care, în Orient, ajută la trecerea timpului.

Mai întâi, Carole Farhat se gândi că era vorba de o livrare întârziată pentru „brunch"-ul său, însă îşi dădu seama că nu mai aştepta nimic, şi atunci îi veni în minte altceva.

Se afla încă în partea de jos a cornişei atunci când maşina Land-Cruiser, care deschidea convoiul lui Rafic Hariri, apăru pe neaşteptate în faţa hotelului Saint-Georges, urmărită de una dintre camerele de supraveghere ale băncii HSBC, situată chiar în faţă.

*

* *

Furgoneta Mitsubishi Canter demară în clipa în care Mercedesul condus de Amir Shehadi trecu prin faţa ei. Şoferul trase brusc de volan şi se năpusti în Mercedesul 600 blindat al lui Rafic Hariri.

În momentul coliziunii, şoferul furgonetei apăsă pe declanşatorul încărcăturii explozive, care cântărea peste o tonă şi era ascunsă sub o prelată în spatele maşinii.

La ora 12 şi 57 de minute, o explozie de o violenţă extraordinară zgudui Beirutul, distrugând Mercedesul blindat al lui Rafic Hariri, suflul său atingând hotelul Saint-Georges şi imobilul băncii HSBC. Un crater de trei metri adâncime apăru în mijlocul şoselei. În timp ce fumul începea să se risipească, Rafic Hariri era mort, ca şi alte 23 de persoane, 223 erau rănite, iar istoria Libanului era pe cale să se schimbe.

CAPITOLUL I

Louis Carlotti alerga cu paşi mici pe trotuarul străzii Minet El Hosn, aflată pe malul mării, supranumită dintotdeauna „cornişa". Nu era singurul care făcea jogging în acea dimineaţă de septembrie, pentru că vremea era magnifică, iar sportivilor le plăcea să alerge de la *Asram Beach* până la *Ras Beirut*.

Din cauza părului său negru sârmos şi a mustăţii groase, semăna izbitor cu un oriental, deşi Louis Carlotti era american. Şi încă un agent al Central Intelligence Agency! Trebuise să dea dovadă de multă răbdare şi înflăcărare pentru a obţine autorizaţia de a părăsi complexul de pe dealul din Akwar, la ieşirea din Beirut, unde se aflau Ambasada Americană şi locuinţele diplomaţilor. Cu faţa spre mare, deasupra autostrăzii spre Tripoli, instalaţi pe patru hectare, americanii trăiau izolaţi, protejaţi de un batalion al „Marines", înconjuraţi de un veritabil zid electronic prevăzut cu multe camere de luat vederi şi cu plăci de oţel escamotabile la fiecare dintre cele trei „check-points" de care trebuia să treci pentru a ajunge în curtea Cancelariei. Plase de oţel întinse pe orizontală erau destinate să protejeze împotriva eventualelor obuze sau proiectile.

Heliportul era ascuns privirilor de nişte prelate verzi imense întinse pe verticală.

Interdicţiile impuse diplomaţilor erau draconice, cu excepţia celor legate de obligaţiile oficiale, dar şi acestea erau limitate la minimum.

Nu se ieşea decât în convoi în enormele 4x4 blindate, cu geamuri fumurii, înţesate de ofiţeri de securitate înarmaţi până-n dinţi.

Pentru agenţii CIA, consemnele erau mai puţin stricte: aceştia trebuiau să vorbească cu „sursele" lor. Totuşi, anumite cartiere, de pildă periferia sudică, erau strict „off limits".

În urmă cu trei ani, în timpul războiului israelo-libanez, întreaga staţie fusese heliportată în Cipru, iar membrii săi reveniseră în număr restrâns. Washingtonul se temea ca Hezbollahul să nu încerce atentate împotriva cetăţenilor americani.

Trei ani mai târziu, consemnele nu erau deloc mai puţin stricte.

Fiecare „field-officer" al CIA, obligat să se ducă în oraş, trebuia să obţină din partea şefului staţiei o autorizaţie scrisă şi nu se deplasa decât înconjurat de un dispozitiv pe cât de greoi, pe-atât de bătător la ochi.

Evident, acest lucru obliga Agenţia să trateze cu omologii săi libanezi sigur antisirieni, de pildă, FSI[1].

Tratarea cu „sursele" locale era rezervată câtorva agenţi NOC[2], care beneficiau de o acoperire solidă.

---

[1] Forţele de Securitate Interne.
[2] Non Official Cover.

Această paranoia avea însă o scuză: pe 12 mai 1982, un kamikaze aflat la volanul unui camion încărcat cu explozibil aruncase în aer Ambasada Americană, situată pe vremea aceea în plin centrul Beirutului, chiar în ziua întâlnirii tuturor şefilor CIA care se ocupau de Orientul Mijlociu. Urmase răpirea lui William Buckley, şeful staţiei din Beirut, torturat, apoi asasinat, pe urmă atentatul care distrusese baza „Marines", ucigând 223 de oameni, şi alte câteva acţiuni minore.

Chiar dacă, de la o vreme, Hezbollahul jurase să nu se mai atingă de niciun agent american, şefii CIA se temeau. În ceea ce priveşte atentatele cu explozibil, libanezii câştigaseră toate olimpiadele, fără niciun efort...

Astfel, Louis Carlotti, care se lansase în cursa sa de jogging moderat, îşi spuse că avusese noroc.

Pentru a obţine dreptul să practice sportul său favorit, recursese la un argument sacrosanct: antrenamentul pentru maratonul de la New York din octombrie 2009, unde urma să alerge reprezentând CIA! În Statele Unite, sportul e sacru.

După aceea, o trăsătură personală: datorită aspectului său, cu tenul închis, Louis Carlotti aducea a arab şi trecea total neobservat pe străzile Beirutului. În plus, vorbind curent araba, părea *într-adevăr* un localnic.

În sfârşit, un ultim argument: şeful staţiei CIA din Beirut, Ray Syracuse, un bărbos jovial, înalt de un stânjen şi răutăcios ca o maimuţă, avea *nevoie* de Louis Carlotti pentru a îndeplini misiunea stabilită de Washington: dejucarea eventualelor planuri

ale Hezbollahului, sperietoarea de care se temea Langley. Mişcarea şiită libaneză era implantată în Statele Unite, la Dearborn, Michigan, şi chiar şi în New Jersey. Obsesia americanilor era legată de faptul că această mişcare, susţinută de Iran şi de Siria, ar fi putut urma exemplul dat de Al-Qaida, comiţând atentate spectaculoase pe teritoriul sacru al Statelor Unite.

Bineînţeles că serviciile secrete israeliene, Mossad sau Aman[3], se infiltraseră în Hezbollah, însă rezultatele erau slabe: agenţii lor, înainte de a fi descoperiţi şi „sinucişi" prin aruncare pe fereastră, nu raportaseră decât câteva informaţii militare despre activităţile locale ale Hezbollahului, mai ales în sudul Libanului. Orientarea ramurii militare – capul şarpelui – rămânea de nepătruns pentru serviciile străine.

Or, Louis Carlotti era unul dintre cei foarte puţini care obţineau informaţii confidenţiale graţie cunoştinţelor sale de arabă şi contactelor pe care le avea.

Aşa că Ray Syracuse cedase rugăminţii sale printr-o notă scrisă, aprobată de responsabilul diviziei Middle East de la Langley. Louis Carlotti avea dreptul să se ducă de trei ori pe săptămână la Beirut pentru a face jogging. Absenţa lui nu trebuia să depăşească două ore, fiind urmărit prin intermediul unui GPS miniaturizat ascuns în unul dintre bascheţii săi. Aparatul se declanşa automat în cazul în

[3] Serviciul misiunilor militare.

care Louis Carlotti ar fi ieşit din perimetrul bulevardului Paris.

În plus, o echipă de „baby-sitters" era gata să intervină, patrulând pe cornişă în ambele sensuri, într-un vehicul banal, înzestrat cu o plăcuţă de înmatriculare libaneză.

Louis Carlotti refuzase să poarte la el o armă în timpul escapadelor, ajungând în centru cu maşina utilizată pentru întâlnirile cu „contactele" sale, un Hyundai alb cu numere libaneze. Se oprea în parcarea subterană de la Holiday Inn, rămasă în faza de schelet, chiar în spatele hotelului Phoenicia, şi pleca apoi într-un ritm relaxat către Cornişă, trecând prin faţa rămăşiţelor hotelului Saint-Georges. Îşi continua drumul spre vest, pe trotuarul bulevardului Paris, în timp ce adresa întotdeauna câteva cuvinte amabile în arabă paznicilor parcării.

*

* *

Ajungând la nivelul străzii Ahram, perpendiculară pe bulevardul Paris, Louis Carlotti coti brusc pentru a traversa cele două artere separate de un parapet. La ora 7 şi 45, nu prea era circulaţie.

Americanul pătrunse printre două şiruri de imobile moderne, mai curând elegante. Odinioară, acest cartier fusese în întregime creştin, însă maroniţii, ruinaţi de război, cedaseră locul investitorilor saudiţi, care închiriau imobilele musulmanilor.

Louis Carlotti se opri în faţa unui imobil modern de culoare albă, cu trei etaje, şi apăsă pe butonul unui interfon. Uşa se deschise câteva clipe mai târziu şi el se năpusti pe scară. O uşă era

întredeschisă la primul etaj. Louis Carlotti se strecură înăuntru, întâmpinat de mirosul foarte oriental al unei lumânări parfumate.

– *Mehraba!*[4] Vrei o cafea?

Louis Carlotti rămase nemişcat, sorbind-o din ochi pe bruneta minioną care îi ieşise în întâmpinare. Foarte pudică în veşmântul care o înfăşura, ajungându-i până la glezne. Numai privirea arzătoare îi contrazicea înfăţişarea castă. În ciuda orei matinale, tânăra era machiată precum Regina din Saba, ochii ei minunaţi fiind subliniaţi din plin cu rimel.

– *Chukran*[5], îi mulţumi Louis Carlotti aşezându-se pe o canapea mică, în faţa unei măsuţe joase.

O urmări cu privirea pe femeia care se duse în bucătărie, încercând să-i ghicească formele pe sub abaya... La cincizeci şi doi de ani, nu prea avea ocazia să se întâlnească cu tinere de douăzeci şi şapte...

O văzuse pentru prima oară pe Samira Toufic la Clubul Ofiţerilor din Kaslik, la est de Beirut, unde avea întâlnire cu una dintre „sursele" sale. Era vorba de cel pe care îl poreclise „omul cu şaptesprezece urechi"... Generalul Mourad Trabulsi, care conducea în cadrul Forţelor de Securitate Interne departamentul însărcinat cu supravegherea ambasadelor, cel care pe vremuri comandase o unitate de poliţie şi părea să cunoască pe toată lumea din Beirut.

---

[4] Bună ziua.

[5] Mulţumesc.

Prenumele său, care ar fi putut să fie al unui musulman, şi cunoaşterea enciclopedică a Coranului îl ajutau în stabilirea contactelor cu alte comunităţi libaneze. Deşi era creştin maronit, avea antene peste tot, având de-a face, în lunga sa carieră, cu mai toată lumea.

Era un foarte vechi „asset" al CIA la Beirut. Încă de pe vremea când era doar colonel, practicase o echilibristică periculoasă, dar eficace, între Hezbollah şi CIA, ceea ce-i atrăsese recunoştinţa celor două părţi. Modest, jovial, întotdeauna zâmbitor şi de o politeţe rafinată, avea gusturi simple. Cu trei ani în urmă, un stagiu de şase luni în Statele Unite, cu toate cheltuielile plătite, îl umpluse de încântare. O sticlă de Chivas Regal îl făcea să lăcrimeze.

Totuşi, sub aparenţa sa bonomă, era prudent ca un şarpe şi viclean, cântărindu-şi vorbele la milimetru.

În ziua aceea, atunci când Louis Carlotti îl întâlnise în unul dintre saloanele întotdeauna goale ale clubului din Kaslik, se afla în compania unei brunete minione „acoperite"[6], cu un chip încântător şi cu o privire arzătoare, înfăşurată până la glezne într-o abaya neagră.

Ceva neaşteptat.

În faţa surprizei manifestate de american, generalul se repezise spre acesta, şoptindu-i la ureche:

– Dragul meu prieten, mi-am luat libertatea de a aduce cu mine o prietenă, Samira Toufic, care are

[6] Cu capul acoperit de un hijab.

o problemă cu viza. Ar vrea să se ducă în Statele Unite să-şi vadă o verişoară care locuieşte la Chicago, în timpul în care soţul ei, un maior din armata libaneză, se ocupă de formarea Forţelor Speciale din Kuweit. I-a fost refuzată viza. Mă gândeam că ai putea s-o ajuţi... Vorbeşte engleza foarte bine. Vino să ţi-o prezint.

Samira Toufic îi aruncase o privire lui Louis Carlotti, însă nu-i strânsese mâna, mulţumindu-se să şi-o pună pe piept pe a ei şi să o frece uşor de abaya.

Americanul fusese fascinat de ochii ei, care exprimau în acelaşi timp o senzualitate violentă şi o voinţă de fier. Se gândise că avea probabil o aventură cu generalul Trabulsi, mare amator de femei... Cu toate acestea, tânăra libaneză părea înţeleaptă ca o icoană.

Pentru un libanez, obţinerea vizei americane nu era deloc o treabă uşoară. Evident, în afară de cazul în care CIA dădea undă verde.

– Trebuie să vină la ambasadă, propuse el imediat, în timp ce Mourad Trabulsi comanda cafele. O s-o prezint colegilor mei de la consulat. Unde pot să-i trimit formularele pentru viză?

– Mi le dai mie, răspunse imediat generalul Trabulsi.

La următoarea întâlnire, aşa cum promisese, Louis Carlotti îi dăduse oficialului libanez formularele necesare, sfătuind-o pe Samira Toufic să le ducă la consulatul american şi să spună că vine din partea lui.

Cincisprezece zile mai târziu, surprins că nu avea nicio veste, îl întrebase pe general dacă încân-

tătoarea Samira Toufic renunţase la proiect. Generalul izbucnise într-un hohot de râs nebun, aşa cum făcea deseori în timpul unei conversaţii, şi îi spusese cu voce scăzută:

– Dragul meu prieten, nu îndrăzneşte să se ducă la ambasadă! E prea departe şi se teme de controale.

– În cazul ăsta, să ţi le dea dumitale... propusese Louis Carlotti.

Un nou hohot de râs.

– Ar vrea s-o ajuţi să completeze dosarul, îi explicase Mourad Trabulsi, înmânându-i o hârtie. Iată adresa ei: strada Ahram nr. 5. Dă în bulevardul Paris. Doreşte să treci pe la ea. E acasă dimineaţa. Apeşi pe tasta 1 a interfonului.

Louis Carlotti acceptase. Era intrigat şi excitat de ideea de a se afla în apropierea acestei femei frumoase, aparent singure. Două zile mai târziu, trebuise să se întâlnească cu un contact, nu departe de adresa femeii, la hotelul Vendôme. Împuşca doi iepuri dintr-un foc. Bineînţeles că nu suflase o vorbă despre asta la staţie. După întâlnirea de la Vendôme cu un posibil escroc, care îi propusese să-i vândă nişte informaţii despre o celulă a Hezbollahului de la New York, se dusese pe jos în strada Ahram. La numărul 5 era o clădire modernă cu cinci etaje. Generalul Trabulsi, puţin cam paranoic, îi recomandase să nu-i telefoneze femeii. Hezbollahul şi sirienii ascultau toate convorbirile. Louis Carlotti apăsase tasta cu numărul 1 a interfonului şi, aproape imediat, o voce de femeie întrebase în arabă cine era vizitatorul.

– Louis, amicul generalului Trabulsi, răspunsese americanul.

– La etajul întâi, îi spusese Samira Toufic, fără să fie deloc surprinsă.

Îl aşteptase în uşa întredeschisă.

La fel ca la Clubul din Kaslik, nu-i strânsese mâna, mulţumindu-se să şi-o pună pe a ei pe piept, apoi îl invitase să se aşeze pe o canapea mică, înainte de a se duce la bucătărie pentru a pregăti o cafea turcească.

Purta o djellaba albă foarte castă, dar, în ciuda orei matinale, era machiată cu grijă. Întorcându-se cu tava şi cu formularele, se aşezase destul de departe de el.

Întreaga ei atitudine exprima cumpătare, cu excepţia ochilor arzători, sfredelitori, incisivi. Louis Carlotti nu reuşea să-şi desprindă privirea de la gura cu buze roşii, groase şi simţise furnicături în partea de jos a pântecului, fără să fi observat cel mai mic gest echivoc din partea Samirei Toufic. Conversaseră o vreme, iar el îi vorbise despre joggingul său...

Atunci când îşi luase rămas-bun, tânăra libaneză îi aruncase o privire care ar fi putut să topească şi-un gheţar, rostind cu o voce egală:

– Când mai ieşiţi să alergaţi, dacă vreţi să beţi o cafea, sunt aici în fiecare dimineaţă. Chiar foarte devreme. Mă trezesc pentru prima rugăciune. La ora şase...

*

* *

Samira Toufic reveni în cameră, se aşeză pe canapea şi turnă cafeaua în ceşti. Băură în tăcere.

La fel ca la toate celelalte vizite, Louis Carlotti era agitat, ştiind că nu putea să dispară multă vreme, altfel s-ar fi alarmat „baby-sitter"-ii. Bău din cafeaua turcească amară, se întoarse spre tânără şi murmură cu o voce alterată de dorinţă:

– Eşti foarte frumoasă.

– *Chukran*, zise Samira Toufic, lăsând ochii în jos.

Corpul îi alunecă spre el şi îşi lăsă capul pe umărul lui, ca şi cum ar fi vrut să doarmă.

Louis Carlotti încercă să n-o bruscheze atunci când îşi puse mâna, pe sub djellaba, în zona inimii. Simţind cu degetele conturul ferm al unui sân, avu senzaţia că un aruncător de flăcări îl ardea între picioare.

Febril, începu să-i frământe pieptul şi să-i ridice partea de jos a veşmântului.

Samira Toufic se ridică imediat, ca împinsă de un resort, şi şopti:

– Nu aici.

Louis Carlotti o urmă în camera cufundată în penumbră. Tânăra tocmai îşi trăgea peste cap djellabaua. Era goală pe dedesubt. Fără să se mai dezbrace de echipamentul de jogging, Louis Carlotti o împinse pe pat. Femeia căzu sub el, cu picioarele desfăcute. Ea fu cea care trase în jos elasticul pantalonilor de jogging, pentru a elibera sexul întărit al americanului.

Chiar înainte de a o săruta, Louis Carlotti era deja înfipt în pântecul ei. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi începu să se mişte încet, imprimând membrului său o mişcare circulară, de parcă ar fi

vrut să lărgească sexul care-l primise înăuntrul său. După câteva minute, respiraţia Samirei Toufic se acceleră. Louis îi simţi bazinul fremătând sub al lui, iar braţele femeii îi cuprinseră spinarea, în timp ce gemea.

– *Aiwa! Aiwa!*[7]

Louis Carlotti se supuse, străduindu-se să-şi frece membrul de clitorisul întărit. Cu gura deschisă, Samira Toufic respira tot mai repede. Apoi îşi ridică brusc bazinul şi scoase un ţipăt nearticulat.

După care căzu la loc.

Louis Carlotti respectă această pauză, apoi se dezlănţui iarăşi, eliberând în pântecul amantei sale sămânţa strânsă într-o săptămână. În sfârşit, se lăsă pe spate şi admiră uimit corpul tinerei. Uitase că o femeie poate fi atât de frumoasă.

Samira Toufic rămase nemişcată, cu ochii închişi, ca o păpuşă stricată. La fel ca atunci când făcuseră dragoste pentru prima dată. Louis Carlotti sosise la ea într-o dimineaţă, aducând cu el cererea de viză aprobată şi o sticlă de whisky. Privirea Samirei Tufic se aprinsese de bucurie văzând actele, însă refuzase sticla de Chivas Regal.

– Eu nu beau, îi explicase ea. E interzis de religie. O să fac o cafea.

După ce au terminat de băut cafeaua, Louis Carlotti nu se putuse împiedica să întrebe:

– Ce vreţi să faceţi în Statele Unite? În afară de a vă vizita verişoara.

---

[7] Da! Da!

Ea îl privise drept în faţă, cu un zâmbet puţin ruşinat.

– Aş vrea să găsesc un bărbat.

El tresărise.

– Dar Mourad mi-a spus că sunteţi măritată...

– E adevărat, dar nu sunt fericită.

Fără să-l privească, cu capul sprijinit de spătarul canapelei, începuse să vorbească de parcă s-ar fi aflat în cabinetul unui psihanalist, cu o voce monotonă şi blândă.

– Soţul meu nu este drăguţ cu mine. Uneori mă bate, cred că are pe cineva. Nu mă sună niciodată din Kuweit. Îmi reproşează că nu avem copii, dar eu cred că nu pot să fac.

Puţin câte puţin, corpul ei se aplecase spre el, iar capul i se sprijinise de umărul lui Louis Carlotti, care rămăsese nemişcat, cu privirea lipită de pieptul care tresălta pe sub djellaba. Nu îndrăznise să rupă vraja. Apoi văzuse în ochii Samirei Toufic o expresie tulburată, neobişnuită. Femeia îşi arcuise corpul, iar Louis Carlotti îi zărise sfârcurile întărite ale sânilor pe care se mula djellabaua. Fusese prea mult pentru el: îşi pusese palma pe sânul drept, iar contactul cu sfârcul întărit îi pompase un şuvoi de adrenalină prin vene.

Rămăsese nemişcat, ţinându-şi respiraţia, aşteptându-se ca Samira să tresară sau să protesteze.

Nimic.

Ca şi cum mâna pusă pe sânul ei nici n-ar fi existat... Atunci, Louis Carlotti prinsese curaj, trecându-şi degetele de la un sân la altul. Femeia ridicase capul şi el o sărutase, simţind imediat cum

buzele ei groase se deschid sub apăsarea buzelor lui. Stângace, însă cu înflăcărare, Samira îi întorsese sărutul. Ca o maimuţă în rut, fiindu-i aproape ruşine de erecţia sa, el îi atinsese pântecul. Atunci, Samira se ridicase brusc în picioare. El se aşteptase să-l dea afară pe uşă, însă femeia îl luase de mână, trăgându-l după ea în camera cufundată în penumbră. Acolo, cu gesturi fireşti, îşi scosese veşmântul şi se lipise de el cu tot corpul.

Într-o clipită, Louis Carlotti întinerise cu douăzeci de ani. Dezbrăcându-şi fulgerător echipamentul de jogging, se aruncase pur şi simplu asupra femeii.

Se înfipsese dintr-o mişcare într-un vas cu miere fierbinte.

După primele momente, ea îşi lipise bazinul de al lui, frecându-se de el ca o pisică şi şoptindu-i:

– Uşor, *ayete*[8]. Freacă bine în faţă.

El înţelesese şi se străduise să-i excite clitorisul. Rezultatul nu se lăsase aşteptat. Samira Toufic avusese un orgasm violent, însoţit de un ţipăt scurt.

Făcuseră cunoştinţă cu adevărat după această îmbrăţişare. Femeia îi povestise că soţul ei o pătrundea ca un câine, pe la spate, pentru că asta îl excita cel mai mult. Era brutal şi n-o făcuse niciodată să aibă orgasm.

Pur şi simplu, nu-i păsa.

– N-ai avut niciodată orgasm? nu se putuse împiedica să întrebe Louis Carlotti.

---

[8] Iubitule.

– Ba da, când m-ai mângâiat tu, îi răspunsese Samira cu o voce de-abia auzită. Eşti primul bărbat care mi-a oferit plăcere.

Îi luase mâna, strângându-i-o tare şi adăugând „n-o să uit asta niciodată".

Louis Carlotti trăsese lozul cel mare. Nu numai că făcea dragoste cu o femeie cu douăzeci de ani mai tânără decât el, dar mai era şi satisfăcută! Era prea frumos. Avusese chiar curajul să se îmbrace, spunându-şi că uneori se mai întâmplă şi miracole.

La uşă, Samira Toufic îl privise lung şi-i spusese cu voce joasă:

– Vino când vrei.

*

* *

Revenise după o săptămână de ezitări vinovate. Însă atracţia emanată de acest corp tânăr era irezistibilă. Atunci se născuse pasiunea lui pentru maratonul de la New York...

Din acel moment, de trei ori pe săptămână, era cel mai fericit bărbat. Din prudenţă, decisese să nu-i spună nimic generalului Trabulsi, deşi îl întâlnea regulat în calitate de „sursă".

Louis Carlotti privi acele luminoase ale ceasului său Navitimer Breitling, care licăreau în penumbră precum urechile unui diavol. Se afla acolo de aproape patruzeci şi cinci de minute. Samira Toufic era deja în picioare şi îşi îmbrăca abayaua. Nu o văzuse niciodată dezbrăcată în afara acestui cadru dominat de penumbră. Îşi zise că ar trebui ca într-o zi să îndrăznească s-o ia pe la spate, câineşte, cum spunea ea. Timp de câteva secunde, sângele

i se îndreptă spre pântec imaginându-şi-o aplecată, oferindu-şi şoldurile rotunde.

Dar era timpul să-şi reia joggingul. Recreaţia se terminase.

– Pe vineri, spuse el.

Ea dădu din cap afirmativ.

Făcea dragoste cu el chiar şi în ziua dedicată rugăciunilor. În schimb însă, refuzase mereu să bea alcool.

Cu inima uşoară, Louis Carlotti coborî pe strada Ahram, pustie la ora aceea. Nici bulevardul Paris nu era mai circulat. Traversă şi porni în pas uşor în direcţia Ras Beirut.

Parcursese cam o sută de metri, când observă o motocicletă mare care mergea în aceeaşi direcţie cu el, pe banda din stânga. Pulsul i se acceleră şi întoarse capul, fără să se oprească din alergare. Pe motocicleta Kawasaki se aflau doi bărbaţi. Deodată, Louis Carlotti văzu cum pasagerul care avea capul acoperit de o cască integrală, lucru destul de rar la Beirut, îşi vârî mâna în bluzonul de piele. Scoase apoi la vedere un pistol.

Calm, cu braţul întins, ţinti spre Louis Carlotti.

Cele trei împuşcături răsunară la interval de câteva zecimi de secundă.

Mai întâi, Louis Carlotti încetă să mai alerge, apoi se prăbuşi la pământ cât era de lung. Motocicleta accelerase deja în direcţia Ras Beirut.

Nimeni nu observase nimic.

CAPITOLUL II

O enormă banderolă era întinsă de-a curmezişul faţadei hotelului Saint-Georges, având în centru un gigantic semn „STOP" sub inscripţia: Stop SOLIDERE. Imobilul fusese ridicat de răposatul Rafic Hariri pentru reconstrucţia centrului oraşului Beirut. Din obscure raţiuni de ordin financiar, Fadi El Khuri, proprietarul hotelului Saint-Georges, îl detestase întotdeauna pe Rafic Hariri şi îl însoţise cu ura sa chiar şi dincolo de mormânt... Ca o ironie a sorţii, explozia care-l trimisese pe lumea cealaltă pe miliardar afectase grav hotelul aflat în plină reconstrucţie. El Khuri însuşi fusese cât pe-aci să cadă victimă deflagraţiei...

Privirea lui Malko alunecă până la statuia de bronz ridicată în mijlocul unui scuar triunghiular, chiar în faţa hotelului Saint-Georges. De la etajul 22 al hotelului Phoenicia, părea minusculă. Acela era locul atentatului în care fuseseră ucişi, cu patru ani în urmă, fostul prim-ministru libanez şi alte 23 de persoane.

De la ultimul sejur al lui Malko la Beirut, statuia era singura noutate, alături de reconstrucţia clădirii HSBC, distrusă de explozie.

Imobilul vecin nu fusese restaurat, adăugându-se numărului mare de clădiri distruse de cincisprezece ani de război civil, răspândite prin Beirut,

abandonate din motive misterioase, izolate în mijlocul celor noi şi strălucitoare. Astfel, pe strada Omar El Daduk, aflată chiar în spatele hotelului Phoenicia, imobilul vechi cu jaluzele de lemn şi cu faţada încă ciuruită de gloanţe, arborând firma „Drogheria Dunării", nu-şi mai redeschisese porţile. Beirutul era presărat cu ruine înnegrite care aminteau de o perioadă întunecată, în decursul căreia îşi pierduseră viaţa o sută de mii de oameni de toate religiile.

Cu toate acestea, potrivit obiceiului lor, libanezii îşi luau un nou avânt! În această perioadă de criză, era singura ţară în care restaurantele şi hotelurile erau pline şi în care domnea o evidentă bucurie de a trăi... Optimişti incorigibili, libanezii voiau să creadă în viitor... Evident, existau şi câteva semne de nelinişte ascunsă: vigilenţii care verificau cu ajutorul unui mic detector toate maşinile care intrau într-o parcare... Apoi mai erau ploturile escamotabile din faţa hotelului Phoenicia, interdicţia de a staţiona în altă parte decât în faţa unui imobil deja distrus.

L'Orient-Le Jour, marele cotidian libanez în limba franceză, titra pe opt coloane: „Ne temem de o nouă repriză de atentate". Teama tuturor locuitorilor din Beirut. Atentatele „cu ţintă" îi loveau cu o precizie chirurgicală pe duşmanii Siriei, maşinile-capcană explodând în toate cele patru colţuri ale oraşului.

Cea mai mică altercaţie intercomunitară ridica temperatura în termometre. În câteva intersecţii strategice, blindatele M.113 ale armatei libaneze asigurau o pază apatică şi prea puţin eficace. Erau

atât de vechi, încât te întrebai dacă se mai puteau urni din loc.

Malko îşi îndreptă privirea spre portul care se afla în faţa hotelului Saint-Georges. Un iaht mic era pe punctul să acosteze. În acest început de septembrie, era încă foarte cald, iar la „Beach Club" nu prea găseai mese libere la ora prânzului.

De la ultima sa misiune la Beirut, petrecută cu trei ani în urmă, după scurtul război israelo-libanez, distrugerile fuseseră reparate, iar femeile erau încă şi mai sexy şi mai elegante. Beirutul era într-adevăr paradisul curvelor şi începea să semene cu un mic New York, cu zgârie-norii săi noi. Totuşi, în spatele hotelului Phoenicia, scheletul clădirii Holiday Inn nu fusese atins: numai parcarea de la subsol era utilizată.

Soneria telefonului fix din camera sa îl făcu pe Malko să tresară. O voce anonimă îl anunţă în engleză:

– Maşina ajunge în zece minute: NISSAN X-TRAIL alb 53171.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să coboare.

Holul gemea de veşmintele numite *dişdaşa*[1], de un alb strălucitor, şi de prostituate, rusoaice sau libaneze, una mai sexy decât alta. Era Ramadanul şi tot Golful se năpustise în Beirut din cauza austerităţii wahabite... Şeicii cu barba frumos tăiată, cu privirea incisivă sau adormită din cauza dozei de haşiş

[1] Un veşmânt lung şi alb, purtat de oamenii din Golf.

luate după ce îşi instalaseră familiile agasante în bufetul cu autoservire, urmăreau cu priviri avide şi concupiscente prostituatele care îşi făceau rondul între recepţie şi cafeneaua care ocupa întregul hol.

Malko trecu prin spatele uneia dintre ele. Probabil o rusoaică, cu un piept magnific, purtând nişte jeanşi ce păreau pictaţi pe şolduri. Privirea îi era ascunsă în spatele unor ochelari negri. Femeia se întoarse încet, îl privi insistent şi trecu mai departe. Doar saudiţii plăteau cinci mii de dolari pentru o noapte de mângâieri. Ceva mai devreme, la piscină, reperase două rusoaice în jacuzzi. Numai capetele le ieşeau deasupra apei, parcă erau nişte crocodili la pândă.

La intrarea pe scara rulantă care ducea la parter, întâlni o brunetă cu privirea incandescentă, machiată ca Regina din Saba, care-i aruncă o ocheadă ce-i putea provoca o erecţie chiar şi unui centenar... Malko se întoarse după ea şi descoperi nişte şolduri incredibile care-l făcură să uite de întâlnirea cu Ray Syracuse, şeful staţiei CIA din Beirut.

*

* *

La Jounieh, „Samy" era un „must", cel mai bun restaurant pescăresc din Liban. La intrare, peştii aşteptau cuminţi să fie aleşi de pe patul lor de gheaţă. După ce coborî din enormul Nissan X-Trail alb şi blindat, condus de un tânăr „marine" cu capul ras, Malko realiză că nu ştia nici măcar *de ce* se afla în Liban.

Pur şi simplu, de la Washington i se ceruse să se ducă la Beirut.

Un bărbat scund, cu o barbă bogată, cu părul grizonat tuns scurt şi cu o privire sclipind de inteligenţă în spatele ochelarilor, îl aştepta în faţa peştilor îngheţaţi. Făcu un pas înainte şi îi întinse mâna zâmbind în colţul gurii.

– Ray Syracuse! Nu ne-am mai întâlnit până acum, dar ştiam cum arăţi! Ai călătorit bine?

– Excelent, îl asigură Malko. De altfel, sunt întotdeauna încântat să revin în Liban.

Americanul schiţă un zâmbet.

– Dacă ar fi să judec după dosarul tău, ai venit destul de des.

Traversară o sală imensă şi zgomotoasă, un fel de braserie în care femeile „acoperite" se amestecau cu frumuseţile machiate agresiv, pentru a ajunge la o masă cu vederea spre plajă. Doi bărbaţi se aflau deja acolo. Aceştia salutară cu o înclinare a capului.

– „Baby-sitter"-ii mei, îl anunţă Ray Syracuse.

Cei doi ocupau un capăt al mesei, lăsând două locuri libere între ei şi scaunele pe care se aşezară Malko şi şeful staţiei CIA.

– Puţin arak? propuse acesta.

Asta se putea bea în Liban, vinurile putând avea efecte secundare supărătoare, ajungându-se chiar la moarte subită. Ciocniră, apoi atacară antreurile care soseau în rafale.

– Am cerut să vii aici pentru că am avut o întâlnire în apropiere, la Kislik, explică americanul.

– Apropo, întrebă Malko după ce terminară antreurile, de ce mă aflu în Liban?

Vorbiră despre ultimele evenimente mondiale, despre Barack Obama şi despre Arctic Sea, o afacere care nu-l surprinse deloc.

Unul dintre „baby-sitters" alesese pentru fript o doradă enormă şi alţi câţiva peşti. Puteau începe să lucreze. Chipul lui Ray Syracuse se întunecă.

– Am primit o lovitură dură acum cinci zile. Unul dintre cei mai buni „field officers", Louis Carlotti, a fost răpus în plină stradă, în timp ce făcea jogging.

Îi povesti pe scurt lui Malko circumstanţele morţii agentului CIA.

– Bineînţeles, n-a fost arestat nimeni? remarcă acesta.

Ray Syracuse zâmbi amar.

– Văd că eşti familiarizat cu ţara asta... Nu, nimeni. Nicio pistă, în afară de trei cartuşe de 9 mm găsite pe şosea, dar asta n-a dus nicăieri... Nimeni nu a luat numărul motocicletei, cu siguranţă fals, şi cu atât mai puţin semnalmentele ucigaşilor, care purtau căşti.

Malko clătină din cap.

– Acum doi ani, nu ştiu dacă erai aici, fiul lui Amin Gemayel, unul dintre foştii preşedinţi ai Libanului, a fost doborât în cartierul creştin de trei bărbaţi cu chipurile descoperite, care apoi s-au făcut nevăzuţi cu o maşină. N-au fost prinşi niciodată.

– Eram aici! făcu Ray Syracuse. Nici acum nu ştim cine a comandat asasinatul.

Plecarea armatei siriene, care avusese loc pe 26 august 2005, nu pusese capăt asasinatelor care vizau ţinte precise. Fuseseră paisprezece în total,

începând cu prezentatoarea de televiziune May Chidiac şi sfârşind cu ziaristul Gibran Tweni.

Ucigaşii utilizau întotdeauna acelaşi *modus operandi*. Fie o maşină sau o motocicletă-capcană, a cărei explozie se declanşa la trecerea victimei, fie o încărcătură explozivă plasată sub vehiculul acesteia.

În ambele cazuri, explozia fusese declanşată de la distanţă de un complice, cu ajutorul unui telefon mobil. Fiecare moarte presupunea o logistică sofisticată, supraveghere şi specialişti în domeniul explozivilor.

Totuşi, nimeni nu fusese arestat vreodată. Nici măcar bănuit... Ca şi cum asasinii ar fi fost de pe o altă planetă, iar apoi s-ar fi întors de unde veniseră...

Toate victimele aveau un punct comun: erau opozanţii Siriei.

Bineînţeles că prosirienii îl acuzau pe „duşmanul sionist", Israelul, în vreme ce antisirienii arătau cu degetul spre Damasc, care nega însă indignat.

Un înger trecu, dispărând apoi deasupra mării...

– Cine răspunde de anchetă? întrebă Malko.

– FSI.

– Generalul Ashraf Rifi?

– Da.

– Îl cunosc, e un tip de treabă, remarcă Malko. E motivat...

Generalul Rifi, un musulman sunnit din Tripoli, fusese numit de fiul lui Rafic Hariri, după plecarea sirienilor, înlocuindu-l pe generalul Ali Al Hadj,

trimis la închisoare. Loialitatea sa nu putea fi pusă la îndoială.

– Cu toate astea, n-a aflat nimic, spuse cu tristeţe Ray Syracuse, deşi şi-a dat toată osteneala. Se loveşte de multă rezistenţă şi de o organizaţie invizibilă, însă foarte puternică, de o ferocitate fără seamăn. Sirienii au plecat, dar prezenţa lor invizibilă continuă să terorizeze populaţia. Mai zilele trecute, eram în vizită la un înalt funcţionar libanez. Mi-a mărturisit că şi un simplu telefon primit de la Damasc îl umple de teamă.

În Liban, dacă vrei să ajungi la bătrâneţe, nu trebuie să te atingi de sirieni.

– După patru ani, organizaţia lor e la fel de puternică? întrebă Malko uimit.

Ray Syracuse clătină din cap.

– Spionii lor sunt mereu prezenţi, invizibili, organizaţi, ascunşi peste tot, gata să acţioneze la ordinul stăpânilor lor de la Damasc. Şiiţi din Hezbolah, creştini din PPS prosirieni şi anumite grupări palestiniene. Ar putea ca mâine să declanşeze un nou val de asasinate, fără ca nimeni să fie în stare să-i oprească.

Îngerul trecu din nou, bătând cu tristeţe din aripile sale albe. Cei doi bărbaţi atacaseră dorada, iar Malko riscă o întrebare.

– Chiar dacă nu ştii identitatea asasinului lui Louis Carlotti, măcar cunoşti motivul?

Americanul aprobă din cap şi spuse:

– Da, 99%. Îţi aduci aminte de uciderea lui Rafic Hariri?

– Evident. Aveţi mai multe informaţii despre identitatea vinovaţilor?

Ray Syracuse puse furculiţa pe farfurie şi rosti cu voce gravă:

– Toată lumea îi bănuieşte pe sirieni, însă la ora actuală, după trei comisii de anchetă succesive numite de Naţiunile Unite, după sute de interogatorii şi după constituirea unui tribunal penal internaţional reglementat de Capitolul VII din Charta ONU, nu există nicio certitudine. Procurorul Tribunalului Special pentru Liban, canadianul Daniel Bellemare, ar fi publicat până acum actul de acuzare. Dar n-a făcut-o, pentru că dosarul său e gol. În orice caz, nu are nicio dovadă concretă, ceea ce noi numim în engleză „hard evidences", care să lege guvernul sirian de uciderea lui Rafic Hariri.

– De ce?

Ray Syracuse zâmbi cu amărăciune.

– Sirienii s-au pus la adăpost, lichidându-i pe toţi cei care ar fi putut să-i acuze de ceva. Acel kamikaze care conducea furgoneta încărcată cu explozibil n-a putut fi identificat. N-au rămas din el decât 27 de bucăţi conservate la morgă, dar e imposibil de stabilit şi de comparat ADN-ul. Nici măcar nu se cunoaşte natura explozibilului utilizat. Oficialii libanezi au frânat în mod sistematic anchetele specialiştilor numiţi de ONU. Nu s-a făcut prelevarea urmelor de explozibil de pe faţadele imobilelor atinse de explozie. Nu se ştie modul în care furgoneta Mitsubishi „Canter", furată din Japonia, a ajuns la Tripoli, în nordul Libanului. A fost identificată prin intermediul motorului găsit

în piscina de la „Beach Club". Cel care a revendicat atentatul, Abu Adhass, a fost ridicat de la domiciliul său două zile mai târziu, în ianuarie 2005, şi de atunci n-a mai fost văzut.

Ziaristul Samir Kafir, care voia să coopereze cu comisia de anchetă Mehlis, a fost asasinat pe 2 iunie 2005. Ministrul apărării, Elias Murr, şi el tot un voluntar în sprijinul anchetei, a fost ucis o lună mai târziu cu o maşină-capcană.

În decembrie 2005, Gibran Tweni, jurnalistul antisirian care lucra pentru ziarul *Al Nahar* şi care se dusese să facă cercetări lângă Aanjar, vechea bază siriană din Liban, a sărit în aer cu maşină cu tot.

Pe 12 octombrie 2007, un om care ştia probabil totul despre uciderea lui Hariri, Rhazi Canaan, proconsul în Liban timp de douăzeci de ani, s-a „sinucis" la Damasc. Era în relaţii proaste cu preşedintele sirian Bachar Al Assad şi ar fi putut să vorbească. Două luni mai târziu, generalul sirian Amos Sleimane, care conducea celula secretă ataşată regimului, a fost ucis în împrejurări ciudate. Nu s-ar fi pretat să trădeze, însă reprezenta un „risc de securitate" pe vremea când Naţiunile Unite făceau presiuni asupra Siriei.

– Asta-i tot? întrebă Malko, impresionat de această sinistră enumerare.

– Nu. FSI a înfiinţat un departament tehnic pentru a urmări comunicaţiile anumitor telefoane mobile în perioada care a precedat uciderea lui Rafic Hariri şi în ziua atentatului. Au utilizat un software furnizat de francezi. Cu ajutorul acestuia,

au izolat zece numere de telefoane mobile, cartele *prepaid* anonime folosite de complici în timpul pregătirii atentatului. Ei bine, în octombrie 2007, responsabilul acestui serviciu, generalul Samir Chenadeh, a fost victima unui atentat – o motocicletă-capcană – din care a scăpat ca prin minune; şeful lui, generalul Rifi, a fost obligat să-l trimită în Canada pentru a-l pune la adăpost.

Pe 25 ianuarie 2008, căpitanul Wissam Eid, cel care izolase cele zece numere de telefoane mobile, a fost asasinat. O maşină-capcană.

– Care e motivul ultimelor două atentate? întrebă Malko. FSI sunt un serviciu oficial. Se ştie bine că morţii vor fi înlocuiţi.

Ray Syracuse zâmbi cu amărăciune.

– Bineînţeles. Este un avertisment. Pentru a lăsa baltă ancheta. Altfel, succesorii vor fi şi ei asasinaţi...

Este o metodă siriană.

Nu se dau înapoi de la nimic.

În aprilie 2008, un jurist libanez, Ralph Riachy, care fusese selecţionat pentru a face parte din Tribunalul Special, a scăpat ca prin urechile acului: apartamentul său a sărit în aer... Doar aşa poţi înţelege teroarea care apasă asupra acestei anchete şi rezultatele puţine.

Cei care vorbesc sau vor s-o facă sunt asasinaţi. Înainte sau după.

Asasinatul politic ca metodă de guvernare este o tradiţie a regimului lui Hafez Al Assad, continuată de fiul său, Bachar.

Sunt înspăimântători.

– Există vreo explicaţie a acestei ferocităţi? întrebă Malko.

– Da, admise Ray Syracuse. Familia Al Assad este alauită, un fel de sectă derivată din şiism, destul de rău văzută de sunniţi, care nu reprezintă decât 8% din populaţia siriană. S-ar putea spune că stau pe un vulcan. Prin urmare, procedează în aşa fel încât acesta să nu se trezească. Cum nu sunt deschişi pentru un dialog, mai curând ucid.

– Ştiam că îşi asasinează adversarii politici, remarcă Malko, dar Rafic Hariri fusese de două ori prim-ministru în Liban, protejat de Arabia Saudită şi susţinut de comunitatea internaţională.

Americanul luă o curmală umplută de pe un platou care tocmai fusese adus şi zâmbi.

– Dragul meu Malko, îţi admir naivitatea... Dacă într-adevăr sirienii l-au ucis pe Rafic Hariri, acesta a fost al treilea om de stat libanez pe care l-au asasinat. Primul a fost preşedintele Bechir Gemayel, cel care se pregătea să încheie o pace separată cu Israelul. Un individ a plasat o încărcătură de cincizeci de kilograme de explozibil sub încăperea în care Bechir Gemayel participa la o întâlnire. Este singura dată când vinovatul a fost arestat: un membru al partidului prosirian PPS...

Asta se întâmpla în 1982.

Următorul a fost, în noiembrie 1989, preşedintele René Mowad, un antisirian notoriu, care urma să fie ales... O maşină-capcană cu 60 de kilograme de explozibil a sărit în aer la trecerea convoiului oficial, în faţa farmaciei Boustros, pe strada Roma.

La fel ca în cazul lui Rafic Hariri...

Înainte de aceste două atentate, sirienii îşi făcuseră mâna, dacă se poate spune aşa, cu şeful druzilor din Liban, Kamal Joumblatt, ucis de nişte necunoscuţi.

Fiului acestuia, Walid, pe care-l primise la Damasc, preşedintele sirian Hafez Al Assad îi spusese vărsând lacrimi de crocodil: „Când mă gândesc că nu sunt decât câteva luni de când tatăl tău şedea în locul în care stai tu acum... Sper că tu vei fi mai moderat."

La vremea aceea, Kamal Joumblatt se declara în favoarea plecării sirienilor din Liban...

Ray Syracuse termină de mestecat curmala şi zise:

– Te scutesc de lista asasinaţilor mai puţin cunoscuţi. Ar fi prea lungă. Trebuie să recunoaştem că, pe plan intern, clanul Assad nu este mai puţin feroce: în Siria, nu mai există o problemă legată de islam. Musulmanii au fost masacraţi printr-o represiune feroce.

– Ştiu toate astea, interveni Malko, dar, în cazul lui Rafic Hariri, pista ducea într-adevăr la Damasc?

– Doar dacă nu eşti orb. Dă-mi voie să-ţi reamintesc contextul: în 2005, Rafic Hariri a devenit inamicul numărul 1 al sirienilor şi al Hezbollahului. Din trei motive. Mai întâi, Rezoluţia 1559, care cerea încheierea ocupaţiei siriene, apoi refuzul de a prelungi mandatul lui Émile Lahoud, preşedintele libanez prosirian. În sfârşit, Hariri se pregătea să preia conducerea opoziţiei parlamentare antisiriene. Hezbollahul considera că el se afla în spatele

Rezoluţiei 1559 a ONU, care reclama dezarmarea miliţiei.

Pe 26 august, preşedintele Bachar Al Assad îl convocase pe Rafic Hariri la Damasc pentru o scurtă şi furtunoasă întrevedere care durase zece minute, în decursul căreia Bachar Al Assad îl anunţă pe Rafic Hariri că dacă nu îi prelungea mandatul lui Émile Lahoud urma să plătească toate oalele sparte...

Concediat cu brutalitate, Rafic Hariri îl întâlnise la preşedinţie pe generalul Ghazi Canaan, care îl ameninţase direct: „Pot să-ţi spulber Libanul ăsta al tău doar cu vreo zece maşini-capcană!"

Ca şi cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, Rafic Hariri a fost interceptat la frontieră de nişte militari sirieni care l-au condus în tabăra de la Aanjar, unde îl aştepta colonelul Assef Shahab, „proconsulul" sirian, care ţinea sub observaţie ţara cedrilor. Acesta îi aruncă cu brutalitate: „Interesul tău este să faci ce ţi-a ordonat *Rais*[1]. Dacă nu, o să mori ca un câine..."

Revenind la Beirut, Rafic Hariri le mărturisi prietenilor săi că trăise cea mai urâtă zi a vieţii lui. Nu se gândise niciodată că Bachar Al Assad putea să-l trateze în felul acesta.

– De unde ştii toate astea? îl întrebă Malko pe american.

– De la „sursele" din anturajul lui Rafic Hariri, căruia nu-i convenea să fie tratat ca un câine. Era

[2] Şeful.

doar protejatul regelui Arabiei Saudite, deţinea cea mai mare avere din Liban şi era fostul şi viitorul prim-ministru...

– Nu s-a plâns saudiţilor? întrebă uimit Malko.

Ray Syracuse ridică din umeri.

– Ba da, regele Abdullah l-a sfătuit să nu dea atenţie unei clipe de furie a lui Bachar Al Assad... Saudiţii se tem *şi ei* de sirieni. Toată lumea din regiune se teme de sirieni.

Pentru că ucid aşa cum respiră, fără să stea pe gânduri.

Un înger trecu, zburând zgomotos din cauza blindajului. Malko cunoştea reputaţia sirienilor, dar era uluit.

– Apoi, Bachar Al Assad a considerat votarea Rezoluţiei 1559 drept o veritabilă crimă de lezmaiestate... continuă americanul. Era primul cui bătut în sicriul lui Rafic Hariri. Sirienii nu puteau accepta aşa ceva.

– De ce a făcut-o? întrebă Malko.

Americanul ridică din umeri.

– Era un naţionalist autentic. Voia *într-adevăr* să-şi scape ţara de sirieni. De altfel, a reuşit. Însă postum... Pe 26 aprilie 2005, la două luni de la asasinarea lui, armata siriană a părăsit Libanul în urma dezaprobării internaţionale a uciderii lui Rafic Hariri.

– Trebuiau să se aştepte la asta, remarcă Malko. Asta îi putea alunga în afara graniţelor. Doar nu împuşcaseră pe cineva în picior...

Ray Syracuse clătină gânditor din cap.

– Şi eu m-am gândit la asta, dar cred că Bachar Al Assad a comis pur şi simplu o eroare de judecată... Nimeni nu mai protestase vreodată împotriva asasinării comandate a personalităţilor siriene. A crezut că după opt zile nu se va mai vorbi despre asta. Însă, odată cu Rafic Hariri, linia roşie fusese încălcată... Chiar şi pacifistul Kofi Annan a adoptat, pentru prima dată în viaţa lui, o poziţie curajoasă... Dar asta n-a schimbat cu nimic felul de a fi al sirienilor. Chiar şi după ce au părăsit Libanul, au continuat „curăţenia". Din iulie 2005 până astăzi, la Beirut au fost transformaţi în lumină şi căldură zece opozanţi libanezi...

Malko bău puţină cafea. Era zguduit.

Însoţind parcă această lungă defilare a cadavrelor, vremea părea să fie la unison: valuri mari luaseră cu asalt plaja minusculă de la picioarele restaurantului care începuse să se golească. Brusc, îşi dădu seama că povestea lui Ray Syracuse nu limpezise de fapt uciderea „field officer"-ului Louis Carlotti.

– Credeam că ancheta asupra asasinării lui Rafic Hariri a fost închisă, remarcă el. Că după trei comisii de anchetă internaţionale procurorul Tribunalului Special îşi va face public actul de acuzare.

– Ai dreptate, recunoscu Ray Syracuse, libanezii nu mai anchetează. Doar că a apărut un fapt nou: Louis Carlotti primise o informaţie care, dacă s-ar fi concretizat, ar fi permis în sfârşit, la patru ani şi jumătate după producerea faptelor, reunirea materialelor împotriva guvernului sirian.

– Iar Louis Carlotti a fost asasinat, aşa cum s-a întâmplat cu toţi cei care au încercat să-i descopere pe responsabilii de uciderea lui Rafic Hariri. Prin urmare, a fost ultima victimă a acestei interminabile anchete?

– Sunt aproape sigur, recunoscu şeful staţiei CIA.

– Deci am fost trimis la Beirut pentru a relua ancheta?

– Da, zise cu simplitate Ray Syracuse.

CAPITOLUL III

Câteva clipe, Malko rătăci cu privirea asupra rafalelor de ploaie care biciuiau geamurile restaurantului, apoi îl fixă din nou pe Ray Syracuse. Americanul era impasibil, ca un jucător de poker care urmează să mărească miza.

În realitate, îi oferea lui Malko un loc în cimitirul din Arlington. Acesta răspunse calm:

– Îmi faceţi o mare onoare, din moment ce trei anchete succesive, realizate sub egida ONU şi sprijinite de guvernul libanez, dispunând de mulţi oameni şi de un buget nelimitat, n-au reuşit să găsească dovezi împotriva Siriei. Dar cum aş putea s-o fac eu?

Americanul nu se tulbură în faţa acestei remarci pline de bun-simţ.

– Nu e vorba de reluarea unei anchete oficiale, preciză el, ci de urmărirea unei piste periculoase, însă extrem de promiţătoare. Nu numai că Louis Carlotti era calificat pentru a relua ancheta, dar beneficia de informaţiile unei „surse". Nu vreau ca moartea lui să fie inutilă, dar aş înţelege dacă ai refuza.

Malko nu răspunse. Existenţa sa se rezuma la o serie de speculaţii la un joc de poker a cărui miză

era viaţa lui. Dintr-o nevoie de ordin material – castelul îl costa o avere –, dar şi pentru că, de multă vreme, era dependent de adrenalină.

Ray Syracuse consideră că tăcerea lui însemna o acceptare. Restaurantul era aproape gol, iar unul dintre „baby-sitters" achitase nota de plată. Americanul se ridică şi se îndreptară spre ieşire.

Nissanul X-Trail alb se afla în faţa intrării restaurantului „Chez Samy".

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Să ne întâlnim cu „sursa" lui Louis Carlotti, îl anunţă Ray Syracuse. Generalul Mourad Trabulsi.

Malko zâmbi.

– Acum trei ani era doar colonel. Dar îmi aduc aminte de el. Oamenii lui mi-au salvat viaţa.

– Exact, confirmă Ray Syracuse în timp ce Nissanul demara. De atunci ne-a făcut diverse servicii. Louis Carlotti trata cu el. Cu siguranţă că o să fie încântat să te revadă.

*

* *

– Dragul meu prieten! exclamă Mourad Trabulsi cu o voce plină de căldură, îmi face mare plăcere să te revăd la Beirut.

S-ar fi zis că se despărţiseră de-abia în ajun. Ofiţerul libanez îi întâmpină pe peronul clubului ofiţerilor din Kaslik, un colţ paradiziac de pe malul mării, înconjurat de grădini şi de piscine. Îi conduse într-un salon imens şi gol, ale cărui ferestre dădeau spre mare. Lentilele negre ale ochelarilor îi dădeau un vag aer de gangster. Era îmbrăcat cu o bluză de in şi cu nişte pantaloni fără formă. Vorbea cu o voce

joasă şi se întorcea mereu în spate, de parcă s-ar fi temut să nu fie spionat în acest loc totuşi bine păzit...

Se aşezară pe o canapea uriaşă, iar Ray Syracuse spuse zâmbind:

– L-am poreclit pe prietenul Mourad „omul cu şaptesprezece urechi". Ştie tot ce se întâmplă în Liban.

– Dragul meu prieten, protestă generalul libanez, mă duc prin tot felul de locuri şi am mulţi prieteni, dar nu ştiu chiar totul. Sunt doar zvonuri. Cafea, arak?

Aleseră cu toţii cafeaua.

– Malko preia operaţiunea lui Louis Carlotti, îl anunţă şeful staţiei CIA.

Generalul Mourad Trabulsi aruncă o privire prin încăpere şi remarcă râzând uşor:

– Îmi place să vin aici pentru că nu e nimeni. Altfel, am mereu impresia că sunt urmărit.

Malko îl cercetă pe libanez. Ştia că era creştin, că făcea parte din FSI şi că avea cunoştinţă de multe lucruri, însă nu-i plăcea să iasă în faţă.

O prudenţă foarte sănătoasă...

După ce-şi băură cafeaua, Malko trecu la atac.

– Prin urmare, anchetezi afacerea Hariri. Ceva nou?

– Nu, nu, nu anchetez, mă ocup de ambasade. *Al Maaloumat*, divizia noastră C.E.[1] face asta. Sunt nişte oameni foarte curajoşi. Nu ca mine.

[1] Contraspionaj.

Râse oarecum nervos şi îşi aprinse o nouă ţigară.

– Povesteşte-i lui Malko ce s-a întâmplat, insistă calm Ray Syracuse.

Mourad Trabulsi mai mătură o dată salonul cu privirea, cât pe-aci să se uite şi sub canapea. Apoi zise cu voce joasă:

– Acum vreo cincisprezece zile mi-a telefonat cineva. Un bărbat care n-a vrut să-şi spună numele, dar care vorbea cu accent sudic, probabil un şiit. M-a întrebat dacă mă interesează afacerea Hariri. Nu am avut încredere şi am spus „nu". Atunci, mi-a zis: „Ştiu că-i cunoşti pe americani. Spune-le că sunt la curent cu multe lucruri legate de afacerea Hariri."

– Cu ce anume?

– A ezitat şi apoi mi-a spus: cunosc identitatea celor care au utilizat cele zece telefoane mobile. Pe urmă a închis...

Ray Syracuse şi Malko îi sorbeau vorbele. El bău puţină cafea şi continuă.

– Bineînţeles, am încercat să-l identific pe acest necunoscut. Utilizase o cartelă „prepaid" ca să-mi telefoneze, imposibil de urmărit. Divizia noastră tehnică a întrebat la MC Touch, operatorul pentru telefoane mobile, şi a aflat că apelul activase un releu din apropierea hotelului Summerland, aflat la periferia din sud. Asta-i tot.

– Ce înseamnă această referire la „zece telefoane mobile"? întrebă Malko.

Îi răspunse Ray Syracuse.

– După ce Saad Hariri l-a numit pe generalul Ashraf Rifi în fruntea FSI, înlocuindu-l pe generalul Ali Al Hadj, trimis la închisoare de Detlev Mehlis, în iunie 2005, pentru complicitate cu sirienii la săvârşirea atentatului împotriva lui Hariri, acesta a început o veritabilă anchetă, încredinţată căpitanului Wissam Eid, de la Divizia Tehnică a FSI. Graţie unui software furnizat de francezi, care permite identificarea anomaliilor în utilizarea unui telefon mobil, a făcut o descoperire interesantă.

– Ce înseamnă „anomalii"? întrebă Malko.

– De exemplu, dacă un aparat este utilizat doar în anumite momente sau dacă nu apelează decât un singur număr, îi explică Mourad Trabulsi.

– Ceea ce a descoperit Wissam Eid a reprezentat un uriaş pas înainte în cadrul anchetei. Prin intermediul acestui software, a descoperit că zece numere de telefoane mobile fuseseră utilizate în cele trei săptămâni care precedaseră asasinarea lui Rafic Hariri, precum şi în ziua atentatului.

Aceste telefoane mobile nu comunicau decât între ele. Prin analizarea releelor active, căpitanul Eid a putut determina că fuseseră folosite pentru a urmări traseul convoiului lui Rafic Hariri pe 14 februarie 2005, utilizatorii participând deci în mod activ la acest atentat. De pe data de 14 februarie, ora treisprezece, niciunul nu a mai fost activat...

– Nu s-a putut afla nimic în plus? întrebă Malko, fascinat de poveste.

Mourad Trabulsi clătină din cap.

– Nu. Toate cartelele „prepaid" fuseseră cumpărate la Tripoli sub un nume fals şi nu se ştia nimic

de telefoanele utilizate, pe care le poţi achiziţiona de oriunde. Până astăzi, n-am putut stabili nici măcar un nume pentru oricare dintre utilizatorii acestor telefoane mobile, deşi ne-am dat toată silinţa.

Intrigat, Malko întrebă imediat:

– Generale, după ce ai primit acest telefon, ai vorbit cu căpitanul Eid?

Mourad Trabulsi izbucni din nou într-un hohot de râs nervos.

– Nu. A fost asasinat pe 25 ianuarie 2008.

Un înger trecu, bătând trist din aripile sale albe.

În Liban, viaţa nu semăna deloc cu un fluviu lung şi liniştit.

Ray Syracuse reluă discuţia.

– De îndată ce Louis mi-a vorbit de povestea asta, i-am atribuit un număr de telefon mobil „virgin" pentru comunicarea cu generalul Trabulsi, în cazul în care ar mai fi telefonat apelantul necunoscut.

– A mai sunat? întrebă Malko, întorcându-se spre generalul libanez.

– După trei zile, confirmă acesta. I-am comunicat numărul pe care mi l-a dat Louis Carlotti şi i-am cerut să nu mă mai sune.

– De ce?

– Din prudenţă, admise Mourad Trabulsi. Putea fi un escroc, dar şi altceva. Nu-mi place să mă amestec în treburile altora.

O precauţie înţeleaptă, având în vedere ceea ce i se întâmplase căpitanului Eid.

Ray Syracuse se aplecă spre Malko.

– Tipul ăsta, pe care l-am numit Mister X, l-a sunat pe Louis Carlotti la numărul comunicat de prietenul nostru Mourad. O săptămână mai târziu, a repetat că era gata să comunice informaţii inedite despre afacerea Hariri, care-i implicau pe sirieni. Atunci când Louis Carlotti l-a întrebat dacă voia bani, a răspuns „nu". A spus că avea o altă motivaţie, fără să precizeze care anume.

– Bineînţeles că Louis şi cu mine eram extrem de temători. Sirienii au obicei să folosească genul ăsta de provocări. Louis a cerut atunci o dovadă concretă a dorinţei acelui om de a face dezvăluiri. Cea mai bună era o întâlnire. Mr. X a stabilit una, două zile mai târziu, în faţa farmaciei din satul Taanayel, în Valea Bekaa. La prânz.

– Şi s-a dus la întâlnirea asta?

– Da, confirmă Ray Syracuse. După ce am cântărit argumentele pro şi contra, am decis că nu puteam respinge acest contact. Am instalat la Chtaura, chiar înainte de frontiera siriană, un important dispozitiv de protecţie. Era posibil să fie vorba de o capcană, de o răpire. Am mobilizat opt „field-officers" şi am cerut o autorizaţie de la Langley. Nu le place să părăsim Beirutul... Pe scurt, Louis s-a dus la întâlnire.

– Şi pe urmă?

– Nimic. A aşteptat două ore. N-a venit şi n-a telefonat nimeni.

– A fost o farsă?

– Aş fi putut crede asta dacă Louis Carlotti n-ar fi fost ucis trei zile mai târziu.

– Nu mai lucra la niciun alt dosar?

– Ba da, desigur, la cel al Hezbollahului, ca noi toţi, de altfel. Dar, în contextul actual, Hezbollahul nu riscă să ne ucidă oamenii. Sunt însetaţi de respectabilitate. S-au îmburghezit.

– Atunci, cine?

– După cum ştii, sirienii devin răi atunci când se simt atacaţi, zise americanul. Pentru mine, acest asasinat reprezintă un „mesaj": nu vă ocupaţi de afacerea asta.

– Asta implică faptul că operaţiunea a fost „penetrată", remarcă imediat Malko.

– Evident.

– Mr. X a mai sunat de atunci?

– Nu.

Îngerul trecu din nou, cu o brasardă neagră pe aripa dreaptă.

– Probabil că a fost lichidat, concluzionă Malko. Dar rămâne întrebarea: dacă e vorba de sirieni, cum de au reuşit să fie la curent cu acest contact periculos pentru ei?

Nu îndrăzni să-l privească pe generalul Mourad Trabulsi.

Acesta bău dintr-o sorbitură cea de-a patra ceaşcă de cafea şi şopti:

– Poate că am o idee. Pe care i-am comunicat-o deja domnului Syracuse. Ştiţi de ce lui Louis Carlotti a început să-i placă dintr-odată joggingul?

– Nu, nu-mi dau seama, recunoscu Malko, neînţelegând unde voia să ajungă.

– Puţin şi din cauza mea. Pufni în râs. Sau mai curând din cauza unei femei frumoase care se

numeşte Samira Toufic, pe care am făcut imprudenţa să i-o prezint şi de care s-a îndrăgostit.

Ray Syracuse rămase tăcut, cu o expresie imobilă întipărită pe faţă, în timp ce generalul libanez povesti despre idila dintre Samira Toufic şi Louis Carlotti.

– Louis mi-a ascuns toate astea, zise el în final. Dacă mi-ar fi spus, poate că astăzi ar fi fost în viaţă.

Mourad Trabulsi clătină din cap.

– Da, dacă tânăra este amestecată în asasinarea sa, dar, în caz contrar, n-ar fi schimbat mare lucru... Se ducea în oraş, dar nu ca să se întâlnească cu mine.

– Dacă această Samira Toufic nu este implicată în uciderea lui, atunci de unde provine scurgerea de informaţii? Aparent, foarte puţini oameni erau la curent.

În realitate, o singură persoană, în afară de CIA: generalul Mourad Trabulsi.

După o scurtă dar apăsătoare tăcere, generalul libanez rosti cu o voce calmă:

– Cauza nu poate fi decât Mr. X. Nu ştim nimic despre el. Cea mai probabilă ipoteză este aceea că a fost imprudent şi că l-au lichidat mai întâi pe el, apoi l-au atacat pe Carlotti. S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul...

Malko schimbă o privire cu şeful staţiei CIA, care recunoscu.

– E plauzibil.

– Ce ar trebui să fac eu în afară de a aştepta un telefon care nu va veni probabil niciodată? întrebă Malko.

– Doar din respect pentru Louis, replică Ray Syracuse, ar trebui să avem inima împăcată în ceea ce o priveşte pe Samira Toufic.

– Cum? întrebă imediat Malko.

Americanul se întoarse spre generalul libanez.

– Ai mai întâlnit-o de la moartea lui Louis?

– Nu, veni imediat răspunsul lui Mourad Trabulsi.

– Deci, concluzionă Ray Syracuse, întorcându-se de data asta spre Malko, trebuie să trecem la atac. Fiind însă extrem de prudenţi. Dacă e amestecată şi femeia, abordarea ei ar putea fi periculoasă.

Privirea lui insistentă îl făcu pe Malko să zâmbească.

– Totuşi, ai vrea să mă duc... OK, dar cum?

Americanul păru uşurat de acordul lui implicit.

– Foarte simplu, zise el. Făcându-i o vizită.

– Cu ce pretext?

– Niciun pretext. Doar adevărul. Eşti un prieten apropiat al lui Louis Carlotti. Încerci să afli de ce a fost ucis.

– Risc să-mi trântească uşa-n nas, obiectă Malko.

– Poate, dar merită încercat.

Mourad Trabulsi părea copleşit.

– Este foarte periculos, remarcă el. Iar femeia n-o să vorbească... dacă are vreun amestec.

Ray Syracuse se juca cu ochelarii, vizibil agasat.

– Malko, eu cred că trebuie să faci încercarea asta. Conform spuselor lui Mourad, femeia e acasă

în fiecare dimineaţă. Tasta 1 la interfon. Bineînţeles că o să-ţi asigur o protecţie discretă.

Dar nu-ţi ascund faptul că există un risc...

Acesta era umor negru libanez.

Ray Syracuse se întoarse spre Mourad Trabulsi.

– Mourad, mai rămâi?

– Da, da, mai am şi alte întâlniri, îl asigură libanezul.

Îi întinse cartea de vizită lui Malko.

– Ca să poţi da de mine...

Malko vârî în buzunar cartea de vizită şi se îndreptă spre ieşirea din club împreună cu Ray Syracuse.

Ajungând la Nissan, americanul scoase din buzunar un Nokia negru şi i-l întinse.

– A fost telefonul utilizat de Louis. Poate că n-o să mai sune niciodată, dar ia-l totuşi.

După ce Malko puse telefonul în buzunar, americanul continuă cu un zâmbet puţin cam crispat:

– *Now, we are in business*[2]...

*

* *

Mourad Trabulsi dădu peste cap, unul după altul, două pahare de Chivas Regal, fără apă şi fără gheaţă, „otrava" lui favorită. Înghesuit în colţul canapelei, reflecta, iar rezultatul acestei reflecţii îl făcu să dorească un al treilea scotch...

[2] De-acum, intrăm în pâine.

Pentru prima dată în viaţa lui, fusese imprudent şi nu respectase proverbul care spune: „Cuvântul pe care nu-l rosteşti este sclavul tău, cel pe care-l rosteşti devine stăpânul tău."

Pentru a-şi păstra bunele relaţii cu Hezbollahul, comisese ceea ce el considera a fi o mică încălcare a compartimentării obligatorii în meseria sa. Îşi făcuse prieteni din toate taberele.

Asasinarea lui Louis Carlotti venise ca o lovitură de măciucă.

Bineînţeles că nu-şi împărtăşise nimănui certitudinile, sperând ca lucrurile să se aşeze în timp.

Din păcate, nu s-a întâmplat aşa.

Dimpotrivă...

Privi cerul care se acoperea de nori şi îşi spuse că aşa va arăta şi viitorul său apropiat.

*

* *

Malko privi cerul imaculat. Furtuna se depărtase. În ajun, îşi petrecuse seara împreună cu Tamara Terzian, una dintre vechile sale cuceriri din Beirut. Din nefericire, fusese însoţită de noul ei amant, un mustăcios musculos, cu o privire cruntă, care se aşezase tot timpul între tânăra femeie şi Malko. Acesta nu reuşise să-l îmbuneze nici măcar cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Trebuise să se mulţumească cu un dans pe ringul minuscul de la Grey, ceea ce-l făcuse să-i lase gura apă şi-i răscolise focul din pântec sub privirile inchizitoriale ale proprietarului legitim şi provizoriu al vulcanicei Tamara. Aceasta îi jurase că avea să se strecoare într-o seară pe la Phoenicia.

Îşi privi ceasul Breitling Bentley: opt fără zece. Era momentul. Coborî şi merse pe jos până la parcarea de la Holiday Inn. În ajun, revenise în oraş la volanul unei Hyundai albe, semănând întru totul cu maşina utilizată de Louis Carlotti.

După ce se aşeză la volan, puse pe podeaua maşinii pistolul Sig-Sauer pe care i-l dăduse Ray Syracuse şi se angajă pe strada Minet El Hosn, aflată în prelungirea bulevardului Paris. Un agent de la TD[3] îl „sonorizase" şi purta acum un microfon care retransmitea în timp real ceea ce spunea sau ceea ce i se spunea.

În timp ce mergea de-a lungul bulevardului Paris, încercă în van să-şi repereze „baby-sitter"-ii. Totuşi, erau acolo, luându-l în primire încă de la ieşirea din hotelul Phoenicia. Întoarse şi o apucă pe strada Ahram, reperând imediat, pe stânga, imobilul alb în care locuia iubita răposatului Louis Carlotti.

Aşteptă câteva minute în faţa clădirii, sperând că va ieşi cineva şi că va putea intra fără să aibă nevoie de interfon, dar nu se întâmplă aşa.

Se decise să apese pe tasta 1 a interfonului şi apoi aşteptă cu inima bătându-i mai repede.

Câteva clipe mai târziu, o voce feminină puse o întrebare în arabă, iar el îi răspunse în engleză:

– Sunt un prieten al lui Louis Carlotti.

Urmă un moment de tăcere, apoi bâzâitul interfonului îl luă aproape prin surprindere.

[3] Technical Division.

Pătrunse în hol şi începu să urce scara. O femeie brunetă stătea în pragul unei uşi întredeschise. Deşi i-o descriseseră cu lux de amănunte pe iubita lui Carlotti, fu impresionat de extraordinara strălucire din privirea ei. Era înfăşurată într-o djellaba bej, mulată pe un corp de figurină de Tanagra, şi machiată, în ciuda orei matinale, având o gură foarte roşie şi ochii subliniaţi cu negru.

Femeia îi aruncă o privire intrigată şi întrebă în engleză, cu voce joasă:

– Cine sunteţi?

– V-am spus. Un prieten al lui Louis Carlotti.

Se dădu la o parte, deschizând larg uşa.

– Intraţi.

CAPITOLUL IV

Samira Toufic se comporta de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Malko o urmă într-un mic living care dădea spre mare.

– Vreţi o cafea? îi propuse femeia.

Se exprima fără probleme în engleză. În picioare în faţa lui Malko, drapată în abaya, îl fixa cu o privire intensă. Sfârcurile sânilor se ghiceau prin ţesătura uşoară ca o bătaie de pleoape.

– Cu plăcere.

Femeia dispăru în bucătărie şi reveni după câteva clipe cu o cafetieră şi două ceşti aşezate pe o tavă de aramă.

– Cum beţi cafeaua? întrebă ea.

Malko zâmbi.

– *Masbout*[1].

Samira îi aruncă o privire intensă.

– Locuiţi în Liban?

– Nu, dar am venit des în vizită.

– Vorbiţi araba?

– Nu, din păcate. Dar vă descurcaţi bine în engleză...

– Mulţumesc.

---

[1] Normal.

Cafeaua era fierbinte şi amară. Malko puse ceaşca pe măsuţă. Imediat, Samira Toufic întrebă cu o voce abia auzită:

– Ce s-a întâmplat cu Louis?

– Ştiţi că a fost asasinat după ce a plecat de la dumneavoastră. De aceea mă aflu aici.

– Cine l-a ucis?

– Nu se ştie nimic. Lucra pentru Central Intelligence Agency.

– Ştiu, spuse ea.

– Mourad Trabulsi nu v-a vorbit despre împrejurările morţii lui?

Femeia clătină din cap.

– Nu l-am mai văzut pe Mourad.

– Ce părere aveţi?

– Eu? Niciuna. La un moment dat, am crezut că...

Se opri brusc, iar Malko, întors spre ea, insistă:

– Ce anume aţi crezut?

– Că a fost vorba de soţul meu. Dar e o prostie... M-ar fi ucis mai întâi pe mine, după aceea l-ar fi atacat pe el.

Urmă o scurtă pauză, iar Malko mai sorbi puţin din poţiunea de culoare neagră.

– Samira, reluă el, aţi fost iubita lui Louis Carlotti. Părea foarte îndrăgostit de dumneavoastră. Şi-a minţit superiorii ca să poată veni să vă vadă în mod regulat. Nu v-a vorbit niciodată...

– Despre ce?

– Despre ceea ce făcea. Asta ar putea fi o explicaţie a morţii lui violente.

Samira clătină din cap.

– Nu, niciodată. Vorbeam puţin, nu rămânea prea mult.

Altfel spus, făceau dragoste, după care americanul pleca. Malko era decepţionat, instinctul îi spunea că Samira nu minţea: nu era amestecată în moartea lui Louis Carlotti... Puse jos ceaşca şi îi zâmbi tinerei libaneze.

– Păcat. Misiunea mea este să descopăr asasinii. Am sperat că mă puteţi ajuta.

Se ridică primul. Samira Toufic îl conduse până la uşă şi se opri, neliniştită.

– Mi-e frică! zise cu voce joasă.

– De ce anume?

– Nu ştiu. Poate că aceia care l-au ucis ştiau că venea la mine...

Malko surâse trist.

– Mă tem că moartea lui nu are nicio legătură cu viaţa sa amoroasă. Louis Carlotti era spion. Făcea lucruri periculoase... Aici se destindea.

– Era foarte drăguţ, zise ea cu vocea spartă. Mi-a făcut plăcere să vorbesc despre el. Cum vă numiţi?

– Malko. Malko Linge.

Îi dădu o carte de vizită.

– Dacă vă amintiţi ceva, sunaţi-mă. Iar dacă vreţi să vă gândiţi şi la altceva, pot să vă scot la cină într-o seară.

Samira dădu înapoi.

– O, nu! Nu pot ieşi în oraş cu un bărbat; dacă ar afla soţul meu, m-ar ucide...

– Atunci, o să vin eu să bem o cafea, concluzionă Malko.

Era o lume ciudată. Samira Toufic avea un amant, dar nu putea ieşi în public în compania unui bărbat.

Femeia îşi puse palma pe piept şi zise de-abia auzit:

– Pe curând, *Inch Allah*.

*

* *

Ray Syracuse nu părea optimist:

– Strădania a fost zadarnică, oftă el. Nu ştie nimic. Am ascultat înregistrarea conversaţiei. Sau poate că este o foarte bună actriţă.

– Şi acum, eu ce fac?

Şeful staţiei părea descumpănit.

– Profită de Beirut, iar eu o să anunţ la Langley.

– Eşti sigur că generalul Traboulsi nu ne poate fi de folos?

– E foarte prudent, dar putem încerca. Îi place mâncarea bună. Invită-l la un prânz. Asta o să-l scoată din clubul ăla mizerabil, unde nu poţi mânca altceva decât chiftele şi humus.

Malko privi prin fereastră marea albastră ca un tablou de Klein. Un elicopter era gata să decoleze în direcţia Cipru, ridicând un nor de praf. Această ambasadă te făcea să încerci o curioasă senzaţie de detaşare. Perspectiva unei perioade prelungite de acalmie îl irita.

– În afară de pista reprezentată de Mr. X, nu mai există nimic de care ne-am putea lega? Ştiam că

patru generali au fost arestaţi în 2005: şeful Biroului Doi, cel al Siguranţei Generale, cel care comanda FSI şi şeful Gărzii Prezidenţiale. Nimic de investigat în direcţia asta?

– Nimic! zise Ray Syracuse. Numai zvonuri şi faptul că erau numiţi de sirieni, aşa cum s-a întâmplat cu toţi ofiţerii superiori din ultimii treizeci de ani. Atunci când l-am întrebat pe Ali Al Hadj, şeful FSI, de ce a degajat locul atentatului, distrugând toate indiciile posibile, mi-a explicat că era una dintre cele mai animate artere din Beirut şi că nu putea s-o blocheze pe timp nelimitat.

Bineînţeles că ne-am gândit că primise instrucţiuni de la Damasc. Chiar dacă acest lucru este adevărat, sirienii nu sunt nebuni să lase urme.

Sunt asasini profesionişti de treizeci de ani. Au un pic de experienţă.

– Înţeleg de ce te interesează atât de mult Louis Carlotti, concluzionă Malko.

Americanul oftă.

– Dacă am putea găsi măcar un martor, unul singur care să fi avut o legătură directă cu sirienii şi care să accepte să depună mărturie...

Cei patru generali despre care ai pomenit urmează să fie eliberaţi la ordinul Tribunalului Special pentru Liban, deoarece, în calitate de inculpaţi, se supun legii olandeze. Ei bine, n-au suflat o vorbă de patru ani.

Ţin să profite de retragerea lor.

OK, rămâi în *stand by*. Şi întâlneşte-te cu Mourad.

*

* *

Instalat într-un fotoliu din care putea vedea recepţia, Malko era muncit de gânduri negre. De trei zile, tăia frunză la câini, aşteptând un telefon care nu avea să mai vină probabil niciodată...

Mourad Trabulsi era în nord şi urma să se întoarcă peste două zile. Tamara Terzian nu reuşise să scape din ghearele amantului său mustăcios.

Îl cuprinse deprimarea.

Din observatorul său, urmărea prostituatele rusoaice sau libaneze care se învârteau ca nişte vulturi în jurul arabilor din Golf, îmbrăcaţi în straiele lor albe numite *dişdaşa*.

Deodată, larma unei altercaţii îl făcu să întoarcă privirea spre bar.

O femeie se zbătea între două matahale, agenţii de securitate ai hotelului. Era o brunetă înaltă, îmbrăcată cu o bluză mov cu nasturii descheiaţi, cu nişte jeanşi şi având în picioare cizme cu tocuri ascuţite. Avea o voce puternică.

Pentru că se certau în arabă, Malko nu înţelegea despre ce era vorba.

Probabil că era o prostituată care făcuse exces de zel.

Cei doi agenţi de pază o luară pe sus şi trecură cu toţii prin faţa lui. Fu surprins imediat de un amănunt: bruneta cu faţa schimonosită de furie nu semăna deloc cu prostituatele care ocupau holul. În plus, era acoperită de bijuterii!

Un colier de perle enorm, un ceas Breitling Calistino care valora probabil o avere, brăţări cât cuprinde. Un piept magnific se întrevedea prin bluza descheiată: necunoscuta, cu nările fremătânde, trecu mai departe, iar Malko putu constata că jeanşii se mulau pe nişte fese impunătoare. Grupul se afla de-acum în liftul care cobora la parter. Fără să stea pe gânduri, Malko se ridică şi se luă după ei.

Ajunse jos în momentul în care matahalele o împingeau pe necunoscută prin uşa turnantă.

Atât de violent, încât geanta îi căzu din mână, iar conţinutul acesteia se răspândi în toate direcţiile în faţa clienţilor încremeniţi care-şi aşteptau maşinile.

În mod instinctiv, Malko ridică geanta şi adună de pe jos un lingou de aur deghizat în pudrieră, un teanc enorm de dolari şi, ciudat, un pistolet automat placat cu aur! Având în vedere severitatea controalelor la intrarea în hotelul Phoenicia, faptul că o lăsaseră să pătrundă în clădire cu arma părea bizar...

Îi întinse geanta şi îi spuse simplu în engleză:

– V-a căzut pe jos.

Plină încă de furie, necunoscuta al cărei rimel îi cursese pe obraji aproape că îi smulse geanta din mâini, luîndu-l drept un membru al personalului. Malko se depărtă, enervat, în timp ce privirea scăpărând de furie a brunetei se opri asupra lui.

Realizând probabil că nu făcea parte din personalul hotelului, femeia spuse cu o voce calmă:

– *Thank you.*

Încă mai tremura de nervi. Îl apostrofă pe valet în arabă şi Malko înţelese cuvântul „taxi”... Băiatul

clătină din cap, dezolat: nu se vedea niciunul. Malko crezu că necunoscuta avea de gând să-i scoată ochii, iar valetul se dădu din instinct un pas înapoi.

– Pot să vă ajut, doamnă? întrebă Malko.

– Aveţi o maşină? se răsti bruneta.

– Da, ceva mai încolo.

– Vă urmez, zise ea.

Nu schimbară niciun cuvânt până la Hyundaiul alb pe care necunoscuta îl privi cu un dezgust nedisimulat. Malko îi deschise portiera şi ea se strecură înăuntru, cu nările încă fremătând de furie. Malko remarcă faptul că răspândea în jur un miros puternic de alcool... De-abia aşezată pe locul ei, femeia se întoarse spre el şi-l anunţă cu o voce glacială:

– Sunt prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud. Sunt saudită.

Era evident că se aştepta ca el să se încline în faţa ei. Malko se mulţumi să-i ia mâna şi să i-o sărute.

– Prinţul Malko Linge.

Femeia îi aruncă o privire mirată.

– Din ce ţară sunteţi?

– Din Austria.

Era vizibil faptul că nu putea să localizeze pe hartă Austria...

– Puteţi să mă însoţiţi până acasă? întrebă prinţesa saudită.

– Bineînţeles.

– E destul de departe. Trebuie s-o luaţi pe şoseaua de pe malul mării, în direcţia Jounieh...

– Cunosc, răspunse simplu Malko.

O luă în sus, pe bulevardul Kafr El Dinh, de-a lungul clădirilor în construcţie care urmau să-i confere Beirutului un aer newyorkez. La trecerea prin faţa celui mai înalt imobil, prinţesa îi arătă faţada cu degetul.

– În curând, o să locuiesc aici! Am cumpărat ultimul etaj. Dar câinele ăla de decorator e încet ca o cămilă...

– E mare?

– Trei mii de metri pătraţi, zise ea fără ostentaţie. Are o vedere frumoasă.

Puteai să aterizezi cu un elicopter mic în salon... Ori bătea câmpii, ori era *foarte* bogată... Curios personaj. Malko se întreba cum de o trataseră într-o manieră atât de impertinentă. Dintr-odată, femeia se întoarse spre el şi zise:

– Vă mulţumesc.

Era evident că nu era obişnuită să rostească astfel de cuvinte.

– Sunteţi o femeie foarte frumoasă, e o plăcere să vă însoţesc, îi răspunse el galant.

Femeia nu-i răspunse, scoase o ţigară din geantă, o aprinse cu o brichetă din aur masiv şi suflă fumul. Se vedea că băuse mult...

Timp de douăzeci de minute, nu mai schimbară niciun cuvânt... Mergeau pe şoseaua de pe malul mării, mărginită de clădiri datând din anii '80, atunci când cartierul creştin se extinsese spre est, până la Byblos.

Prinţesa saudită zise dintr-odată:

– Aici, la stânga.

Malko opri în faţa unui imobil situat pe malul mării, destul de banal. Prinţesa aruncă ţigara, ezită, apoi spuse:

– Veniţi să beţi un pahar!

Era mai mult un ordin decât o invitaţie. Malko o urmă. Intrară într-un apartament de la etajul trei. Ferestrele livingului enorm dădeau spre mare. Era mobilat în stil arab: covoare, mobilier puţin, canapele mari, negre, care contrastau cu mocheta albă, pereţi goi.

Gamra Al Shaalan Bin Saoud aprinse spoturile, porni cu vârful cizmei un CD player şi se îndreptă spre barul lăcuit în negru.

– Whisky? Gin? Şampanie?

Evident, nu avea vodcă.

– Şampanie! alese Malko.

Aproape că îi aruncă în braţe o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, îndreptându-se spre canapea cu două cupe. Mergea balansându-se cu senzualitate, iar Malko îşi spuse că era într-adevăr superbă. Mai ales cu bluza descheiată.

De-abia dacă trecuse de treizeci de ani.

Se aşeză lângă Malko. Acesta îi umplu cupa. Bulele şampaniei părură s-o mai îmblâzească puţin.

– Bine aţi venit la mine! zise ea ridicând cupa.

O muzică orientală foarte ritmată se auzea din difuzoare şi femeia începu să se agite pe canapea. Brusc, sări în picioare şi îşi ondulă corpul în ritmul muzicii, chiar în faţa lui Malko.

O adevărată dansatoare orientală.

După o piruetă, suspină:

– Trebuie neapărat să mă calmez, altfel mă întorc acolo şi îi calc în picioare!

Malko îşi zise că dacă îşi mai legăna mult şoldurile în formă de amforă sub nasul lui, nu se mai putea stăpâni să n-o violeze.

Dar femeia nu-i lăsă timp să-şi dezvolte fanteziile criminale şi îl întrebă brusc:

– Vă plac filmele?

– Uneori, răspunse Malko prudent.

– O să ne uităm la un film! îi aruncă ea.

Manevră câteva telecomenzi şi un ecran mare coborî din plafon în faţa lor. Alte câteva manevre şi apărură şi imaginile. Băieţi tineri, foarte tineri, foarte frumoşi. Şi foarte goi.

Efebi evoluând într-o grădină. Un film X cu homosexuali... Ceva total neaşteptat. Cu toate acestea, saudita nu părea deloc lesbiană.

Aceasta se destinse dintr-odată, înfundându-se în canapea, cu picioarele întinse în faţă. Pe ecran, scena deveni animată: unul dintre tineri, în genunchi, îi administra o felaţie delicată partenerului său, care stătea în picioare, sprijinit de un copac. Deodată, apăru un al treilea, ţinându-şi cu mâna sexul care avea o lungime incredibilă. Se apropie din spate de felator şi, cu o mişcare precisă, îl sodomiză dintr-o singură încordare a feselor.

Malko întoarse capul spre femeia de lângă el. Prinţesa Gamra îşi pusese mâna la cusătura dintre picioare a jeanşilor şi se masa uşor. Nările largi îi palpitau şi părea în transă. Întoarsă brusc spre Malko, spuse dintr-o suflare:

– Cel care stă în picioare este Mahmoud... În ziua în care l-am încercat, am crezut că scula lui o să-mi ajungă până în gât... E foarte frumos.

Malko începu să se simtă stingherit. Se aplecă spre prinţesa saudită.

– Gamra, zise el, cred că o să te las cu prietenii tăi.

Ea îi aruncă o privire furibundă.

– Ba n-o să mă laşi.

– Dar eşti într-o companie plăcută, o ironiză el.

– Sunt doar nişte imagini. Tu însă eşti aici. Am nevoie de un bărbat. Acum.

Pe ecran, cei trei tineri îşi continuau baletul. Brusc, Gamra sări în picioare. Cât ai clipi din ochi, îşi scoase cizmele, apoi jeanşii, rămânând în nişte chiloţi roşii.

Cu un gest hotărât, luă mâna lui Malko şi şi-o puse între coapse.

– Mângâie-mă, îi ordonă ea. În general, îmi plac bărbaţii foarte tineri, dar în seara asta trebuie să fac dragoste, şi pe urmă tu îmi placi suficient de mult.

Era flatant.

Desfăcu un pic picioarele şi el începu s-o mângâie. Fără să-şi desprindă privirea de pe ecran, Gamra se apropie încet de sexul lui Malko. Îl scoase din pantaloni şi începu să-l masturbeze.

Obţinu foarte rapid o erecţie teribilă. Atunci, cu o blândeţe care contrasta cu brutalitatea anterioară, gura ei se aplecă şi îi cuprinse delicat sexul. Malko reuşi să-i descheie bluza mov, descoperindu-i

sutienul de dantelă neagră foarte decoltat, de care scăpă imediat, nerăbdător.

Acum dorea într-adevăr să posede această creatură de foc.

Ieşi din gura care îl sugea, se ridică, îi smulse chiloţii, gest pe care Gamra păru să-l aprecieze, o întoarse cu spatele, aşezând-o în genunchi, cu spatele la ecran, şi se înfipse în ea cât de brutal putu. Asta se întâmplă în momentul în care efebul de pe ecran ejaculă în gura amicului său.

Prinţesa scoase un ţipăt răguşit, ţintuită de speteaza canapelei.

Cu mâinile înfipte în şoldurile ei, Malko începu un du-te-vino energic. Deodată, saudita se desprinse şi se lăsă pe spate pe canapea, cu picioarele larg desfăcute în faţa lui Malko.

– Vreau aşa! îi ordonă ea. Tare.

Malko se lăsă să cadă peste ea, aproape pe verticală, iar femeia scoase un urlet de plăcere, ghemuită ca o broască. Strivită de pielea neagră a canapelei, Gamra chiţăia de fericire.

Atunci când el explodă în măruntaiele ei, femeia şuieră câteva cuvinte în arabă, apoi picioarele îi căzură la orizontală şi murmură:

– Îmi place sexul. Nu trăiesc decât pentru sex.

*

* *

Făcură dragoste în toate poziţiile posibile, iar Malko profită de toate orificiile prinţesei saudite. Terminară, între două partide, sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc.

Lungită pe mochetă, cu braţele încrucişate, îşi savura orgasmele. Profesiunea sa de credinţă se verificase. Oricare ar fost orificiul ales, se străduise din răsputeri, cu o furie aproape sacră, să satisfacă organul masculin introdus în acesta.

Evident că Gamra Al Shaalan Bin Saoud nu corespundea deloc clişeului unei femei saudite clasice, acoperite de bijuterii din cap până-n picioare, fără dreptul de a conduce maşina şi, încă şi mai puţin, de a se întâlni cu un bărbat care nu-i era nici frate, nici soţ.

Malko se ridică în picioare. Ceasul său Breitling „Bentley" arăta ora două şi jumătate dimineaţa şi se simţea uşor istovit... Saudita semăna mai curând cu o furtună tropicală decât cu o femeie normală care face dragoste. Îi privi şoldurile dezvelite, însă logistica nu-l mai ajuta: înţelegea acum de ce prefera bărbaţii *foarte* tineri. Trebuia să le accelereze îmbătrânirea...

Se îmbrăcă, se aplecă deasupra ei şi percepu un sforăit foarte uşor datorat combinaţiei dintre şampania Taittinger şi sex, care-i venise de hac acestei forţe a naturii.

Tot nu ştia de ce se purtaseră atât de dur cu ea la hotelul Phoenicia. La plecare, văzu geanta deschisă şi o cercetă rapid, găsind un paşaport verde cu însemnele Arabiei Saudite. Îşi notă numărul acestuia.

Pentru orice eventualitate, puse pe măsuţa joasă o carte de vizită pe care era trecut numărul camerei sale de la hotel.

Pe autostrada spre Tripoli nu era nici ţipenie. Douăzeci de minute mai târziu, sosea la hotelul Phoenicia. Tocmai începuse să se dezbrace când ţârâi telefonul: avea un mesaj. Primit în timpul cavalcadei dezlănţuite în compania sauditei.

Era un SMS foarte scurt:

„Tuesday, 4 PM, Taanayel Pharmacy."

Malko rămase cu ochii la ecranul telefonului Nokia, simţind cum îi creşte pulsul.

Era locul de întâlnire unde se dusese Louis Carlotti fără să vadă pe nimeni.

Întâlnirea fixată de misteriosul Mr. X. Prin urmare, în ciuda a ceea ce credea Ray Syracuse, acesta nu fusese lichidat. Asta doar dacă acest mesaj nu fusese trimis de fapt de el, fiind vorba de o capcană destinată lichidării celui care-i luase locul lui Louis Carlotti.

CAPITOLUL V

– Este exact întâlnirea care i-a fost fixată lui Louis Carlotti, concluzionă gânditor Ray Syracuse. Iată unde se află locul ăsta.

Îi arătă lui Malko o hartă mare a Libanului, care ocupa un perete întreg al biroului său, şi-i indică un punct din Valea Bekaa, situat între orăşelul creştin Chtaura şi frontiera siriană.

Satul Taanayel.

– Trebuie să mă duc la întâlnirea asta, afirmă Malko. Cel care mi-a trimis SMS-ul ieri seară este probabil acelaşi care i-a dat întâlnire lui Louis Carlotti.

Americanul îşi strâmbă gura într-un zâmbet plin de ironie.

– Văd că eşti foarte optimist. Între cele două întâlniri, Louis a fost asasinat şi nimeni nu s-a prezentat la locul cu pricina. Pentru mine, asta înseamnă că cel care stabilise întâlnirea a fost lichidat.

– În cazul ăsta, cine a trimis SMS-ul?

– Cei care l-au lichidat pe Mr. X şi apoi pe Louis. Cei care încearcă să te atragă în cursă ca să te lichideze şi pe tine, sau ca să te răpească, frontiera siriană aflându-se la doar câţiva kilometri distanţă...

– Să mă răpească? De ce?

– Ca să afle ce ştim...

Serviciile siriene fiind experte în interogatorii, tonul şefului staţiei nu era prea încurajator.

– Deci, replică Malko, sfatul tău este să ignorăm mesajul ăsta.

– Aşa e. Este prea riscant.

– Dar o să-mi dai nişte „baby-sitters", nu?

– Bineînţeles, dar cunosc locul, e plat ca-n palmă şi poţi repera imediat persoanele străine. Este exclus să trimitem oameni de-ai noştri. Trebuie să cer de la FSI o echipă de agenţi locali care să se integreze mai bine în peisaj. Dar chiar şi aşa e riscant.

Un înger traversă încăperea stricându-se de râs. Era într-adevăr un eufemism.

– Am un alt scenariu legat de această reluare a contactului, replică Malko. Dacă Mr. X a fost lichidat, Louis Carlotti fiind şi el asasinat, de ce să mai doreşti relansarea acţiunii?

Dacă ar fi fost vorba de a trimite un „mesaj", acest lucru a fost deja făcut prin uciderea lui Louis Carlotti. Prin urmare, cred că Mr. X este totuşi în viaţă, dar scurgerea de informaţii nu a avut loc din cauza lui, ceea ce explică faptul că e viu.

– De unde provine scurgerea de informaţii?

– Lista e scurtă. Fie generalul Trabulsi...

– Nici să nu te gândeşti!

– Ba da, pentru că eu nu cred în minuni. Nu mai e decât un singur alt suspect, Samira Toufic. Nu ştim dacă Louis i s-a confesat sau nu. Chiar dacă ea neagă cu tărie. Astea sunt cele două per-

soane care ar putea fi răspunzătoare de moartea lui Louis Carlotti.

Dacă s-a întâmplat aşa, atunci e perfect normal ca Mr. X să revină pe baricade, apelând telefonul mobil al lui Louis. Se îndoieşte că mai este activ.

Ray Syracuse clătină din cap.

– *You made a point*[1]. Dar de ce să fi trădat Mourad Trabulsi? Ne-a făcut deja o mulţime de servicii.

Malko zâmbi.

– Ray, suntem în Liban... Oamenii nu sunt numai albi sau numai negri. Mourad Trabulsi, cum singur a declarat, are prieteni din toate taberele şi poate că a fost imprudent.

De altfel, această a doua întâlnire ne dă ocazia să facem o triere a celor doi suspecţi.

– Cum anume?

– Astăzi e luni. Întâlnirea ar urma să aibă loc mâine la ora 4. Îţi propun să nu-i spunem nimic lui Mourad Trabulsi, dar să-i dezvăluim informaţia Samirei Toufic.

– De ce?

– Dacă a minţit prima dată, o s-o facă şi a doua oară. O să-mi întindă o cursă.

Şeful staţiei tresări.

– Ai apucături de sinucigaş!

– Nu, un om prevenit face cât doi. Sigur că toate astea înseamnă un risc suplimentar, dar cel puţin o să fim cu inima împăcată.

[1] E un punct de vedere.

Ray Syracuse clătină încet din cap.

– *You are fucking crazy*[2]. Dacă i-aş propune un truc asemănător unuia dintre oamenii mei, m-ar trimite la plimbare.

Malko zâmbi.

– Sunt doar nişte funcţionari. Deci?

– O să încercăm stratagema şi o să mă rog pentru tine.

– Gândeşte-te şi la organizarea unei protecţii eficiente împreună cu FSI. Şi, ca să-ţi fac plăcere, o să-mi pun şi o vestă antiglonţ.

– Mulţumesc, făcu ironic americanul, dar pielea *ta* e în joc, nu a mea.

– OK, concluzionă Malko, mâine o să-i fac o vizită Samirei, vezi Doamne ca s-o întreb dacă nu mai are cumva vreo noutate, şi o s-o pun la curent cu întâlnirea. Pe de altă parte, o să programez pentru poimâine prânzul cu Mourad Trabulsi.

După părerea mea, cei care l-au lichidat pe Louis Carlotti habar n-au de întâlnirea asta. Dacă se întâmplă ceva, înseamnă că Samira Toufic a vorbit.

*

* *

De data asta, Malko apăsă fără să mai ezite pe tasta 1 a interfonului. În urmă cu o oră, o sunase pe Samira Toufic pentru a-şi anunţa vizita, însă fără să-i precizeze scopul.

[2] Eşti nebun de legat.

Ca din întâmplare, un 4x4 cu geamuri fumurii staţiona în susul străzii, supraveghind intrarea.

Poarta se deschise şi el se strecură în clădire.

*

* *

Samira Toufic simţi cum i se accelerează bătăile inimii atunci când sună interfonul. După telefonul prietenului lui Louis, o ciudată stare de enervare pusese stăpânire pe ea.

De ce venea s-o vadă?

Chiar dacă nu voia să recunoască, blondul acesta necunoscut o tulbura. După telefon, îşi schimbase djellabaua cu un pulover foarte fin, care se mula pe pieptul ei plin, şi cu o pereche de jeanşi asortaţi. Aceasta fusese ţinuta prin care încercase să-şi seducă soţul înainte ca el să înceapă s-o bată.

Se parfumase puţin şi îi era ruşine. Coranul interzicea seducerea altui bărbat în afară de soţ, iar ea era foarte religioasă. Totuşi, de când descoperise plăcerea, mai întâi cu generalul Mourad Trabulsi, apoi cu amantul său „necredincios", îşi mai schimbase puţin atutudinea mentală... Seara, se întindea pe pat şi se mângâia, gândindu-se la cei doi bărbaţi care o făcuseră să aibă orgasm. Căutase cu atenţie în Coran, masturbarea nu era interzisă nicăieri.

Aruncă o privire în oglinda de la intrare şi găsi că era seducătoare.

*

* *

Malko observă imediat schimbarea Samirei Toufic. Mai întâi, ţinuta, apoi privirea mai sigură,

dar la fel de intensă. Se aşeză pe canapea, în timp ce ea se duse la bucătărie să prepare cafeaua.

După ce reveni în living şi se aşeză lângă el, Malko nu se putu împiedica să nu remarce sfârcurile sânilor, care se iţeau prin pulover.

– Aş vrea să ştiu dacă mai aveţi vreo veste, zise el.

Samira păru surprinsă.

– Veste? Ce vreţi să spuneţi?

– Nu ştiu, un mesaj, un telefon pentru Louis.

Ea îl măsură cu privirea, vizibil stupefiată.

– Dar cine să facă asta? Nimeni nu ştia că mă întâlneam cu Louis. Nu, n-am primit nimic. De ce?

– Eu însă am noutăţi, îi explică Malko. Voiam să verific dacă nu cumva aţi fost şi dumneavoastră anunţată...

O puse la curent cu SMS-ul. Era evident că habar n-avea despre ce era vorba... Dacă minţea, atunci era o mare actriţă.

– Bine, concluzionă el, înseamnă că am venit degeaba. În afară de plăcerea de a vă revedea.

– Mulţumesc, zise femeia cu o voce tulburată. Şi mie mi-a făcut plăcere.

Se opri brusc, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu spună prea multe. Malko era deja în picioare.

Citi decepţia din privirea Samirei Toufic şi preciză imediat:

– O să revin să vă spun ce s-a întâmplat.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu.

El zâmbi.

– Atunci, n-o să mai revin.

Samira Toufic se înroşi.

– Nu, nu, nu asta am vrut să zic! Sunt bucuroasă să vă revăd, dar nu vreau să ştiu nimic despre povestea asta. Îmi provoacă teamă.

Cu capul ridicat spre el, părea complet dezorientată. Şi gata să se lase sedusă. Malko îşi spuse că era probabil inocentă, dar că islamismul său virtuos avea o geometrie variabilă. Cu siguranţă că se trezea la ora şase dimineaţa pentru prima rugăciune a zilei, dar avusese deja doi amanţi şi, în mod vizibil, perspectiva unui al treilea n-o făcea să se teamă de flăcările iadului...

*

* *

Drumul şerpuia printre pereţii arizi ai versanţilor care separă coasta libaneză de Valea Bekaa. După ce traversează Baabda, sediul preşedinţiei libaneze, şoseaua continuă spre Siria, mărginită de nenumărate sate creştine. Malko plecase la prânz din Beirut, la volanul maşinii sale Hyundai, croindu-şi drum prin circulaţia intensă. Multe camioane se îndreptau în ambele sensuri: era singurul drum spre Siria şi Irak. Mergeau cu patruzeci la oră, încetinind fluxul tuturor vehiculelor.

În depărtare, se zărea puţină zăpadă pe vârfurile munţilor. Traversă o zonă învăluită în ceaţă. Era pasul Sofar. Se afla chiar în mijlocul regiunii muntoase. Înainte de a ajunge la pas, trecu printr-un baraj al armatei libaneze. N-a fost cine ştie ce control.

Priveliştea era magnifică. Pe dreapta, suspendat deasupra şoselei, marele pod distrus parţial de israelieni cu trei ani în urmă era pe cale de a fi reparat. Pe marginea drumului, negustorii ambulanţi aşteptau înfofoliţi bine.

Frigul.

După ce trecu de pasul Sofar, Malko începu să coboare spre Chtaura. O interminabilă coborâre în serpentine printre două prăpăstii, vârfuri stâncoase şi camioane care de-abia se târau.

Chtaura gemea de animaţie, difuzoarele urlau peste tot, nişte puşti se fotografiau pe un M.113... Oraşul se termină brusc, făcând loc unei câmpii mari, barate la orizont de munţii care separă Siria de Liban. Satele se înşiră unul după altul, când creştine, când musulmane... Malko încetini: nu exista niciun indicator rutier. Curând, zări un panou pe care scria „Frontiera siriană, cinci kilometri".

Mersese prea departe, aşa că făcu cale întoarsă. După harta lui, Taanayel, satul pe care-l căuta, trebuia să se afle la vreo doisprezece kilometri mai la vest.

Rula uşor, claxonând, când, deodată, zări firma unei farmacii. Încetini şi mai mult şi citi inscripţia: „Taanayel Pharmacy".

Găsise locul de întâlnire.

Mai merse câţiva kilometri înainte de a se întoarce, oprind în faţa farmaciei, pe drumul lateral plin de praf. Niciun vehicul nu staţiona în locul acela şi nu se vedea nimeni. Aruncă o privire asupra foii de hârtie lipite cu scotch pe bordul maşinii: un

număr de telefon şi un nume – căpitanul Ezzedine, şeful echipei FSI care veghea asupra lui.

Până în acel moment, fuseseră invizibili. A fost tentat să-i sune ca să verifice dacă erau la post, dar se răzgândi. Ray Syracuse organizase totul, iar americanul nu ţinea deloc ca Malko să se întoarcă din misiune într-un coşciug de plumb.

Îşi verifică pistolul Sig-Sauer fixat între scaunele din faţă, cu un glonţ pe ţeavă, şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Se simţea complet expus, aşa cum se oprise pe marginea acestui drum drept ca un i, care se îndrepta spre Siria, aflată la numai doisprezece kilometri distanţă. Circulaţia intensă îl obliga să rămână pe loc. Trecând în faţa lui, din orice vehicul s-ar fi putut trage o rafală de Kalaşnikov sau s-ar fi putut lansa o rachetă RPG 7.

Maşinuţa tremura din cauza curentului de aer stârnit de camioanele care treceau în viteză pe şosea. O furgonetă pick-up se opri în faţa farmaciei şi doi bărbaţi intrară în magazin. Apoi ieşiră şi plecară mai departe.

Malko îşi aruncă ochii pe ceasul Breitling: patru şi douăzeci. Nu se vedea nimeni. Deşi locul era mai aerisit acum, se simţea împresurat. O maşină veche încetini, iar pulsul său se acceleră. Vehiculul opri atât cât era suficient pentru ca un bărbat să coboare şi să pornească apoi pe un drum lateral, pierzându-se în depărtare.

Avea impresia că se afla într-un western cu praf, câmpie... Sau în „Death Crossing". Moartea putea veni din cer; Siria era la o aruncătură de băţ,

iar maşina sa putea fi o ţintă facilă pentru un elicopter de luptă... Nu îndrăznea să se mişte de teama de a nu rata întâlnirea.

Oare unde erau agenţii FSI?

Se hotărî ca la ora cinci, dacă nu se întâmpla nimic, să se întoarcă la Beirut.

Apăru un puşti cu o legătură de lemne pe cap. Malko îl urmări din ochi, fără să scape din vedere şoseaua. Puştiul ajunse lângă el.

Deodată, puse jos legătura de lemne, se îndreptă spre maşină şi deschise portiera!

Cu pulsul sărit deja la 200, Malko încercă să pună mâna pe pistol.

În majoritatea celorlalte ţări, un copil nu putea reprezenta o ameninţare.

Dar în Liban, da.

Nu avu timp să reacţioneze. Copilul, care avea vreo doisprezece ani, se instală pe scaun şi zise:

– *Yallah!*[3]

Iată şi întâlnirea.

[3] Să mergem.

CAPITOLUL VI

Stupefiat, Malko demară. În faţa lui, drumul drept continua spre frontiera siriană. Ajungând în satul Barr Elias, încetini, însă pasagerul său făcu un gest cu mâna, îndemnându-l să meargă mai departe. Tot mai intrigat, Malko traversă satul în spatele unei semiremorci, pradă unor sentimente contradictorii.

Încotro îl ducea puştiul care fixa traseul fără să se uite la drum? Oare „baby-sitter"-ii de la FSI putuseră să-l urmărească? Se întoarse spre tânărul pasager.

– You speak English?

Niciun răspuns. O adevărată statuie. Cu mâinile sale mici şi murdare aşezate pe genunchi, părea foarte sigur pe el. Pistolul Sig-Sauer nu-l intimida.

Mai merseră doisprezece kilometri fără să mai traverseze niciun sat. Încă trei kilometri şi ajunseră la Masnaa, ultimul sat înainte de frontieră.

Malko zări pe stânga, la intrarea pe un drum secundar, un indicator pe care scria Aanjar, 3 km.

Puştiul ridică mâna stângă, făcând-i semn să părăsească drumul principal. Malko se supuse. Nu foarte liniştit. Aanjar era un sat armean de la graniţa cu Siria, în care armata siriană instalase o bază

permanentă de unde controla Libanul. Comandant era „proconsulul", colonelul sirian Assef Shahab. Armata siriană plecase în 2005, dar în sat mai existau numeroşi partizani. Cazărmile siriene, instalate în străvechile cetăţi ale satului, erau ocupate acum de un detaşament al armatei libaneze.

Drumul cotea, apoi urca drept spre o biserică armeană care domina satul ce se întindea pe versantul dealului.

Malko era tot mai nervos. Aici se afla pe un teritoriu ostil, frontiera siriană fiind la doi kilometri distanţă. L-ar fi putut ucide sau răpi fără ca „baby-sitter"-ii să aibă timp să intervină... De altfel, rămâneau în continuare invizibili. Încordat, gata să pună mâna pe armă, începu să urce. Satul părea pustiu. La jumătatea coastei, puştiul îi făcu semn să cotească la dreapta. O stradă pustie, mărginită de case mici. Parcurseră un kilometru, Malko devenind tot mai nervos, după care zări în faţa lui intrarea într-o posibilă tabără militară. Două santinele îmbrăcate în uniforma armatei libaneze stăteau de pază. După toate aparenţele, era fosta tabără siriană.

Strada se bifurca. Din nou, pasagerul tăcut îi făcu semn s-o ia la stânga.

Cele două santinele urmăriră cu privirea maşina care se depărta. De la plecarea sirienilor, puţină lume risca să vină prin părţile astea, ca şi cum umbra malefică şi invizibilă a ocupantului ar fi plutit deasupra acestei zone. Zidul care împrejmuia cazarma făcu loc unui soi de parc cu copaci mari şi iarbă înaltă. Puştiul coborî mâna dreaptă, făcându-i

semn să oprească. Malko se supuse. Se uită la hăţişurile din dreapta sa. Părea un loc destul de periculos. Nicio pisică, nicio locuinţă. Putea fi ucis fără probleme. Dar nu avu timp să se gândească prea mult: puştiul deschise portiera, călcă pe sol şi se afundă apoi în parc cât de repede îi permiteau picioarele lui mici... Malko strecură pistolul la centură şi se luă după el, nu foarte liniştit. Purta pe dedesubt vesta antiglonţ, dar împotriva unui Kalaşnikov nici măcar o astfel de protecţie nu putea face mare lucru.

Puştiul mergea cam la zece metri în faţa lui, fiind limpede că ştia drumul după pasul său sigur. Malko se întoarse: maşina nu se mai vedea! Continuă să meargă cu un nod în stomac.

Copilul se opri deodată în mijlocul unui fel de luminiş în centrul căruia era înfipt în pământ un băţ de un metru înălţime.

Băiatul arătă cu mâna în direcţia lui, îl privi pe Malko şi dispăru în pădure ca o săgeată.

Malko îşi reprimă impulsul de a-l urma. La ce bun? În primul rând, putea fi vorba de o capcană, apoi, nu de asta se afla el aici.

Intrigat, privi băţul înfipt în sol: în mod evident, marca locul întâlnirii. Putea însemna ceva, dar ce? Se uită la ceas: 4 şi 43. Mai avea la dispoziţie cel mult două ore de lumină. Prin urmare, trebuia să acţioneze rapid. Se întoarse la Hyundai, uitându-se de mai multe ori în urmă, dar, în afară de câteva veveriţe, parcul părea pustiu...

Se aşeză la volan, după care formă numărul căpitanului Ezzedine, şeful „baby-sitter"-ilor însărcinaţi cu protecţia lui.

Imediat, auzi o voce care vorbea perfect engleza.

– Mister Malko, aici căpitanul Ezzedine, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Ştiţi unde sunt?

– La Aanjar. Aveţi probleme?

– Am nevoie de dumneavoastră.

Îi explică unde anume se afla, apoi ofiţerul libanez zise simplu:

– Ajung în zece minute.

*

* *

Vechea Toyota părea gata să se dezmembreze. Din ea ieşiră patru bărbaţi în civil, mustăcioşi şi solizi, iar Malko zări la centura unuia dintre ei patul unui pistolet. Primul îi întinse mâna.

– Sunt căpitanul Ezzedine. Spuneţi-mi ce se întâmplă.

– L-aţi văzut pe copilul care s-a urcat în maşină? Ştiţi de unde venea?

– Îl adusese o maşină cu puţin timp înainte.

– M-a adus aici, apoi a dispărut. Nu l-aţi văzut?

– Nu, dar n-a spus nimic?

– Nu, m-a dus într-un luminiş, la o sută de metri de aici, în mijlocul pădurii.

– Haideţi să vedem, fu de părere căpitanul Ezzedine.

Lăsând un om lângă maşină, ceilalţi patru porniră pe potecă. Ajunşi la luminiş, căpitanul Ezzedine se apropie de băţul înfipt în mijloc, îl examină, apoi se întoarse spre Malko.

– Ştiţi unde ne aflăm?

– Nu.

– Este vechiul parc al cetăţii. În timpul celor treizeci de ani în care au ocupat Libanul, sirienii l-au folosit pentru a îngropa aici corpurile celor pe care îi lichidau... Nimeni nu îndrăznea să vină prin aceste locuri, pentru că trebuia să treci prin faţa postului de pază...

Malko se încruntă.

– Sirienii au plecat de mai bine de patru ani, remarcă el. N-a făcut nimeni cercetări?

Ofiţerul FSI zâmbi ambiguu pe sub mustaţa bine tăiată.

– Ba da, în 2006. Un ziarist de la cotidianul *Al Nahar*, Gibran Tweni, a început o serie de articole, cerând dezgroparea cadavrelor pentru a aduna probe despre crimele sirienilor.

– Şi pe urmă?

– Cincisprezece zile mai târziu, o maşină-capcană a explodat lângă el. Ziaristul a murit şi nimeni n-a mai reluat discuţia despre acest osuar. Libanezilor nu le place să dezgroape trecutul, să trezească amintiri neplăcute. Am avut prea mulţi morţi...

Malko privi băţul înfipt în iarbă.

– Credeţi că băţul ăsta indică locul în care e îngropat un cadavru?

– E posibil, dar ar mai putea fi şi altceva...

– Ce anume?

– O capcană destinată îndepărtării definitive a anchetatorilor. Imaginaţi-vă că în timpul săpăturilor dăm de o mină care explodează...

Nefiind libanez, Malko nu se gândise la posibilitatea asta. Dar nu se lăsă descurajat.

– N-am venit aici ca să mă-ntorc fără să fi făcut nimic, zise el sec. Există un post al armatei libaneze în apropiere. Duceţi-vă acolo şi căutaţi cele trebuincioase pentru cercetări. Dacă apare vreo problemă, apelez la generalul Rifi...

Impresionat, căpitanul Ezzedine lăsă doi oameni cu Malko şi se întoarse la maşină, vorbind la telefon tot drumul. Cu siguranţă că îl sună şi pe generalul Rifi pentru a cere instrucţiuni.

Malko îl sună şi el pe Ray Syracuse. Mai întâi, ca să-l liniştească... Şeful staţiei părea nebun de bucurie.

– *Well done!*[1] exclamă el. Crezusem că n-o să iasă nimic. Acum, să vedem ce găsim. *Keep me posted*[2].

Prudent, agentul FSI rămas alături de el se depărtă de băţ. Deşi plecaseră, sirienii mai inspirau încă teamă...

Malko se întoarse la maşina lui. Începuse să se întunece.

*

* *

[1] Ai făcut o treabă bună.

[2] Ţine-mă la curent.

Se scurse aproape o oră până la reapariţia Toyotei vechi a căpitanului Ezzedine. Aceasta era urmată de o furgonetă plină cu soldaţi în uniformă: o echipă completă de deminare.

Un soldat era înarmat cu un detector de metale, un altul, cu un detector de explozibili, iar doi erau îmbrăcaţi în combinezoane de kevlar şi purtau măşti... Într-o linişte mormântală, cercetară cu „tigaia" mai întâi poiana, fără să atingă băţul...

Apoi, unul dintre ei legă o frânghie de băţ şi o derulă cam zece metri, după care se lăsă pe vine în spatele unui copac.

Căpitanul îi zise lui Malko:

– Retrageţi-vă. Puneţi-vă la adăpost.

Toată lumea stătea în spatele copacilor, în timp ce un soldat trăgea încet de frânghie. Băţul, smuls din pământ, căzu într-o parte.

Dar nu se produse nimic neaşteptat.

Totuşi, cei doi genişti, stând pe burtă, cu faţa protejată de măştile de plastic transparent, începură să sape cu nişte cazmale cu mânerul scurt.

Timp de douăzeci de minute, săpară în tăcere, apoi unul dintre ei se întoarse şi-i adresă câteva cuvinte căpitanului Ezzedine.

– Este într-adevăr un cadavru îngropat aici, îi spuse el lui Malko.

Liniştiţi acum, cei doi săpau mai repede. Malko se apropie de groapă şi zări o masă informă, în care se distingeau câteva zdrenţe. Persoana care zăcea acolo fusese îngropată fără să fie pusă într-un coşciug, ca un animal. O duhoare putredă se ridica din groapă şi Malko se retrase.

Cadavrul era descompus. Nu mai rămăseseră din el decât câteva resturi de carne şi scheletul.

Malko se îndepărtă, ducându-se la căpitanul Ezzedine, care-şi aprinsese o ţigară ca să alunge mirosul ce se ridica din groapă. Îi observau în tăcere pe geniştii care se străduiau să termine de săpat înainte de căderea întunericului. Doi dintre ei întinseseră o prelată verde pe pământ. Se mai scurse o jumătate de oră până când reuşiră să scoată cadavrul din mormântul improvizat, înfăşurându-l în prelată. Malko se întoarse spre ofiţerul FSI.

– Trebuie să ducem cadavrul la Beirut, zise el.

Libanezul îl privi năucit.

– Dar nu pot în maşina mea.

– Descurcaţi-vă, îi ordonă Malko. Furgoneta asta militară e tocmai bună. Vă însărcinez cu acest transport. Duceţi cadavrul la sediul FSI şi încredinţaţi-l generalului Rifi. O să-l anunţ eu.

Urmă o discuţie aprinsă între genişti şi ofiţerul FSI, însă, în cele din urmă, cadavrul fu încărcat în furgonetă, iar căpitanul se urcă lângă şofer.

Prudent, Malko îi spuse ofiţerului libanez:

– Maşina dumneavoastră să mă escorteze până la Beirut. Nu se ştie niciodată.

Telefonul său mobil începu să sune: era Ray Syracuse.

– Ne întâlnim la „White" pentru cină, îl anunţă el. Am aranjat cu Rifi: cadavrul va fi transportat la institutul medico-legal pentru identificare.

*

* *

O briză călduţă sufla pe terasa restaurantului „White", aflat la ultimul etaj al imobilului Al Nahar. Malko îl găsi pe Ray Syracuse la bar, cu un scotch în faţă.

– Bingo! exclamă el. Ţi-ai asumat nişte riscuri, dar a meritat osteneala... Am vorbit cu Rifi, care zice că moartea a avut loc acum trei sau patru ani. E obişnuit cu cazurile astea.

– Au identificat cadavrul?

– Încă nu. E vorba de un bărbat de vreo patruzeci de ani. Avusese mâinile legate la spate.

Malko comandă o vodcă *Russian Standart* şi remarcă:

– Puştiul care m-a dus acolo venise sigur din partea lui Mr. X. Deci trebuie să existe o legătură între acest necunoscut ucis şi afacerea Hariri.

– Pare logic, recunoscu şeful staţiei CIA. Dar dacă e vorba de un individ care a participat la atentat, va fi greu de identificat.

În jurul lor, tinerii de bani gata din Beirut se învârteau cu graţie. Fete sexy, băieţi bine îmbrăcaţi, surâzători, lipsiţi de griji. Puţin le păsa lor de moartea lui Rafic Hariri.

Terminându-şi vodca, Malko concluzionă:

– Cadavrul ăsta reprezintă dovada că Mr. X trăieşte şi că e prudent. Chestia cu puştiul este o idee bună.

– În ţara asta, observă Ray Syracuse, dacă vrei să rămâi în viaţă, trebuie să fii prudent...

– Asta ne lămureşte şi în legătură cu eventuala complicitate a Samirei Toufic cu asasinii lui Louis

Carlotti. Dacă ar fi avut de-a face cu ei, eu n-aş mai fi ajuns la cadavru.

– Stai puţin! protestă americanul. Poate fi o momeală. Şi dacă nu reuşim să-l identificăm...

– Cred că Mr. X ne va ajuta, zise Malko. El ne-a condus acolo.

– Doar dacă nu e vorba de Mr. X, ci de cei care l-au lichidat şi care vor să ne vândă gogoşi...

– Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să ne rugăm, concluzionă Malko.

În jurul lor, lumea dansa printre mese şi o larmă voioasă acoperea discuţiile. La masa vecină, un chelner scoase dopul unei sticle de Taittinger Brut în aplauzele mesenilor. Probabil, o aniversare.

Privind o fată îmbrăcată într-o rochie aurie, care îşi legăna şoldurile într-un mod extrem de senzual, Malko remarcă:

– Dacă Samira Toufic e nevinovată, atunci înseamnă că a avut loc o scurgere de informaţii.

Ray Syracuse îi aruncă o privire întunecată.

– Te gândeşti la Mourad Trabulsi?

Malko simţi că ipoteza lui îi displăcea profund americanului.

– N-am de ales, recunoscu el. Cineva a ştiut că Louis Carlotti descoperise o pistă în legătură cu afacerea Hariri şi din cauza asta a fost ucis. Dacă nu e Samira...

Ray Syracuse rămase tăcut câteva secunde, apoi spuse:

– Ştiu, dar nu-mi vine să cred. Mourad îi detestă pe şiiţi şi, în general, pe musulmani. Ne-a făcut

mereu servicii...

– Sunt sigur, fu el de acord, dar chiar tu mi-ai spus că are cunoştinţe care aparţin tuturor taberelor.

– Este adevărat, recunoscu americanul. Ştim că se întâlneşte regulat cu persoane din Hezbollah, din PPS. Într-o zi, după trei pahare de Chivas, mi-a mărturisit că-i cunoştea pe asasinii lui Pierre Gemayel, fiul fostului preşedinte, care era unul dintre prietenii lui apropiaţi.

– Şi n-a făcut nimic pentru a-i aresta?

– Nu, zice că vrea să apuce pensia... Aici, oamenii curajoşi mor de tineri. Mourad nu doreşte să se amestece. E ceva obişnuit în regiunea asta: uită-te la Qatar. Le oferă găzduire atât vocii oficiale a organizaţiei Al Qaida, Al Jezirah, cât şi cartierului general al Forţelor Americane din Golf. Rezultatul: trăiesc în pace! Libanul face la fel. Există prosirieni, dar şi multă lume care se teme. Prin urmare, tac.

Legea lui Al Assad era clară şi rigidă: taci, trăieşti. Vorbeşti, mori.

– Mâine trebuie să mă întâlnesc la prânz cu Mourad, îl anunţă Malko. Ce să-i spun?

– Nimic, zise Ray Syracuse. Aşteptăm să vedem dacă poate fi identificat cadavrul.

*

* *

Malko era în liftul din hotelul Phoenicia atunci când îi sună telefonul.

Poate că era Ray Syracuse, care uitase ceva... Răspunse.

– Sunteţi bine? întrebă o voce timidă.

Samira Toufic.

Malko realiză brusc că o pusese la curent cu expediţia sa în Valea Bekaa, aşa că spuse imediat:

– Totul e în regulă.

– Mă bucur.

Avea vocea unei fetiţe.

Deodată, simţi nevoia s-o revadă.

– Nu v-aţi culcat? întrebă el.

– Nu, încă nu.

– Vreţi să vin să bem o cafea?

– O, nu! exclamă Samira Toufic. E prea târziu. Altă dată.

Aproape că-i trânti telefonul în nas. Lui Malko nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se ducă la culcare.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi ajunse în biroul lui, luă de pe etajeră sticla de Chivas şi îşi turnă o porţie bună, spunându-şi că făcuse bine petrecând dimineaţa aceea la FSI. Cu siguranţă că vestea pe care o auzise în treacăt pe culoar nu era deloc *bună*, dar, cel puţin, îi permitea să reacţioneze.

Era mai bine decât să se trezească într-o zi că maşina în care se urcă îl trimite direct în paradis sau în infern.

Un ofiţer din *Maaloumat* îi vorbise în secret despre expediţia întreprinsă de CIA la Aanjar şi despre descoperirea făcută acolo...

Asta însemna că americanii umblau cu ascunzişuri, că nu aveau încredere în el, lucru care îl

contraria peste măsură: sistemul lui de supravieţuire era bazat pe faptul că *toată lumea* avea încredere în el. Dar se putea şi mai rău: anumite persoane puteau să creadă că el era cel care se afla la originea acestei călătorii, şi asta era mult mai grav.

Îşi termină paharul de Chivas şi îşi spuse că se impunea o precauţie suplimentară... N-avea de gând să tremure şi ziua, şi noaptea. Era prea bătrân ca să se bată cu morile de vânt, ca Don Quijote, şi, pe deasupra, mai avea trei ani până la pensie.

După ce răsuci cheia, scoase dintr-un sertar un telefon mobil dotat cu o cartelă nedetectabilă şi formă un număr pe care-l ştia pe dinafară. Când avu legătura, anunţă:

– Trebuie să pun benzină de la staţia obişnuită peste o jumătate de oră.

Coborî şi ajunse în parcare, unde îl aşteptau şoferul şi Nissanul de serviciu.

– N-am nevoie de tine, plec cu maşina mea.

Şoferul nu insistă. Generalul recurgea adesea la Honda lui atunci când se întâlnea cu vreo femeie.

Cinci minute mai târziu, Mourad Trabulsi rula spre periferia sudică, unde se aflau cartierele Hezbollahului. După ce coborî pe bulevardul Camille Chamoun, odată ajuns la Borj El Brajnieh, se opri la o benzinărie Mobil enormă, Al-Aytam, chiar în faţa spitalului Al Rassoul Al Azar. Mourad Trabulsi de-abia avu timp să fumeze o ţigară, că un bărbat deschise portiera şi urcă în maşină. Generalul libanez demară imediat în direcţia aeroportului.

În timp ce conducea, îi dădu interlocutorului său mesajul ce trebuia transmis. După câţiva kilometri,

bulevardul Camille Chamoun se termina într-o fundătură. O altă soluţie era ramificaţia către aeroportul Rafic Hariri. Din 2005, la Beirut toate se numeau Rafic Hariri, ca în Irak pe vremea lui Saddam Hussein.

Mourad Trabulsi se întoarse pe acelaşi drum, rulând spre nord. Cu puţin înainte de spital, încetini, iar pasagerul său sări din maşină, afundându-se imediat în labirintul străduţelor din Borj El Brajnieh.

Uşurat, Mourad Trabulsi dădu drumul la radio. Cum era un om bun, se rugă la Dumnezeu ca mica lui primă de asigurare să nu declanşeze un masacru.

CAPITOLUL VII

– Dragul meu prieten, ai ales un local excelent! afirmă cu căldură Mourad Trabulsi, instalându-se pe terasa de la Al Sultan Brahim, noul restaurant pescăresc din centru, nu departe de moscheea Rafic Hariri. Femeile era aproape la fel de frumoase ca la „Chez Paul", iar mâncarea era indiscutabil mai bună.

După al doilea pahar de Chivas Regal, generalul libanez îşi scoase ochelarii negri, evident mai destins. Malko îl tachină:

– Nu te temi că o să fii văzut cu mine aici?

Chipul libanezului încremeni.

– Dragul meu prieten, nu eşti niciodată suficient de prudent... „Ei" sunt peste tot, chiar şi acolo unde nu te aştepţi.

– Cine sunt „ei"?

Mourad Trabulsi coborî vocea.

– Vecinii noştri de la est... Ştiu tot şi sunt foarte bănuitori. Uneori, atunci când primim un avertisment e deja prea târziu. Te afli deja pe lista neagră.

– Lista „neagră"?

Mourad Trabulsi coborî şi mai mult vocea, aplecat peste masă, şi şopti:

– Dragul meu prieten, o să-ţi explic cum funcţionează lucrurile de multă vreme. Preşedintele

Hafez Al Assad a creat o celulă secretă de asasini, care nu i se supune decât lui, fiind finanţată de el şi de anumiţi saudiţi. Generalul Amos Slimane conducea această celulă. S-a sinucis acum câteva luni.

Mourad Trabulsi îşi reţinu obişnuitul hohot de râs.

– Sirienii recurg deseori la sinucidere, adăugă el.

– Se ştie de ce?

Libanezul făcu un gest evaziv.

– Nu se cunosc cauzele adevărate ale unei eliminări, chiar dacă pot fi bănuite. În cazul acestui general, una dintre „sursele" mele mi-a spus că ştia prea multe şi că avea de gând să ajungă la vârsta de pensionare...

Siria ajuta asigurările sociale să facă economii...

– Hafez Al Assad a murit, remarcă Malko.

– Structura s-a pus la dispoziţia fiului său, Bachar, noul preşedinte, care a învăţat rapid să se servească de ea... Este braţul înarmat al familiei Al Assad. Dacă preşedintele decide că trebuie eliminată o anumită persoană, e suficient să dea un ordin. Nu trebuie să repete. Maşinăria se pune în mişcare.

– Dar nu fac totul cu mâna lor, obiectă Malko.

Un nou hohot de râs.

– Bineînţeles că nu! Ăştia nu părăsesc niciodată Siria. Organizează operaţiunile prin intermediul diferiţilor *moukhabarat* sirieni şi al reţelelor libaneze. În Siria, toată lumea ştie pentru cine lucrează. Pot cere orice. Nimeni nu-i refuză. Adesea, cei care le pun la dispoziţie arme sau alte materiale nu ştiu la ce vor servi acestea...

– Asta s-a întâmplat cu Rafic Hariri?

Mourad Trabulsi se uită în jur înainte de a răspunde.

– Probabil, şopti el. De exemplu, legat de explozibil, a fost de-ajuns ca persoana însărcinată cu această lovitură să ceară ceea ce-i trebuia de la diverse depozite militare. Toată lumea a trecut cu vederea la *ce anume* urmau să servească substanţele respective.

– Chiar dacă au aflat mai târziu, făcu Malko.

Mourad Trabulsi avu o nouă criză de râs.

– Bineînţeles, oricum, era prea târziu...

Culese nişte humus cu ajutorul unei bucăţele de pâine. Malko îl observa, gânditor. Oare el să fi fost acela care le dezvăluise existenţa lui Mr. X unor oameni care utilizaseră în scopuri necurate această informaţie?

Li se aduse la masă o uriaşă doradă. O vreme, se mulţumiră doar să mestece. Devorându-şi porţia, Mourad Trabulsi întrebă cu o voce calmă:

– Nimic nou despre uciderea lui Louis Carlotti?

Malko ezită o fracţiune de secundă, apoi zise:

– Încă nimic. Nici despre Mr. X. Ai aflat ceva?

– Nimic, afirmă generalul libanez. Se ocupa de mai multe afaceri, mai ales de Hezbollah. Poate că ajunsese prea departe... Probabil că n-o să ştim niciodată. Era un băiat de treabă.

– Apropo, continuă Malko, încercând să destindă atmosfera, aseară mi s-a întâmplat ceva straniu: am condus acasă o prinţesă aşa-zis saudită, care fusese dată afară de la Phoenicia...

Se întrerupse atunci când Mourad Trabulsi izbucni într-un hohot de râs nebun.

– E prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud, zise el pufnind în continuare în râs. Sunt la curent cu incidentul. Siguranţa mi-a trimis un raport.

– Chiar e prinţesă?

Generalul redeveni serios şi confirmă.

– Sigur că da! Face parte dintr-o familie importantă, este verişoara regelui Abdallah. Putred de bogată şi puţin mai specială.

– Adică?

Mourad Trabulsi coborî din nou vocea.

– Îi plac bărbaţii tineri şi frumoşi. Mai ales tineri, înţelegi ce vreau să spun. În ţara ei, nu se poate distra, aşa că trăieşte şi la Beirut, unde întreţine o haită de gigolo libanezi, adesea de familie bună. Cunosc un avocat stagiar care-şi termină studiile mulţumită ei. Când e satisfăcută, plăteşte bine.

Malko îşi aminti filmul care se derulase în timp ce făcuse amor cu vulcanica saudită. În mod clar, Mourad Trabulsi era bine informat.

– De asta a fost trimisă la plimbare de la Phoenicia? întrebă el.

Un nou hohot de râs.

– Nu! În seara aia băuse singură două sticle de şampanie Taittinger. Era la restaurantul de la ultimul etaj împreună cu un cuplu saudit, nişte veri de-ai ei. Soţul nu-i plăcea, însă femeia, da. Când soţul a lipsit puţin de la masă, a început să-i facă respiraţie gură la gură soţiei...

– E lesbiană? întrebă neîncrezător Malko.

– Toate sauditele sunt mai mult sau mai puţin bisexuale, i-o reteză Mourad Trabulsi. Se plictisesc pur şi simplu, iar în ţara lor femeile infidele sunt decapitate... Pe scurt, aseară, soţul a revenit pe neaşteptate în timpul şedinţei de respiraţie gură la gură. S-a simţit ridiculizat în faţa personalului din restaurant şi a cerut ca prinţesa să fie dată afară. Pe urmă, şi-a bătut nevasta: a fost auzită ţipând în timpul nopţii şi n-a mai ieşit de atunci din apartament...

În mod clar, prinţesa Gamra era deosebită.

– Şi familia ei nu zice nimic? întrebă Malko.

Mourad Trabulsi pufni în râs.

– Habar n-are. E discretă, îşi primeşte armăsarii acasă.

– Urmăreşti toate chestiile astea?

– Mă ocup de străini şi de ambasade.

Restaurantul începuse să se golească. Malko ceru nota de plată. Era perplex. Nu-l putea urmări pe Mourad Trabulsi până-n pânzele albe în cazul în care cadavrul descoperit la Addijah nu era identificat.

În momentul când se pregăteau de plecare, două nou-venite apărură pe terasă: o blondă mai mult decât durdulie, machiată ca o maşină furată, strânsă într-o rochie foarte decoltată, ai cărei nasturi păreau gata să sară, şi o brunetă splendidă cu părul lung, hieratică, cu nasul puţin coroiat şi cu un piept magnific, îmbrăcată cu un pulover negru mulat şi cu nişte jeanşi Roberto Cavalli cu talia joasă.

Zărindu-l pe Mourad Trabulsi, bruneta îi făcu un semn scurt, apoi, în timp ce chelnerul le

conducea la masă pe cele două femei, ea se opri în faţa lor... Generalul libanez sări în picioare, aproape servil, şi făcu prezentările.

– Prietenul meu, prinţul Malko Linge, Sybil Murr, soţia generalului Murr, colegul şi prietenul meu.

Sybil Murr îi întinse lui Malko o mână fină cu unghii lungi şi foarte roşii, oferindu-i un zâmbet fermecător, vorace şi totuşi senzual. În timp ce se depărta, o urmări cu privirea şi remarcă:

– Foarte frumoasă femeie.

Mourad Trabulsi izbucni în râsul lui obişnuit.

– Se spune că-şi înşală în draci soţul, dar nimeni n-a văzut-o niciodată cu vreun bărbat. Poate doar o dată, cu un căpitan arătos cu ochii verzi.

Se uită la ceas şi tresări.

– Doamne, am întâlnire cu generalul Rifi. Trebuie să plec.

Plătind nota, Malko aruncă o ultimă privire în direcţia frumoasei Sybil Murr, dar ea îi întoarse spatele.

Imensul Cherokee alb al generalului Trabulsi era în faţa restaurantului, condus de şoferul său, mut ca un peşte şi îmbrăcat în pulover şi nişte jeanşi destrămaţi.

Cinci minute mai târziu, Malko era la Phoenicia. Fără nicio ocupaţie şi trist. Detesta lipsa de acţiune, neputinţa asta. Pentru a suta oară, verifică mesageria telefonului mobil. Mr. X nici nu sunase, nici nu trimisese vreun SMS.

*

* *

Hassan Sadr coborî din maşina care-l adusese de la Beirut la intrarea în localitatea Chtaura, la marginea câmpiei Bekaa, şi se îndreptă spre o staţie de autobuz.

Avea un uşor avans.

Nimeni nu ştia că plecase din Beirut. Nu-şi luase nici măcar portofelul, doar un pistol Herstall vârât la curea, cu un glonţ pe ţeavă.

O precauţie indispensabilă.

Hassan Sadr era responsabilul cu „operaţiunile interne" ale Hezbollahului în Liban. Israelienii ar fi renunţat şi la Zidul Plângerii ca să-l prindă. De altfel, şi americanii voiau acelaşi lucru. Foarte puţini oameni îi cunoşteau chipul şi rareori lipsea din biroul său de la Harek Hreck, aflat în inima *Hezbollahlandului*.

Atribuţiile pe care le avea în cadrul Hezbollahului îi interziceau să-şi asume riscuri.

Mai întâi, supraveghea C.E.[1], care era mereu în căutarea trădătorilor şi a duşmanilor infiltraţi, chiar şi a membrilor Partidului Şiit prea apropiaţi de Iran. Asta pentru că în sânul Hezbollahului coexistau două mişcări care nu se înghiţeau întotdeauna: proiranienii, care îşi primeau ordinele de la un colonel iranian din Pasdaran, instalat sub acoperire diplomatică la Ambasada Iranului, şi ramura prosiriană, Hassan Sadr fiind cel mai important reprezentant al acesteia. El făcuse întodeauna

[1] Contraspionaj.

legătura între Serviciile siriene prezente în Liban şi Hezbollah.

Bineînţeles că Hassan Nasrallah, şeful istoric al Hezbollahului şiit, era apropiat de iranieni, dar, pentru a putea duce o politică libaneză „naţională", era obligat să se distanţeze de Teheran.

Asta şi pentru că iranienii erau uneori nişte prieteni cam prea seducători. Totuşi, sarcina principală a lui Hassan Sadr era de a vâna spionii infiltraţi sau trimişi îndărăt de Mossadul israelian, de FSI sau, mai rar, de americani. Soarta acestora era întotdeauna aceeaşi.

După ce Hassan Sadr scotea din bârlog un astfel de individ, acesta era interogat mai întâi în una dintre închisorile secrete ale Hezbollahului, aflată în general la subsolul unui atelier mecanic zgomotos. Astfel, urletele celui căruia i se străpungeau genunchii cu bormaşina nu puteau fi auzite de afară...

Această unealtă devenise un auxiliar al interogatoriilor standard ale Hezbollahului. Eficace, ieftină – un burghiu putea fi folosit o perioadă de timp nelimitată, oasele umane fiind mult mai puţin rezistente decât metalul –, la îndemâna nespecialiştilor.

O metodă grijulie cu mediul... După ce vinovatul recunoştea totul, şi chiar mai mult decât atât, era trimis acasă, unde se sinucidea aruncându-se pe fereastră...

Evident, poliţia libaneză nu-şi băga niciodată nasul în acest cartier.

Pentru moment, Hassan Sadr avea o grijă de altă natură, ceea ce justifica o călătorie fulger la Damasc.

Alte cazuri erau uşoare în comparaţie cu cel care-i căzuse pe cap cu câteva săptămâni în urmă. Mai întâi, o informaţie aproape incredibilă raportată de una dintre „sursele" de încredere ale lui Hassan Sadr. Un bărbat bine plasat în ierarhia libaneză. Un necunoscut propunea să le comunice americanilor informaţii care permiteau implicarea guvernului sirian în atentatul împotriva lui Rafic Hariri!

La început, Hassan Sadr se gândise că era ceva putred la mijloc. Pentru a face legătura între sirieni şi membrii Hezbollahului implicaţi în această afacere, îi cunoştea pe toţi cei care ar fi putut scoate la iveală fapte stânjenitoare.

Cei în care nu se putea avea încredere 150% fuseseră lichidaţi în Siria sau în Liban, iar ceilalţi făceau parte din structura şiită.

În afara oricărei bănuieli.

Apoi, ameninţarea a ieşit la iveală. Aceeaşi „sursă" îi dezvăluise că un agent CIA avea întâlnire cu acest informator misterios în câmpia Bekaa, pentru a-i comunica anumite informaţii.

Situaţia devenea gravă.

Înainte de a acţiona, Hassan Sadr consultase ramura iraniană a Hezbollahului pentru a verifica dacă aveau cunoştinţă de această afacere, dar nu era cazul. Apoi, bineînţeles, întinsese o capcană în locul indicat.

Fără rezultat: se prezentase doar agentul CIA. Ceea ce dovedea totuşi că nu iese fum fără foc.

Câteva zile mai târziu, făcuse călătoria la Damasc pentru a da raportul în legătură cu această

afacere supărătoare, întâlnindu-se cu cel care luase parte, din tabăra siriană, la atentatul împotriva lui Rafic Hariri: vechiul proconsul Assef Shahab, numit general atunci când trebuise să părăsească Libanul pentru a prelua controlul asupra Securităţii „Marelui Damasc", un post mai puţin spectaculos.

Assef Shahab turbase de furie şi îi încredinţase lui Hassan Sadr sarcina de a stopa încercările americanilor de a redeschide dosarul Hariri.

După el, era un ordin dat de *Rais*.

Genul de ordin care nu se discută.

Hassan Sadr ar fi preferat să vâneze „cârtiţa", în cazul în care exista aşa ceva, dar nu îndrăznise să discute despre asta, executând ordinul sirian.

Bineînţeles că uciderea comandată a unui agent CIA făcuse valuri, dar furtuna nu durase prea mult.

Hassan Sadr se credea scăpat de această problemă stânjenitoare, când, cu două zile în urmă, „sursa" se manifestase din nou: misteriosul informator îi contactase iarăşi pe americani şi, de data asta, aceştia descoperiseră în sfârşit ceva la Aanjar, în vechiul osuar sirian.

Hassan Sadr ignorase şi de data asta anvergura pagubelor, dar faptele erau grave. Aşa că îi trimisese lui Assef Shahab un mesager, care să-i anunţe venirea la Damasc. Numai sirienii puteau decide ce anume trebuia făcut în continuare.

Libanezul era cufundat în gânduri. Tresări atunci când un Nissan vechi, de culoare gri, opri în faţa lui. Şoferul îi făcu un semn discret din cap.

Hassan Sadr îl cunoştea: era un căpitan din *Moukhabaratul* sirian.

Urcă imediat în faţă şi Nissanul porni mai departe pe drumul spre Damasc. Ajungând la graniţă, şoferul coti la stânga, pe o potecă ce urca muntele, însemnată cu un indicator de sens interzis. Urcară vreo douăzeci de minute şi ajunseră la un „check-point" al armatei siriene, unde soldaţii îi salutară respectuos.

Drumul era rezervat pentru maşinile Serviciilor, astfel încât exista aici o listă cu anumite numere de înmatriculare. Aceste vehicule nu erau controlate niciodată.

Hassan Sadr îşi aprinse o ţigară ca să-şi mai amăgească nervozitatea. Întâlnirile cu Assef Shahab nu erau niciodată plăcute. Brutal, tăios, puternic şi feroce, generalul sirian inspira o teamă justificată.

Mai ales atunci când era amestecat personal într-o anumită afacere.

*

* *

Două zile de inactivitate totală.

Malko era copleşit. Chiar dacă soarele strălucea deasupra Beirutului. Pentru a-şi mai omorî timpul, se dusese până la Byblos, pe care îl ştia foarte bine. În ceea ce priveşte distracţiile, se abţinuse să-i telefoneze prinţesei Gamra: avea numărul lui. Iar Tamara Terzian era prizoniera fantelui mustăcios. Îi mai rămâneau vodca şi spectacolul oferit de prostituatele de la Phoenicia.

Mobilul CIA începu să sune.

Era Ray Syracuse.

– Am noutăţi, îl anunţă americanul. Poţi să vii până aici?

Închise imediat. Malko se îndrepta deja spre Hyundai. Odată ajuns la ambasada americană, îi mai trebuiră zece minute ca să treacă de toate barajele: controalele amănunţite făcute sub privirile suspicioase ale soldaţilor bănuitori şi morţi de frică.

Ray Syracuse îl primi cu un surâs radios.

– Cadavrul a fost identificat, îl anunţă el. Cu ajutorul amprentelor şi al ADN-ului.

Malko nu-şi revenea.

– Era cunoscut?

– Da. Se numea Ahmed Abou Adass.

– Asta nu-mi spune nimic.

– Mie, da. Este cel care a revendicat asasinarea lui Rafic Hariri pe o casetă adusă la Al Jezirah la o oră după atentat. Apoi nu s-a mai auzit nimic despre el.

– Cine era de fapt?

– Un militant islamist care avusese deja de-a face cu poliţia. De asta aveau amprentele lui. După revendicare, s-a descoperit că fusese ridicat de la domiciliu de nişte necunoscuţi, pe 16 ianuarie 2005. Chiar înainte de uciderea lui Rafic Hariri.

– Atunci, concluzionă Malko, din moment ce a înregistrat caseta, nu se ştia unde se află. Probabil că răpitorii lui n-au mai fost găsiţi, nu?

– Niciodată. Dar am suspectat întodeauna Serviciile siriene, care au negat violent. Au pretins că

revendicarea „islamistă" reprezenta dovada că Siria nu avea nimic de-a face cu atentatul din 14 februarie 2005.

Trecu un înger care se strica de râs.

– Altfel spus, concluzionă Malko, există o mare probabilitate ca el să fi fost asasinat după înregistrarea casetei şi îngropat în locul acela.

Ray Syracuse dădu afirmativ din cap.

– Asta e părerea noastră, dar n-avem nicio dovadă. Faptul că l-am găsit în osuarul în care sirienii îşi îngropau duşmanii este un indiciu interesant.

– Din păcate, este un indiciu care nu mai poate constitui o dovadă.

– Cu siguranţă, însă asta arată cu degetul spre sirieni...

– Cine ar fi putut şti unde este îngropat?

Pe faţa americanului apăru în surâs îngheţat.

– Aici se complică lucrurile, pentru că numai unul dintre participanţii la atentat ar fi putut să ştie. Sirienii practică pe scară largă compartimentarea. Ar fi pentru prima oară când o „cârtiţă" ascunsă în inima Hezbollahului ar face dezvăluiri... Fără să-i înţelegem motivaţia. A precizat de la bun început că nu vrea bani...

– E ciudat, recunoscu Malko. Nu mă pot gândi decât la răzbunare. Cineva care are necaz pe sirieni.

– Dar şi povestea cadavrului e uimitoare, reluă şeful staţiei. Sunt sigur că e vorba de un element important care-i implică pe sirieni, fără să fie o dovadă *explicită*.

Malko fu de acord.

– Este un „teaser”[2], ceva care să ne demonstreze că e un om serios, că informaţiile lui sunt într-adevăr de calitate.

– Eu sunt de părere că o să mai sune. De data asta, pentru a oferi ceea ce-i promisese lui Louis Carlotti: o dovadă care să-i lege direct pe sirieni de uciderea lui Rafic Hariri.

– Să te audă Dumnezeu, oftă Ray Syracuse. Şi mai ales să-l apere pe Mr. X, pentru că, în mod sigur, oamenii Hezbollahului îl caută şi ei.

Acest Mr. X era singurul martor. Omul pe care sirienii voiau să-l elimine cu orice preţ.

*

* *

Hassan Sadr se uita distrat la televizorul cu sonorul oprit, suspendat într-un colţ al biroului său, şi termină paharul de Pepsi Cola înainte de a-şi aprinde o ţigară. De când se întorsese de la Damasc, nu mai putea să doarmă.

Aşa cum se temuse, întrevederea cu generalul Assef Shahab nu decursese deloc paşnic. După ce îl pusese la curent cu afacerea din Aanjar, acesta făcuse o criză de furie, urlând de se zguduiau geamurile, din fericire blindate, ale spaţiosului său birou.

– Trebuie să-l găsim pe câinele care a transmis această informaţie, ţipase el, şi să fie aruncat de viu într-o baie plină cu acid!

[2] Aperitiv.

– *Sidi*[3], obiectase timid Hassan Sadr, am început o anchetă acum câteva săptămâni, dar merge foarte greu.

– Trebuie să reuşeşti, zise răspicat Assef Shahab cu ochii strălucind de mânie. Şi, între timp, trebuie ca ticăloşii ăştia de americani să înceteze să-şi mai bage nasul peste tot. Vreau capul acestui agent CIA, care-şi permite să se ducă să facă săpături la Aanjar. Îl cunoşti?

– Bineînţeles.

Assef Shahab făcu un gest brutal, mimând o sabie care taie un cap.

– Atunci, *Yallah!*[4]

Cu alte cuvinte, trebuia asasinat un al doilea agent CIA. Din punct de vedere politic, era o treabă delicată, mai ales că Hezbollahul voia să se bucure de o anumită respectabilitate... Dar generalului Shahab puţin îi păsa de aceste aspecte...

Îi era frică şi nu voia să-i mai fie.

Hassan Sadr nu încercase să-i contrazică ordinele. Cunoştea mentalitatea siriană: dacă nu se supunea, devenea complice la crimă şi, în cazul ăsta, ştia ce-l aşteaptă.

Nici măcar la Beirut nu era în deplină siguranţă. Cei mai mulţi oameni se formaseră în Siria. Oricare dintre cele paisprezece gărzi de corp pe care

---

[3] Domnule.

[4] Dă-i drumul!

le avea n-ar fi ezitat să-i tragă un glonţ în cap dacă primea ordin de la Damasc.

Trebuia, desigur, să-l includă în această categorie şi pe băiatul de ispravă din satul lui, care-i aducea ceaiul în fiecare dimineaţă.

Cineva bătu la uşă, apoi unul dintre adjuncţii săi se strecură în birou. Hamid Diab era unul dintre oamenii lui de încredere. Pe acesta îl însărcinase cu organizarea eliminării celui de-al doilea agent CIA, un anume Malko Linge.

– *Kifak?*[5] îl întrebă amabil Hassan Sadr. Ai vreo veste bună?

– *Eeeh!*[6] făcu Hamid Diab. Cred că o s-o scoatem la capăt.

– E păzit?

– Da, foarte. Dar am o idee.

Ascultându-i planul, lui Hassan Sadr îi mai veni inima la loc.

Avea în jurul lui oameni capabili.

[5] Ce mai faci?
[6] Da.

CAPITOLUL VIII

Generalul Assef Shahab îşi privea tânăra soţie care-şi scotea halatul de baie şi se ducea spre jacuzzi cu inimitabilul său mers de curvă orientală. Luase lecţii de dans din buric şi rezultatul se vedea. Avea o talie îngustă, care-i punea în valoare şolduri le în formă de amforă şi sânii grei, dar tari. Moştenise minunaţii ochi albaştri de la un strămoş kirghiz.

O zeiţă cu trupul acoperit doar de un slip argintiu.

Generalul sirian avea nevoie de această imagine paradiziacă pentru a suporta neliniştea care-l sugruma de la întâlnirea cu Hassan Sadr.

Assef Shahab, care făcuse să tremure mii de oameni, tremura la rândul lui în faţa lui *Rais*. Acesta era capabil să-l lichideze fără să tresară. După ce plecase de la biroul său de mărimea unei săli de bal, care se afla la Al Amm Alamm[1], îi ordonase şoferului să-l ducă la reşedinţa construită în satul lui natal, Aifa, aproape de Dakaa.

Acolo se întâlnise cu Amal, care sosise cu puţin înaintea lui. Nimeni nu avea dreptul să intre în acest pavilion privat, o anexă a somptuoasei sale locuinţe. Generalul putea face aici tot ce dorea.

---

[1] Direcţia Generală de Informaţii.

Scoase o mână din jacuzzi şi apăsă pe butonul de pornire al unui CD player.

Imediat, o muzică orientală plăcută invadă încăperea. Ca un automat întors cu cheia, Amal începu să se onduleze, mai întâi pe loc, apoi apropiindu-se treptat de jacuzzi. Generalului Shahab îi ieşiră ochii din orbite. Nu era decât un an de când se căsătorise. Amal era libaneză şi avea cu treizeci de ani mai puţin decât el. Fusese cover-girl, prin urmare chipul şi corpul ei se aflau etalate în toate revistele libaneze, ceea ce o făcea şi mai preţioasă în ochii soţului ei.

Nu rezistase multă vreme la cererea lui în căsătorie, care fusese însoţită de un „dar" de cinci milioane de dolari într-o bancă libaneză, ceea ce nu prea ştirbise rezerva fostului „proconsul" sirian în Liban... Evident că îi ceruse să vină împreună cu el la Damasc.

După retragerea trupelor siriene din Liban, trebuise să părăsească postul din Aanjar, iar Bachar Al Assad, preşedintele sirian, îi atribuise controlul asupra zonei „marelui Damasc", cu aproape unsprezece milioane de locuitori. Din păcate, era o afacere mai puţin profitabilă decât Libanul... Doar în weekenduri mai ajungea la casa din satul său natal: trei etaje reprezentând o mie de metri pătraţi, unde locuia şi prima sa soţie, obligată să coabiteze cu cea de-a doua. Apoi urmau opt case, răspândite prin parc, pentru cei opt copii ai săi.

Cu un salariu lunar oficial de 3 000 de dolari, ofiţerul sirian se folosise din plin de bani...

Amal se legăna acum foarte aproape de jacuzzi. Văzându-i pântecul care se agita la câţiva centimetri

de el, Assef Shahab simţi că explodează de dorinţă. După căsătorie, prudent, începuse să ia Viagra, pe care o cumpăra din Europa prin intermediul unor oameni siguri. Unul dintre curierii săi se apucase să trăncănească şi se trezise cu două gloanţe în cap. Generalul Shahab era foarte sensibil, ca toţi arabii, în ceea ce priveşte performanţele sale sexuale.

În timpul weekendurilor sale amoroase nu prea îşi pierdea timpul pe romburile albastre.

Se ridică din jacuzzi. Se simţea puternic ca un taur... Veselă, Amal se apropia dansând în continuare, atingându-i erecţia cu pântecul său bombat. Assef Shahab avu senzaţia că se branşase la o priză trifazică. Într-o clipă, îşi dădu jos slipul. Rămase gol, cu pieptul său păros şi cu sexul ridicat la orizontală.

Amal clipi din gene şi îşi prinse sânii în palme, ca şi cum i-ar fi oferit lui, şoptind:

– *Ayete!* Ce tare eşti...

Din punct de vedere sexual, soţul ei o excita datorită corpului său păros, staturii puternice şi siluetei seducătoare; femeilor arabe nu plac sfrijiţii...

Pe sub costumul de baie argintiu, Assef Shahab cuprinsese deja cu mâna sexul soţiei sale. Fără un cuvânt, o împinse pe tânăra femeie pe divanul mare care ocupa un colţ al camerei, în faţa piscinei, trăgând de slip. Slipul se rupse în două, urmat de un ţipăt de indignare din partea lui Amal.

– *La!*[2] Slipul meu!

[2] Nu!

Lui Assef Shahab puţin îi păsa de costumul ei de baie... O lipi de perne, cu şoldurile ridicate, cu faţa în catifeaua roşie, şi, aproape fără să se uite, îşi înfipse sexul întărit de Viagra în pântecul soţiei sale. Strivită de cele 90 de kilograme ale lui, aceasta scoase un ţipăt scurt. Bărbatul începuse s-o lucreze pe la spate. Avea senzaţia că o violează, era delicios. Sexul său intra şi ieşea din ea ca o bielă bine unsă. Cu ambele mâini încleştate de mătasea pernelor, Amal îndura acest asalt brutal nu fără plăcere. O excita să facă dragoste cu bărbatul care terorizase Libanul ani de zile.

Gândul ăsta îi declanşă orgasmul. Simţind-o cum se cabrează sub el, Assef se dezlănţui şi mai tare, de parcă ar fi vrut să-i străpungă uterul.

– Opreşte-te! gemu Amal.

După orgasm, avea nevoie de puţină linişte.

Assef Shahab se retrase. El nu ejaculase. Ăsta era inconvenientul Viagrei... Sexul lui era tare ca o coadă de topor. Dintr-un salt, plonjă în piscină şi se lăsă legănat de apa călduţă. Când ieşi afară, era la fel de excitat... Amal îşi aprinsese o ţigară, stând lungită pe divan.

Mai atrăgătoare ca oricând. Sirianul se lăsă să cadă pe spate lângă ea, cu sexul ridicat. Amal nu avu timp să se mişte. O apucă de ceafă şi îi trase capul spre pântecul lui. Amal înţelesese de la început că putea să-i ceară orice – bani, bijuterii, rochii –, dar că nu trebuia să-i refuze capriciile sexuale. Din cauza Viagrei, totul se transforma într-un adevărat maraton.

Cu tot entuziasmul ei de curvă tânără, se lansă într-o felaţie care ar fi putut face parte din patrimoniul umanităţii, singurul efect fiind grohăielile încântate ale soţului. Din când în când, bărbatul se distra apăsându-i ceafa pentru ca sexul lui să-i atingă glota. În acelaşi timp, îi frământa brutal sânii... După un sfert de oră, pe Amal, în ciuda bunăvoinţei ei, începuseră s-o doară maxilarele... Era un supliciu. Ştia că putea să continue încă multă vreme, fără să-i domolească erecţia.

Assef, văzând că încetineşte ritmul, nu ezită.

– Stai, *ayete*, acum o să te odihneşti, aşa că întoarce-te!

Ea se supuse, ştiind ce o aşteaptă.

De îndată ce se aşeză pe burtă, Assef Shahab vârî o pernă sub ea, apoi îi depărtă brutal coapsele. Nu se descălţase de pantofii uşori, şi asta îl excita şi mai mult. Îi penetră din nou pântecul, însă doar de formă. Docilă, Amal îşi cuprise fesele cu mâinile şi le desfăcu.

Lui Assef Shahab îi plăcea la nebunie supunerea asta.

Imediat ce ţinta fu descoperită, îşi puse sexul în deschizătura în formă de corolă şi apăsă cu sălbăticie: deşi Amal fusese sodomizată în mod regulat de soţul ei, nu-şi putu reprima un ţipăt de durere. Dimensiunea sexului lui i-ar fi dat dreptul să refuze această fantezie, dar asta ar fi însemnat repudierea...

Excitat, Assef Shahab scoase un răget, îi cuprinse talia cu braţul lui păros şi împinse cu toată puterea. De data asta, Amal scoase un urlet. Bărbatul îşi înfipsese cu cruzime în măruntaiele ei

jumătate din măciuca uriaşă. O ardea de parcă ar fi fost încinsă în foc.

– *Schway! Schway!*[3] îl imploră ea.

Sirianul n-o ascultă, lăsându-se pradă plăcerii. Leoarcă de transpiraţie, congestionat, continuă s-o bombardeze până când simţi că era de-ajuns. Ştiind că nu va ejacula, se lăsă să cadă pe spate.

Cu sexul la fel de tare ca la început, se ridică şi alunecă în jacuzzi. Amal îl însoţi, epuizată. Ştia că jocul avea să continue încă o oră sau două...

Assef Shahab răsufla ca un bivol, cu ochii închişi. Un sunet muzical îl făcu să deschidă ochii. Secretara îi aducea un plic. Trebuia să fie ceva important ca să-l deranjeze. Ieşi din apa călduţă, se înfăşură într-un halat de baie şi se duse la sasul de la intrarea pe pardoseala de marmură neagră a piscinei. Fără un cuvânt, secretara îi dădu un plic închis, iar generalul sirian se întoarse, se lungi pe divan, luă câteva bomboane şi îl deschise.

Veselă, Amal veni lângă el şi-i cuprinse cu mâna sexul ridicat în mod iremediabil, zâmbindu-i lubric.

– Tot mare e! zise ea, începând să-l masturbeze.

Assef Shahab nu-i răspunse, absorbit de lectură. Era o notă trimisă de *Moukhabarat Al Askariya*[4] referitor la exhumarea cadavrului lui Ahmed Abou Adass de către FSI împreună cu americanii.

---

[3] Uşor.

[4] Serviciul militar de informaţii.

O informaţie obţinută de „sursele" lor.

Din fericire, Hassan Sadr îl pusese deja la curent, altfel ar fi căzut de imbecil.

De fapt, nu era ceva foarte grav, deoarece această descoperire nu ducea la nimic. În cel mai rău caz, putea declanşa o campanie antisiriană în presa libaneză, iar de asta puţin îi păsa.

Totuşi, descoperirea implica ceva mult mai serios: cel care dezvăluise amplasamentul mormântului improvizat era la curent cu *multe* lucruri. Făcea parte din tabăra lor... Deşi Assef Shahab îşi spărsese capul trecându-i în revistă pe toţi cei care participaseră la uciderea lui Rafic Hariri, nu găsise nicio persoană care ar fi putut fi bănuită de trădare... Cu toate acestea, exista un trădător.

În afacerea asta, era în joc propria lui soartă. El fusese maestrul întregii operaţiuni, singurul care ştia *cine* dăduse ordinul de lichidare a lui Rafic Hariri.

Deşi preşedintele Bachar Al Assad n-ar fi avut cum să spună că era posibil să se ajungă până la el, nu va ezita să se protejeze. Aşadar, nu exista decât o singură modalitate...

Vocea veselă a lui Amal îl făcu să tresară.

– *Ayete!* Nu mai e tare.

Sexul lui îşi recăpătase dimensiunea normală. Assef Shahab îşi spuse că era prima dată când Viagra nu-şi făcuse efectul. Trebuia să recunoască faptul că perspectiva confruntării cu ucigaşii alauiţi ai preşedintelui sirian îl îngheţase. La fel ca în cazul mafiei, nimeni nu era prevenit şi nimeni n-avea cum

să scape. Dacă nu descoperea trădătorul, Assef Shahab era ca şi mort.

Se felicită că-i ordonase lui Hassan Sadr să-l lichideze pe agentul CIA care se încăpăţâna să afle adevărul în legătură cu asasinarea lui Rafic Hariri. Faptul de a aştepta descoperirea trădătorului era mai bine decât nimic, iar asta îi va demonstra lui *Rais* că lua în serios întreaga afacere.

*

* *

– M-am gândit mult, zise Malko: Mourad Trabulsi nu mi-a părut sincer.

Ray Syracuse îi aruncă o privire întunecată.

– Tocmai el? Nu ştii ce spui. Ne dă mereu informaţii preţioase. A făcut un stagiu de pregătire în Statele Unite şi e considerat un prieten sigur.

– În general, tocmai ăştia trădează, remarcă suav Malko. Eu mă bazez doar pe fapte. Mai întâi, el i-a făcut legătura lui Louis Carlotti cu misteriosul informator. Apoi, Louis a fost asasinat. În acest stadiu, existase deja o scurgere de informaţii. Pe de altă parte, nu i-am spus nimic de întâlnirea de la Bekaa, şi totul a decurs normal.

De asemenea, am pus-o la curent pe Samira Toufic, iar asta a scos-o din cauză... Nu mai rămâne decât Mourad.

În mod vizibil, Ray Syracuse nu era de acord cu raţionamentul lui Malko. Acesta sosise în biroul lui după ce-şi rumegase bănuielile.

– Ce interes ar avea? obiectă şeful staţiei CIA.

– Să rămână în viaţă! făcu Malko cu răceală.

Deja de-acum trei ani atitudinea lui mi s-a părut ambiguă. Îmi făcea impresia că joacă pe toate fronturile. Cred că, înainte de a ne continua operaţiunea, ceea ce, de altfel, nu depinde noi, ar trebui să eliminăm această ipoteză.

– Cum?

– Întinzându-i o capcană. Aş putea să-i spun, pretinzând că e un secret important şi amestecând şi fapte reale, că am avut o întâlnire cu „sursa" noastră. Ceea ce va fi o minciună, evident.

Ezitarea lui Ray Syracuse fu de scurtă durată.

– OK, făcu el, să încercăm.

– Ai pe cineva care ar putea juca rolul trădătorului? întrebă Malko. E obligatoriu să fie libanez.

Americanul ezită.

– Asta înseamnă un risc pentru el...

– Limitat! replică Malko. Atâta timp cât eşti convins de nevinovăţia lui Mourad Trabulsi.

– Te-ai gândit la un plan? întrebă americanul.

Malko se apropie de harta Beirutului, aflată în faţa celei a Libanului, şi puse degetul pe o zonă gri, la nord de bulevardul Charles Helou.

– Cred că portul e perfect. Nu există case şi se poate circula liber. E de preferat o întâlnire pe la ora şase, când se înserează. Dacă ipoteza mea se verifică, cei interesaţi vor încerca să ucidă sau să răpească „trădătorul". Trebuie organizat un dispozitiv de apărare.

– Nu e nicio problemă, îl asigură Ray Syracuse. Ce zici de poimâine, la ora şase? Chiar în faţa

clădirii vămii din Marfaa? Ştiu locul, putem bloca uşor ieşirea pe bulevardul Charles Helou. O să găsesc şi momeala.

– OK. Eu o să-l previn pe Mourad Trabulsi.

– Sper din tot sufletul să te înşeli, concluzionă şeful staţiei.

Malko zâmbi cu amărăciune.

– Ştii bine că în meseria noastră se întâmplă tot felul de lucruri.

*

* *

Pentru prima dată după mai multe nopţi, Malko dormi buştean. Avea numai veşti bune: Ray Syracuse îi acceptase planul de a se concentra asupra vinovăţiei lui Mourad Trabulsi.

Iar Gamra, prinţesa saudită, îi lăsase un mesaj în care îl ruga s-o sune.

Ieşind de sub duş, auzi telefonul fix care suna.

Primea puţine apeluri pe linia asta. Ridicând receptorul, auzi vocea timidă a Samirei Toufic.

– Nu vă deranjez? întrebă tânăra libaneză.

– Deloc, o asigură Malko.

Nu mai vorbiseră din ziua în care Samira îi refuzase vizita. Îşi zise că, probabil, era a treia veste bună.

– Puteţi trece pe la mine? Aş vrea să vă văd.

– Acum?

– Da, dacă puteţi.

– Pot, încuviinţă Malko. Vin imediat.

*

* *

– *Tarb!*[5] O să stai în baie, să nu rişti să fii rănită. Vino.

Bărbatul luă de la gâtul Samirei Toufic pumnalul cu care o ameninţase în timp ce aceasta îl sunase pe agentul CIA.

Palidă de frică, femeia se îndreptă spre baie. În momentul în care deschise uşa, bărbatul o prinse de păr cu mâna stângă, îi dădu capul pe spate, iar cu dreapta îi tăie gâtul dintr-o singură mişcare.

O împinse apoi cu brutalitate înainte, iar Samira căzu pe pardoseală, precedată de două jeturi de sânge. Asasinul închise uşa cu grijă. În câteva secunde, femeia avea să moară.

Complicele lui se aşeză pe canapeaua micuţă, ţinând pe genunchi un pistol mitralieră Skorpio, prelungit de un amortizor. Totul mersese conform planului. Sunaseră la interfon, dându-se drept poliţişti, iar Samira Toufic le deschisese imediat. Şeful lor le explicase că se întâlnea în mod regulat cu noul agent CIA care-l înlocuise pe Louis Carlotti: nu le mai rămânea decât să-i întindă cursa.

Omul care-i tăiase gâtul Samirei supraveghea strada de la fereastră. Se întoarse şi-i spuse complicelui său:

– Pregăteşte-te, vine.

CAPITOLUL IX

În momentul în care Malko se pregătea să sune la interfon, uşa liftului se deschise şi apăru o femeie bătrână „acoperită", cu un coş în mână. Traversă holul şi deschise uşa de la intrare, ceea ce-l determină pe Malko să nu mai sune la interfon.

Evident, uşa apartamentului Samirei Toufic era închisă. Urma s-o ia prin surprindere... Malko apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă.

Nimic.

Sună din nou, fără niciun rezultat. Intrigat, îşi lipi urechea de uşă, iar pulsul său o luă razna: auzi vocea unui bărbat! Ascultă mai departe, de data asta fără să mai audă nimic, se uită la uşă, apoi bătu în retragere.

Ajuns în hol, se opri. Oare soţul Samirei Toufic venise acasă pe neanunţate? Puţin probabil... Deodată, îşi dădu seama că modul direct în care femeia îi ceruse să vină nu se potrivea cu timiditatea ei...

Ceva nu era în regulă...

Rezemat de zid, supraveghind scara, reflectă câteva secunde, apoi formă numărul lui Ray Syracuse. Îl puse la curent, iar şeful staţiei nu ezită deloc.

– *My God!* Îţi trimit imediat pe cineva şi anunţ şi FSI-ul. Nu te mişca de-acolo şi nu risca inutil.

– Repede! făcu Malko.

Îşi verifică pistolul Sig Sauer şi reveni la postul său de observaţie. Cine ar fi coborât s-ar fi cioc-nit de el. Se gândi o clipă la Samira Toufic. Spera că era teafără.

*

* *

– *Khara!*[1] Ce tot face?

Walid trase la loc perdeaua de la fereastra care dădea în stradă. Văzuse cum cel pe care-l aşteptau intrase în imobil cu câteva minute în urmă. Unde era? Nu-ţi lua prea mult ca să ajungi la etajul întâi.

– Nu-mi place chestia asta, făcu Mahmoud, bărbatul cu pistolul Skorpio. O ştergem?

– *La*[2], zise sec Walid. Mai aşteptăm puţin. O să vină sigur. Trebuie să dea un telefon sau să primească unul.

*

* *

Patru bărbaţi coborâră dintr-un 4x4 cu geamuri fumurii. Nişte gorile. Bluzoanele de nailon ascundeau vestele antiglonţ şi artileria din dotare.

– Mike Coburn, anunţă cel care părea să fie şeful. Domnul Syracuse ne-a ordonat să nu facem nicio mişcare până la sosirea celor de la FSI. Deocamdată, securizăm locul.

Malko clătină din cap.

– Nici vorbă. Mai mult ca sigur că Samira Toufic e în pericol. Urcăm.

---

[1] La naiba!

[2] Nu.

– *No, sir.*

Malko era deja pe scară. Cei patru americani se înghesuiră în spatele lui, scoţând armele, nişte MP 5 şi pistoale. Malko ajunse pe primul plier şi, făcându-şi vânt, se aruncă în uşa apartamentului Samirei Toufic.

*

* *

– *Tamari!*[3]

Walid era alb ca varul la faţă. Zări prin fereastră două Land Rover cu un camuflaj militar, din care săriră în stradă mai mulţi soldaţi bine înarmaţi.

Mahmoud veni lângă el, scoase o exclamaţie de furie, apoi se năpusti la uşă:

– *Rouh!*[4]

Walid ajunse primul la uşă şi o deschise cu brutalitate, rămânând nemişcat în prag. Peste umărul lui, Mahmoud zări un bărbat – cel pe care primiseră ordin să-l ucidă – în faţa uşii, cu un pistol automat în mână.

Îşi împinse complicele cu umărul şi îndreptă pistolul Skorpio spre silueta care le bara drumul.

*

* *

Malko fu şi el surprins de cei doi asasini. Timp de o fracţiune de secundă, nu reacţionă, apoi îl zări pe mustăciosul solid care îndreptase spre el un pistol mitralieră cu amortizor.

---

[3] Poliţia!

[4] O ştergem!

Creierul lui reacţionă cu viteza fulgerului. Cu braţul întins, începu să-şi golească încărcătorul în bărbatul cu pistolul Skorpio. Acesta se dădu înapoi din cauza şocului, cu faţa plină de sânge, se împletici şi se prăbuşi la pământ, slobozind o rafală în tavan.

Chiulasa pistolului lui Malko sună a gol şi rămase deschisă: golise tot încărcătorul.

Imediat, al doilea asasin îl împinse şi se năpusti pe palier.

Se dovedi o idee *foarte* proastă.

De-abia avu timp să zărească mai multe siluete înainte de a muri ciuruit de vreo zece gloanţe. Împuşcăturile continuară câteva secunde, făcând să tresară cadavrul căzut la pământ.

Vacarmul zguduia pereţii. Cei câţiva „field officers" ai CIA nu aveau amortizoare.

Unul dintre ei se apropie şi apăsă cu ţeava pistolului Beretta 92 obrazul lui Walid, dar nu obţinu nicio reacţie. Americanul se aplecă şi-şi puse degetul arătător pe carotida acestuia, apoi se ridică şi zise:

– *He is done*[5].

La şcoala FBI-ului, prin care trecuseră toţi, se învăţau două lucruri. Mai întâi, să nu încerci niciodată să neutralizezi un om înarmat altfel decât ucigându-l. Apoi, să verifici întotdeauna dacă e mort, chiar dacă l-ai făcut bucăţi.

[5] E mort.

Din casa scării se auziră paşi şi exclamaţii în arabă. Apăru capul unui ofiţer libanez înarmat cu un M.16.

Mike Coburn ridică mâna dreaptă şi zise zâmbind larg:

– *Cool down, you guys. The two motherfuckers are fucking dead.*[6]

*

* *

Rapid, Malko verifică dacă Samira Toufic nu se afla cumva în cameră sau în bucătărie. Împinse uşa băii şi rămase nemişcat, simţind nevoia să vomite. Nu era de vină doar mirosul fad al sângelui, ci şi privirea moartă a ochilor larg deschişi ai Samirei.

Tocmai se pregătea să-i închidă ochii în momentul în care apartamentul fu invadat de o hoardă zgomotoasă de soldaţi libanezi şi „field officers" de la CIA.

*

* *

– Ştiau că urma să-i faceţi o vizită acestei femei, concluzionă sobru generalul Ashraf Rifi. Nu-mi dau seama cum.

Malko, încă şocat de moartea Samirei Toufic, avea o idee, dar nu i-o comunică şefului FSI. Imediat după ambuscada în care fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa, toată lumea ajunsese la dublul imobil

[6] Liniştiţi-vă, băieţi. Ticăloşii ăştia au dat ortu' popii.

al FSI, unde venise şi Ray Syracuse cu elicopterul, aterizând în faţa biroului generalului Rifi.

Intră şi el în sala de conferinţe de la etajul al doilea, care dădea într-o curte interioară.

– I-aţi identificat pe cei doi? întrebă Malko.

Generalul Rifi arătă spre un document de pe birou.

– Unul dintre ei avea asupra lui o *bitaka*[7]. Îl cheamă Walid Salam. Are un atelier mecanic la Harek Hkeit. Siguranţa Generală mi-a comunicat că era bănuit că face parte dintr-o structură militară a Hezbollahului, dar n-aveau nicio dovadă.

– Ei bine, iată acum una! remarcă Malko. Şi celălalt?

– O lichea din periferia sudică, condamnat deja de câteva ori. Un executant. O să începem o anchetă, dar nu-mi fac iluzii: n-o să vorbească nimeni.

Malko schimbă o privire elocventă cu Ray Syracuse, apoi se ridică şi zise în timp ce-i strângea mâna ofiţerului libanez:

– Vă mulţumesc pentru intervenţia rapidă, domnule general.

– Nu suficient de rapidă! zise generalul libanez. N-am putut împiedica uciderea acestei sărmane femei, care era măritată cu unul dintre ofiţerii noştri.

– N-aveţi ce regreta, îl asigură Malko. Au ucis-o imediat după ce m-a sunat: nu puteau lăsa în urmă un martor.

Generalul Rifi îi conduse până la lift.

---

[7] Carte de identitate.

Ray Syracuse nu mai aşteptă să ajungă la parter şi-i spuse repede lui Malko:

– De acum încolo, nu te mai las *niciodată* singur...

– Rafic Hariri n-a fost nici el singur, replică Malko... Nu poţi prevedea chiar totul. Trebuie să anticipezi. Mai mult ca oricând, vreau să-i întindem cursa lui Mourad Trabulsi.

– Crezi că e amestecat în vreun fel în ceea ce s-a întâmplat astăzi?

Ajunseră în curte şi Malko zâmbi ironic.

– Crezi că Hezbollahul citeşte într-un glob de cristal? *Chiar de la început*, a existat o singură persoană care ştia de legătura dintre Louis Carlotti şi Samira Toufic. Apoi, de cea dintre ea şi mine...

Un înger se ridică uşor în zbor de-a lungul clădirii de cincisprezece etaje. Ray Syracuse nu răspunse.

– OK, concluzionă Malko, l-am invitat pe Mourad Trabulsi să luăm masa la „Chez Paul".

– De ce la „Chez Paul"?

Malko surâse ironic.

– Îi place lui Mourad. Vreau să-i fac o plăcere. Am de gând să arunc nada. Pentru binele lui, sper să nu muşte momeala. Altfel...

– Altfel, ce? întrebă Ray Syracuse, vizibil neliniştit.

Malko îi aruncă o privire îngheţată.

– Samira Toufic era o fată de treabă prinsă într-un joc care o depăşea. Nu merita să moară în modul ăsta oribil. Cineva trebuie să plătească pentru moartea ei.

Americanul se opri din mers.

– Hei, tu lucrezi pentru Agenţie! Doar n-o să începi acum o cruciadă fără sorţi de izbândă pentru un „civil".

Privirea lui Malko deveni şi mai îngheţată.

– Ray, am prostul obicei să mă bărbieresc în fiecare dimineaţă. N-aş vrea să mă tai pentru că nu mă mai pot privi în oglindă. Dacă Mourad Trabulsi este responsabil de moartea Samirei Toufic, va plăti. Asta e sigur.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi ştia de o oră ce se petrecuse acasă la Samira Toufic şi avea senzaţia că o mână invizibilă i se răsucea încet şi sadic în stomac.

Nu se gândise niciodată că indivizii ăştia de la periferia sudică, cum le zicea el, vor merge atât de departe. Nu-i spuseseră nimic despre Samira Toufic, ştiind că ea nu juca niciun rol în activitatea CIA, ba chiar le făcuse un serviciu, expunându-l fără să vrea pe agentul CIA, din cauza pasiunii acestuia pentru ea.

Evident, un mic gând murdar îşi făcu loc în capul lui Mourad Trabulsi. Hezbollahul prinsese de veste de existenţa femeii din cauza a ceea ce el îi dezvăluise despre misteriosul informator care voia să lovească în sirieni. Totul se explica prin faptul că o supravegheaseră.

În mod mecanic, luă sticla de Chivas, îşi turnă o porţie generoasă şi dădu paharul peste cap. Dar

asta nu reuşi să-l liniştească... Mai ales că avea întâlnire cu Malko Linge, un om de care se temea. Cultura lui europeană îl făcea mai receptiv la manipulările orientale.

Ar fi vrut să contramandeze întâlnirea, dar ar fi trezit bănuielile lui Malko Linge.

Nu era deloc momentul pentru aşa ceva.

*

* *

Aveai întotdeauna impresia că intri într-o colivie, atât de zgomotoasă era sporovăiala clienţilor înghesuiţi ca sardelele în micul restaurant.

Malko se opri câteva clipe la intrare şi-l zări pe Mourad Trabulsi singur la o masă. Acesta, vesel, îi făcu un semn. Malko înaintă spre el, croindu-şi drum prin zidul parfumat, machiat, plin de bijuterii şi sex-appeal. Când un necunoscut intra în restaurantul „Chez Paul", toate clientele îl măsurau din priviri, comentându-i potenţialul sexual şi financiar. Niciuna dintre femeile acelea nu lucra, iar singura lor grijă era să găsească sau să păstreze un bărbat.

Deodată, când aproape ajunsese la masa generalului libanez, Malko zări un chip familiar: Sybil Murr, bruneta splendidă pe care Mourad i-o prezentase la Clubul Ofiţerilor. Era la fel de machiată şi de hieratică în puloverul de un albastru electric care-i scotea în evidenţă umerii dezgoliţi, părând lipit de torsul ei.

Îi adresă lui Malko un surâs tulburător, iar acesta se aplecă pentru a-i săruta mâna sub privirile negre de invidie ale prietenelor ei.

– Sunt încântat să vă revăd, declară Malko. Sunteţi la fel de frumoasă.

Sybil Murr torcea ca o pisică, cu un zâmbet lacom care-i dezveli dinţii perfecţi.

– Nu vă cred! se sclifosi ea.

Malko îşi continuă drumul, primit cu braţele deschise de Mourad Trabulsi.

– Dragul meu prieten, sper că localul ăsta nu ţi se pare prea zgomotos.

– E foarte vesel, îl asigură Malko, aşezându-se.

Mourad Trabulsi îşi coborî vocea pentru a-i spune:

– Am aflat ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, e oribil. Samira era atât de drăguţă.

Malko rămase de piatră. Era decis să-şi ducă planul la bun sfârşit.

– Mourad, zise el aplecându-se peste masă, trebuie să-ţi fac o mărturisire.

Văzu ezitarea din privirea generalului libanez şi continuă:

– Ţi-am ascuns ceva. Mr. X m-a contactat din nou şi mi-a dat întâlnire la Bekaa. Acolo, cu ajutorul indicaţiilor unui puşti pe care cu siguranţă el l-a trimis, am descoperit cadavrul lui Ahmed Abu Adass, cel care a revendicat uciderea lui Rafic Hariri. În vechiul osuar utilizat de sirieni, la Aanjar.

– Ah, tu ai fost! făcu Mourad Trabulsi. Am auzit vorbindu-se la FSI, dar nimeni nu ştia *cine* a făcut descoperirea asta.

– Nu ţi-am spus nimic, continuă Malko, pentru că te suspectam.

Generalul libanez îşi scoase ochelarii negri şi repetă:

– Mă suspectai! De ce anume?

– Doar două persoane ar fi putut vorbi despre ceea ce făcea Louis Carlotti. Era posibil ca una dintre ele să fii tu.

– Şi acum nu mă mai suspectezi? întrebă Mourad Trabulsi, râzând puţin cam forţat.

– Nu, îl asigură Malko, pentru că m-am convins că Samira Toufic a fost „preluată" de Hezbollah. Altfel, nu m-ar fi chemat la ea în dimineaţa asta.

– Dar au asasinat-o, remarcă libanezul.

– Era naivă, îi explică Malko. Credea în mod sigur că, ajutându-i, va fi lăsată în pace. Nu ştia că, pentru a cina cu diavolul, trebuie să ai o lingură cu coada lungă...

– Ţineam foarte mult la ea, zise Mourad Trabulsi. Era atât de frumoasă.

Părea sincer emoţionat şi, timp de câteva secunde, Malko fu tulburat.

Îşi reveni repede. După ce li se aduseră fripturile, spuse cu o voce şi mai scăzută:

– Mr. X a sunat din nou. De data asta, mi-a dat întâlnire.

Mourad Trabulsi rămase impasibil ca un jucător de poker.

– Formidabil! recunoscu el. O să afli în sfârşit cine e şi de ce are pică pe sirieni. Când are loc întâlnirea?

– Mâine la ora şase în portul din Beirut, lângă Vamă. Vrei să vii?

Generalul libanez zise simplu:

– O, nu, nu vreau să mă amestec în chestia asta! Am o întâlnire la Cerc, pe Cornişă. O să-mi povesteşti.

Se aruncă asupra fripturii de parcă ar fi vrut să se salveze. O vreme, cei doi bărbaţi schimbară între ei doar banalităţi. Erau destinşi acum, însă pentru motive diametral opuse.

Încet-încet, colivia se goli: direcţia shopping, coafor sau acasă la amant. Malko aruncă o privire spre masa Sybilei Murr. Aceasta se ruja atent, cu bustul drept, hieratică.

Deodată, îi veni o idee: la urma urmei, nu avea nimic de făcut până la ora şase...

Chemă chelnerul şi îi şopti ceva la ureche. Trei minute mai târziu, un maître d'hotel punea ceremonios pe masa Sybilei Murr o sticlă de şampanie Taittinger Brut, aşezată într-o frapieră argintie. Treizeci de secunde mai târziu, Sybil Murr îi adresă un surâs flatat, urmărită de prietenele ei, care se aruncară cu lăcomie asupra şampaniei.

Mourad Trabulsi pufni în râs şi-i spuse:

– Dragul meu Malko, văd că ştii cum să te porţi cu femeile frumoase. Bun, acum te las, trebuie să trec pe la birou.

Dădu peste cap paharul de arak, apoi strânse călduros mâna lui Malko.

– Sună-mă după întâlnirea din port! îi ceru el.

Cherokee-ul alb era parcat în faţa restaurantului. Malko îşi îndreptă atenţia asupra mesei Sybilei Murr. Femeile erau pe cale să golească sticla de Taittinger ca nişte pisici care beau lapte. Când nu

mai rămase nicio picătură, prietenele o îmbrăţişară pe Sybil Murr şi plecară.

Malko se ridică şi se duse la masa ei. Femeia se ridică şi ea şi toate privirile bărbaţilor se concentrară asupra ei. Chiar şi la Beirut, ieşea în evidenţă cu puloverul ei mulat pe pieptul masiv, cu fusta strâmtă şi pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri.

Arătând spre sticla de Taittinger goală, Malko o întrebă zâmbind:

– Aveţi timp să mai bem puţină şampanie?

Sybil Murr îi adresă un zâmbet răvăşitor şi dezolat totodată.

– Mi-ar face mare plăcere, însă mi-am dat întâlnire cu o prietenă la ABC ca să fac nişte cumpărături. Rămâne pe altă dată... Mulţumesc pentru şampania asta delicioasă.

Se depărtă, legănându-şi şoldurile în formă de amforă. Fusta şi ciorapii negri îi veneau chiar mai bine decât jeanşii.

Un pic frustrat, Malko ieşi şi el din restaurant. Sybil Murr aştepta să i se aducă maşina. Era mai sexy ca niciodată. Malko simţi deodată un puternic impuls sexual. Aceeaşi reacţie ca atunci când vezi moartea cu ochii... Câteva clipe, îşi imagină că o răstoarnă pe Sybil Murr pe capota unui Maybach oprit în faţă la „Chez Paul".

Carpe Diem.

În momentul în care valetul aducea un Mini Cooper, lui Malko îi veni o idee nebunească pe care se hotărî s-o pună în aplicare.

*
* *

Mourad Trabulsi, al cărui Cherokee se oprise la intersecţia bulevardelor Elias Sarkis şi Bechara Khouri, îi spuse şoferului:

– Întoarce-te la birou. Vreau să mă plimb.

Deschise portiera şi sări jos, iar şoferul demară când se aprinse culoarea verde a semaforului. Generalul libanez aşteptă ca maşina să se piardă în şuvoiul circulaţiei, apoi scoase din portofel o cartelă de telefon pe care o introduse în aparatul Nokia în locul celei obişnuite. Era o cartelă imposibil de urmărit.

– Eu sunt, zise el atunci când i se răspunse. Putem să ne vedem? Sunt pe jos.

– Ia un taxi până la Complexul Sportiv. Te aştept acolo, îi replică interlocutorul.

Puţin mai târziu, în timp ce imobilele dărăpănate ale periferiei sudice defilau pe ambele laturi ale autostrăzii, îşi zise că, dacă păstra doar pentru el informaţia primită, rata o ocazie unică de a-şi constitui un „credit", lucru care l-ar fi putut ajuta să şteargă o posibilă greşeală.

Bineînţeles că risca să aibă alte probleme. Dar, oricum, nu putea să fie vorba decât de ceva mai puţin grav decât un glonţ în cap.

Douăzeci de minute mai târziu, ajuns în faţa Complexului Sportiv, zări un Audi vechi şi o persoană care-i făcea semn prin geamul deschis. Se duse la maşină şi, de-abia aşezat pe scaun, interlocutorul său îi spuse calm:

– Ai ceva important să-mi spui?

Mourad Trabulsi nu-i răspunse imediat, ca şi cum limba lui ar fi refuzat să se mişte. Ştia că viaţa lui era pe cale să se schimbe, că urma să treacă peste o linie roşie, lucru pe care evitase să-l facă ani la rând. Apoi, în faţa privirii sfredelitoare a lui Hassan Sadr, spuse cu o voce nesigură:

– O să-ţi fac un mare serviciu, dar nimeni nu trebuie să ştie asta. Nimeni... Nici măcar *Rais*.

Hassan Sadr rămase impasibil.

– *Mafi mashkal*[8]. Vorbeşte.

Imediat ce interlocutorul său termină ce avea de zis, şi asta se întâmplă repede, Hassan Sadr îşi spuse că ajunsese probabil la capătul angoaselor sale. I se aducea pe un platou de argint ceea ce căutase peste tot.

[8] Nicio problemă.

CAPITOLUL X

Rezemat de barul de la parterul marelui centru comercial ABC din Ashrafieh, chiar în faţa liftu-rilor din parcarea subterană, Malko se simţea ca un idiot.

În jurul lui era un adevărat stup. Toate libanezele din cartier roiau pe cele cinci etaje ocupate de magazine, un ansamblu unic la Beirut.

După ieşirea din restaurantul „Chez Paul", Malko urmărise Mini Cooperul Sybilei Murr. Aceasta o luase pe bulevardul Charles Malek, apoi se strecurase pe nişte străduţe înguste până la intrarea într-o parcare subterană. Malko o depăşise, năvălind în parcare.

Parcă pe un loc rezervat pentru a câştiga timp. Nissanul său alb, enorm, impus de Ray Syracuse, ocupa aproape două locuri. Inima îi bătea ca unui elev de liceu. Instinctul vânătorului. Uşile liftului se dechideau alternativ, eliberând grupuri de femei, dar nu şi pe Sybil Murr.

În sfârşit, o zări într-o cabină şi se apropie de ea. Libaneza păru surprinsă, apoi amuzată, oprindu-se la ieşirea din lift. Era într-adevăr foarte frumoasă...

– Ia te uită! făcu ea pe un ton glumeţ, şi dumneavoastră vă faceţi cumpărăturile tot aici.

Malko îi înapoie zâmbetul. O dorea atât de mult, încât avea crampe.

– Nu, zise el vesel, v-am urmărit. Mi-aţi spus că o să veniţi aici.

– Urmărit? făcu ea, de data asta sincer surprinsă. Dar de ce?

– La „Chez Paul" era cam multă lume.

– Şi aici e la fel.

– Aşa e, dar ne putem izola. Bem un pahar şi facem cunoştinţă.

Sybil Murr îi aruncă o privire sincer oripilată.

– Dar nu vă gândiţi deloc! Toate prietenele mele îşi fac aici cumpărăturile. Dacă mă văd cu dumneavoastră, or să creadă că... De altfel, Dora m-a întrebat dacă nu am numărul dumneavoastră de telefon. Vă aduceţi aminte, bruneta cu pălărie roşie?

Un animal mare, cu o faţă de broască libidinoasă.

– Nu doresc s-o cunosc pe Dora, o asigură Malko. Dacă aici e prea multă lume, nu vreţi să bem un pahar la barul de la Albergo?

Un hotel şic din Ashrafieh.

Sybil Murr n-ar fi fost mai şocată nici dacă i-ar fi propus să se dezbrace pe loc.

– Sunteţi nebun! zise ea uluită. Dacă mă vede cineva într-un hotel, tot Beirutul o să creadă că am un amant. Lăsaţi-mă acum, am de făcut cumpărături.

În ciuda declaraţiei sale înfocate, nu se mişcă din loc. Malko simţea că era dezorientată şi tulburată.

Uşile liftului se deschiseră în spatele ei, iar Malko îşi permise un gest îndrăzneţ. Luând-o de

braţ pe Sybil Murr, o împinse în cabină şi apăsă pe butonul nivelului al treilea al subsolului.

– Ce faceţi? întrebă complet zăpăcită libaneza.

– Vă iau pe sus! făcu Malko.

Câteva clipe, se măsurară din priviri, apoi el făcu un pas înainte, o prinse de talie şi o lipi de el. Privirea libanezei se tulbură.

– Sunteţi nebun! spuse ea cu voce scăzută. Lăsaţi-mă imediat în pace!

Liniştit, Malko atinse uşor mătasea albastră a bluzei, simţind cu degetele sfârcurile sânilor, apoi zâmbi.

– De când v-am văzut, mă gândesc numai la dumneavoastră! zise el cu simplitate. Sunteţi pur şi simplu minunată.

Sybil Murr îl împinse, afişând o furie puţin cam exagerată.

– Opriţi-vă, sunt femeie măritată şi nu-mi înşel soţul.

Liftul se opri, iar ea apăsă imediat pe butonul parterului.

– Bine, concluzionă Malko, atunci o să vă însoţesc la cumpărături. În felul ăsta, toată lumea o să ne vadă împreună.

Sybil Murr lovi peretele cabinei cu pantoful său cu toc de doisprezece centimetri.

– Bine, dar ce doriţi de fapt?

– Să petrecem puţin timp împreună. Evident, în mod onorabil.

– Este imposibil, toată lumea mă cunoaşte...

Deodată, lui Malko îi veni ideea de a îmbina plăcutul cu utilul.

– Trebuie să mă duc în port, zise el. Veniţi cu mine. Acolo, n-o să vă întâlniţi cu nimeni şi, în plus, maşina mea are geamuri fumurii.

Femeia îl privi înmărmurită.

– În port? Dar în locul ăla nu sunt decât containere. Ce vreţi să faceţi acolo?

– Urmăresc ceva, zise el. Deci, ce alegeţi, plimbarea sau cumpărăturile în compania mea?

Ea îi aruncă o privire care se voia ostilă.

– Pe urmă, mă lăsaţi în pace?

Îi luă mâna şi i-o sărută.

– Vă jur pe Sfântul Maron[1].

– Bine, cedă ea, dar nu trebuie să vorbiţi cu nimeni despre asta. Luaţi-o înainte. E mai prudent.

Malko era deja instalat la volanul Nissanului atunci când femeia deschise portiera şi se strecură lângă el.

– Ce portieră grea! remarcă ea. E blindată?

N-ar fi fost ceva ieşit din comun la Beirut.

– Da, recunoscu Malko, îndreptându-se spre ieşirea din parcare.

Sybil Murr îi aruncă o privire mirată.

– Mourad mi-a spus că vă ocupaţi cu lucruri foarte periculoase. Nu riscăm nimic?

– Nimic. Ghidaţi-mă până în port.

Ea îl conduse pe străduţele înguste din Ashrafieh, toate cu sens unic, până la bulevardul Charles Helou. Intrară în port printre două şiruri de containere care se întindeau cât vedeai cu ochii, iar Malko remarcă:

[1] Sfântul preferat de maroniţi.

– Aici puteţi fi liniştită, nu vă vede nimeni.

În acelaşi timp, îşi puse mâna pe genunchiul rotund acoperit de nailonul negru.

Mai întâi, fără să se mişte, apoi înaintând cu mâna încet de-lungul coapsei.

– Încetaţi! făcu Sybil Murr.

Îşi strânse genunchii fără convingere, dar lăsă degetele lui Malko să-i exploreze coapsa. Tresări atunci când el îi atinse mătasea chiloţilor.

Soarta era de partea lui Malko. Angajându-se la întâmplare pe o alee mărginită de containere enorme, trebui să oprească: era o fundătură. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, se asigură că nu-l urmărise nimeni.

– Ce faceţi! exclamă cu voce joasă Sybil Murr.

– E o fundătură! zise Malko. Nu pot merge mai departe.

Se aştepta ca Sybil Murr să-i ceară să-şi retragă mâna, însă ea îi spuse.

– Dar ce vreţi de fapt?

Malko se aplecă spre ea şi-i atinse buzele.

– Să vă cunosc mai bine.

Îşi apăsă buzele de gura femeii, încercând să-şi strecoare limba printre cele două şiruri de dinţi perfecţi. Sybil Murr rezistă patru secunde şi jumătate, apoi dinţii se depărtară şi limba ei o întâlni pe cea a lui Malko. O minunată descărcare electrică.

Baletul erotic al limbilor se prelungi câteva momente. Malko simţi cum pântecul îi ia foc. Mâna lui se strecură din nou între coapsele femeii, care se desfăcură de la sine, atât cât le permitea fusta strâmtă. Atinse totuşi o ridicătură caldă şi umedă pe

care începu s-o maseze încet. Simţea cum sexul Sybilei Murr se umezea şi se deschidea sub mângâierile lui. Femeia se retrase uşor atunci când mâna lui pătrunse sub elasticul chiloţilor, apoi i se lăsă în voie.

Încercă să spună ceva, dar gura lui Malko, lipită de a ei, o împiedică.

O mângâie mai departe, cu delicateţe, pătrunzându-i adânc în pântec. Sybil Murr îşi desprinse gura de a lui, lăsându-şi capul pe spate şi murmurând ceva în arabă. Malko nu se gândise să ajungă atât de departe. Fusese mai curând un joc erotic menit să-i alunge nervozitatea legată de întâlnirea de a doua zi. Brusc, femeia scoase un ţipăt sugrumat, iar coapsele ei strânseră ca o ghilotină mâna lui Malko.

Acesta avea impresia că un cazan sub presiune stătea să-i explodeze între picioare. Profitând de calmul neaşteptat al Sybilei Murr, îşi deschise dintr-o mişcare fermoarul pantalonilor. Ea redeschise ochii, întoarsă spre el, ca şi cum n-ar fi văzut sexul umflat.

Fără un cuvânt, Malko îi puse mâna în ceafă şi îi trase capul spre el.

Când gura tinerei libaneze îi atinse sexul, femeia tresări şi vru să scape, însă el îi apăsă mai tare ceafa şi, în cele din urmă, buzele i se depărtară şi-i cuprinseră sexul încordat.

Ca şi cum ar fi trecut într-o altă stare, capul începu să-i coboare şi să i se ridice docil. Fu rândul lui Malko să geamă şi să se lase pradă plăcerii. Prudent, îşi ţinu mai departe mâna pe ceafa femeii.

Aceasta continuă să-i administreze o felaţie delicioasă.

Malko explodă dintr-odată, scoţând un ţipăt sălbatic şi ejaculând în gura Sybilei Murr.

După ce reveni pe pământ, văzu că femeia îl fixa cu o expresie tulburată.

– M-ai forţat! făcu ea. E ruşinos.

Gura îi era mânjită cu ruj şi respira întretăiat.

– Mi-ai oferit o mare plăcere, recunoscu Malko.

Ea nu-i răspunse, aruncând o privire speriată prin geam.

– Eşti sigur că nu ne-a văzut nimeni?

– Containerele nu au ochi, o asigură el.

– Hai să plecăm, mi-e prea ruşine!

O adevărată fetiţă inocentă. Malko se supuse, liniştit acum. În timp ce parcurseră din nou aleile portului, Sybil Murr se machie cu grijă: când ajunseră în faţă la ABC, machiajul ei era impecabil. Malko îi puse din nou mâna pe coapsă.

– Ne-am potolit puţin foamea, zise el. Aş vrea să ne vedem într-un loc mai confortabil.

Ea pusese deja mâna pe portieră.

– Nu cred că vreau să ne revedem, dar dacă doreşti să mă suni: 03536 721.

Malko o privi cum se depărtează, legănându-şi uşor şoldurile. La jumătatea scării, se întâlni cu o prietenă şi începură să discute. Malko se întrebă dacă-i va povesti că tocmai i-o supsese unui bărbat într-o maşină, de la prima întâlnire.

Sincer vorbind, era puţin probabil.

Această mică plăcere îl înveselise. Nu se gândise niciodată să se apropie de Sybil Murr atât de repede. Şi poate că asta n-a fost tot.

Un semnal cu farurile, care venea din spate, îl readuse la realitate. „Baby-sitter"-ii îl regăsiseră... Probabil că erau furioşi.

Binedispus, le făcu un semn şi se îndreptă spre Phoenicia. Deodată, se hotărî să se întoarcă în port pentru a examina locul mai îndeaproape. Mai devreme, nu-i stătuse capul la asta. Din Sybil Murr nu mai rămăsese decât mireasma parfumului ameţitor, foarte oriental.

În ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore, se va lămuri în legătură cu nevinovăţia lui Mourad Trabulsi.

*

* *

După excursia făcută în periferia sudică, Mourad Trabulsi ajunsese la Clubul Ofiţerilor cu un taxi.

Salutându-şi prietenii, se instală în colţul lui obişnuit, având în faţă un pahar de Chivas Regal fără gheaţă.

Nici măcar alcoolul nu-l mai ajuta să se destindă.

În mod sigur, până mâine, mai putea să-şi recâştige onoarea, dar preţul pe care ar fi trebuit să-l plătească era foarte ridicat. Ar fi vrut să nu se mai gândească la asta, dar nu reuşea să-şi golească creierul de gânduri.

Unul dintre prietenii săi, general ca şi el, veni să mai schimbe o vorbă, iar Mourad Trabulsi îşi im-

puse să glumească şi să afişeze o relaxare artificială, deşi se simţea ca o coardă întinsă la maximum.

Îşi spuse că, în douăzeci şi patru de ore, care vor trece repede, va *şti* că darul făcut Hezbollahului va fi plătit scump. Deoarece, în mod automat, el va fi cel bănuit.

*

* *

Noaptea, aleile întunecate, mărginite de containere stivuite, erau sinistre. Doar ferestrele luminate ale clădirii vămii, aflată la începutul rampei ce ducea la bulevardul Charles Helou, umanizau acest decor neaşteptat, aflat la câteva zeci de metri de colcăiala oraşului.

Malko îşi opri Nissanul X-Trail blindat într-o mare parcare frecventată în general de camioane, situată la cincizeci de metri de ferestrele luminate.

Dormise prost, iar ziua aceea părea interminabilă, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Miza întâlnirii era vitală. Urma să iasă la iveală dacă generalul Mourad Trabulsi juca pe mai multe fronturi...

Totul fusese planificat cu grijă: cele trei căi de acces în port erau supravegheate de vehicule aparţinând CIA-ului. Prudent, Ray Syracuse îl avertizase pe generalul Rifi că s-ar putea să aibă nevoie de întăriri. O echipă era în aşteptare la FSI.

Aruncă o privire asupra acelor luminoase ale ceasului Breitling: şase şi cinci. Zări deodată farurile unei maşini care se apropia pe aleea pe care venise el. Mica maşină întunecată se opri în partea cealaltă a parcării. Farurile se stinseră.

Malko semnaliză cu farurile.

După câteva secunde, un om ieşi din maşină şi se îndreptă spre el pe jos, de-a lungul vămii.

În mod normal, trebuia să fie agentul CIA care juca rolul lui Mr. X. Malko se uită în jur şi nu văzu decât şirurile de containere.

Omul se apropie. Deschise portiera şi se urcă în Cherokee-ul blindat. Îi întinse imediat mâna lui Malko.

– Bună seara, zise el. Numele meu e Ryad Mousboungi.

– Aţi văzut ceva suspect venind încoace?

– Nu, am intrat pe poarta estică a portului, faţă în faţă cu Mac Mikhael. Care e programul?

– Lăsaţi maşina aici şi apoi ieşim prin strada Trieste. Cred că, dacă e să se întâmple ceva, atunci totul o să se petreacă înainte de strada Byblos, unde se află un loc viran. Maşina asta este blindată, aşa că vom fi la adăpost. În orice caz, cei care ar risca acţionând îl vor viu pe individul al cărui rol îl jucaţi.

Răsuci cheia în contact şi aprinse luminile.

După ce trecură prin faţa vămii, se angajă pe aleea care mergea spre vest, printre două şiruri de containere. Ieşi din port pe strada Trieste, apoi coti la stânga pe strada Byblos, îndreptându-se spre sud.

Circulaţia era destul de aglomerată. O voce îl anunţă prin staţia radio:

– Suntem în spatele vostru, un Land Rover galben.

Conform planului, urma să meargă până la bulevardul Fouad Chebab, apoi să cotească la stânga şi să se îndrepte din nou spre zona portului prin

strada Georges Haddad, astfel încât să intre în port prin strada Trieste după traversarea cartierului Germayzeh, lucru care se potrivea cu ceea ce trebuia să facă: o întâlnire clandestină.

Malko, încordat, se aştepta la un incident iminent, dar nu se întâmplă nimic până în momentul în care intrară din nou în zona portuară.

Malko se destinse: asta însemna că-l bănuise degeaba pe generalul Trabulsi.

Se întunecase complet atunci când reveni în parcarea de unde plecase. Maşina lui Ryad Mousboungi era la locul ei.

– Ce facem acum? întrebă agentul CIA.

– Vă duceţi la maşină şi vă întoarceţi, îi răspunse Malko.

Îşi strânseră mâinile, iar Ryad Mousboungi coborî din Cherokee. Malko îl urmări cu privirea pe agentul CIA care se urcă în maşina lui şi porni spre strada Trieste.

Deodată, o masă întunecată se ivi de pe o alee care ducea în parcul auto Charles Helou şi se opri în mijlocul intersecţiei, blocând maşina agentului. Era un camion enorm.

Ryad Mousboungi frână brusc pentru a nu se ciocni de camion şi porni în marşarier în direcţia parcării. Malko, al cărui puls sărise la 200, se repezi asupra staţiei radio.

– Incident pe strada Trieste, la vest de parcare!

Hotărât lucru, generalul Mourad Trabulsi nu era atât de nevinovat pe cât părea.

CAPITOLUL XI

În momentul în care lăsă staţia radio pentru a pune mâna pe pistolul Sig-Sauer, o serie de şocuri surde zguduiră Nissanul, iar parbrizul crăpă în mai multe locuri. Nişte flăcări scurte şi galbene ţâşneau de lângă un container, nu departe de locul în care camionul barase drumul.

Mai multe siluete ieşiseră din umbră în spatele maşinii lui Ryad Mousboungi.

Acesta făcu o manevră greşită şi înfipse spatele maşinii într-o stivă de containere. Imediat, mai mulţi oameni înconjurară vehiculul. Unul dintre ei deschise portiera de pe partea şoferului, iar Malko văzu cum îl înşfacă pe agentul CIA de haină şi îl trânteşte la pământ. Fu cules îndată de un uriaş care-l aruncă pe umăr şi începu să alerge spre camion, dispărând din raza vizuală a lui Malko.

Acesta deschise portiera Nissanului şi imediat focurile de armă se înteţiră, lovind geamul şi blindajul uşii. Erau două arme automate. Malko înţelese că, dacă încerca să iasă, era mort.

Staţia radio de pe banchetă emitea sunete neinteligibile din cauza împuşcăturilor. Malko înţelese doar atât:

„*We're coming*[1]."

---

[1] Sosim.

Închise portiera şi porni în direcţia camionului în spatele căruia dispăruseră răpitorii lui Ryad Mousboungi.

Cei care le acopereau retragerea încetară şi ei focul.

Bara de protecţie a maşinii 4x4 blindate împinse micul automobil negru abandonat în mijlocul aleii, dându-l la o parte din drum. Tocmai se pregătea să ocolească autocamionul, când acesta explodă, producând o jerbă de flăcări şi un zgomot asurzitor.

Nissanul blindat se clătină ca un fir de pai şi fu proiectat într-o stivă de containere. Malko îşi pierdu cunoştinţa câteva clipe. Când deschise ochii, văzu prin parbrizul ondulat un zid de flăcări. Dacă maşina lui n-ar fi fost blindată, ar fi ars ca un pui la frigare.

În mod instinctiv, vru să iasă şi încercă să deschidă portiera. Era imposibil, uşa se deformase din cauza exploziei. Împinse cu umărul, dar degeaba.

Flăcările începuseră să lingă capota şi un miros puternic de cauciuc ars îi ajunse în nări: pneurile ardeau şi ele... Avea să moară asfixiat sau ars de viu.

Cu o energie declanşată de disperare, trecu în spate şi încercă să deschidă portiera.

Blocată şi asta.

Se lungi pe banchetă şi lovi din toate puterile cu picioarele. Uşa se deschise câţiva centimetri, scârţâind, şi fumul invadă vehiculul.

Malko mai lovi o dată cu picioarele şi de data asta deschizătura fu suficient de mare pentru a putea sări jos din maşină.

În faţa lui, camionul ardea ca o torţă. Zări nişte faruri care se apropiau. Un alt Nissan se opri lângă al lui. Din el, coborâră câţiva oameni şi îl traseră la adăpost, în spatele maşinii.

Apăru şi Ray Syracuse, cu pistolul în mână.

– *My God!* Ce s-a întâmplat?

Malko se ridică, tuşind.

– Ne aşteptau! O adevărată ambuscadă. L-au luat cu ei pe Ryad Mousboungi.

– Cu ce maşină?

– Nu ştiu. Era în spatele camionului.

– *Shit! Shit! Shit!*

Şeful staţiei CIA era isteric. Doi dintre oamenii lui încercară să stingă Nissanul cu nişte extinctoare, însă trebuiră să se retragă din cauza căldurii degajate de incendiul camionului.

– O să cer un elicopter! strigă Ray Syracuse. O să fie acolo în cinci minute. O să-i prindă.

Malko, încă ameţit, nu îndrăzni să-i spună că nu prea vedea cum: în momentul ăsta, sute de maşini se îndreptau spre sud. Cum s-o identifici pe cea bună...

*

* *

Schimbaseră maşina de două ori. Mai întâi, sub podul de pe bulevardul Fouad Chebab, apoi, încă o dată, la intersecţia unde se afla hipodromul.

Acum erau grupaţi într-o furgonetă Honda şi un Mercedes vechi, precedate şi urmate de două motociclete Kawasaki. Cea din frunte zări la capătul bulevardului Hamid Frangieh girofarurile unui baraj de poliţie. Avertizat, şoferul furgonetei coti imediat pe străduţele din cartierul Horch.

Deodată, huruitul unui elicopter care zbura foarte jos acoperi zgomotul circulaţiei. Aparatul survola la mică înălţime bulevardul Hamid Frangieh.

– *Khara!* făcu şoferul.

– Nu te teme, zise omul de lângă el. Ei nu ştiu cu ce maşini circulăm. Ajungem în zece minute.

*

* *

Aplecat peste portiera deschisă a unui *BlackHawk*, Malko scruta panglica luminoasă a vehiculelor care se îndreptau spre sudul Beirutului, uneori bară la bară... în timp ce Ray Syracuse ţinea legătura cu maşinile CIA-ului care plecaseră în urmărirea răpitorilor.

Elicopterul îi culesese din parcarea de lângă clădirea vămii. Generalul Rifi li se alăturase şi el.

Dispozitivul fusese instalat rapid, până acum fără niciun rezultat. O coloană de flăcări urca spre cer acolo unde încă mai ardea camionul.

După decolare, *BlackHawk* se îndreptase spre periferia sudică, unde se afla fieful Hezbollahului. Cu siguranţă că răpitorii nu plecaseră spre est, unde era zona creştină, sau spre vest, unde se afla Hamra, cartierul sunnit în care circulaţia era extrem de densă. Malko scrâşnea din dinţi de furie, fixând cu privirea panglica luminoasă de sub el.

Era limpede că adversarii lor urmăriseră să pună mâna pe cel pe care-l considerau trădător. Capcana fusese bine pusă la punct. Zburau acum pe deasupra Borj El Brajniehului, inima Hezbollahlandului, o înlănţuire de străduţe înguste care

gemeau de vehicule. Elicopterul se roti pe deasupra acestui furnicar.

– Pierdem timpul degeaba, îi strigă Malko lui Ray Syracuse. N-ai cum să-i găseşti.

– Am dat ordin să fie instalate baraje, îl temperă generalul Rifi, poate că i-au interceptat...

– Ne întoarcem! hotărî Ray Syracuse, negru la faţă. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Ryad.

Nu mai schimbară nicio vorbă până la cartierul general al FSI, unde elicopterul ateriză în curte. Imediat ce ajunseră în clădire, un căpitan veni în fugă la generalul Rifi.

După ce vorbi cu el, acesta se întoarse spre musafiri.

– Barajele n-au folosit la nimic.

Barajele nu foloseau niciodată la nimic...

– Încercaţi să obţineţi ceva de la camion, sugeră şeful staţiei.

După ce se urcară în maşina care-i aştepta, se întoarse spre Malko.

– Trebuie neapărat să-l găsim pe Ryad! O singură persoană ne poate ajuta, concluzionă el, Mourad Trabulsi. Are anumite contacte cu Hezbollahul.

Malko era beat de furie. Episodul voluptuos cu Sybil Murr rămăsese departe în urmă. Îi aruncă o privire plină de amărăciune.

– Dacă Ryad a fost răpit, sunt 99 la sută şanse ca asta să se fi întâmplat din cauza *lui*. Ne-a trădat cu sânge rece.

– O să ne reglăm conturile cu el mai târziu, zise Ray Syracuse. Mai întâi, să-l găsim pe Ryad.

Formă numărul lui Mourad Trabulsi. Fără rezultat. Telefonul suna în gol, iar la Beirut nu exista mesagerie. Malko interveni.

– Ieri, Mourad mi-a spus că avea o reuniune azi la Clubul de pe Cornişă, la ora întâlnirii noastre. Poate că mai e încă acolo.

– Să mergem, zise Ray Syracuse.

*

* *

Hassan Sadr se uita fix la omul legat de un scaun de fier aflat în mijlocul camerei cu podeaua de pământ din subsolul unuia dintre nenumăratele ateliere mecanice din Borj El Brajnieh. Membrii Hezbollahului securizaseră zona şi, în cazul puţin probabil în care poliţiştii s-ar fi aventurat în această zonă, aveau la îndemână o mie de moduri în care se puteau face nevăzuţi. Subsolul era legat de un magazin de ţesături printr-o galerie lungă de o sută de metri.

Omul cu mîinile legate de cadrul de fier avea ochii acoperiţi cu o bandă maronie şi faţa tumefiată. Gânditor, şeful operaţiunilor Hezbollahului reciti documentele găsite asupra lui. Era un creştin maronit pe nume Ryad Mousboungi, un fost membru al Forţelor Libaneze. Bizar...

Era ciudat pentru că se presupunea că e un trădător care aparţinea unei structuri prosiriene amestecate în uciderea lui Rafic Hariri. Însă niciun creştin nu participase la această acţiune. Toate astea îi miroseau a capcană. Totuşi, cel care-l avertizase în legătură cu întâlnirea era o persoană demnă de încredere.

Trebuia neapărat să cunoască adevărul.

– Scoateţi-i legătura de la ochi, ceru el.

Subordonatul său îi aruncă o privire uimită: până acum, prizonierul nu văzuse niciun chip. Dacă şeful lui îi permitea acest lucru, atunci omul nu va mai ieşi viu din încăpere... Conformându-se, îi scoase banda de scotch maronie, iar prizonierul clipi din ochi, deranjat de lumina puternică. Părea înfricoşat.

– Cine eşti? întrebă Hassan Sadr, ţinând documentele în mână.

Ryad Mousboungi îşi declină identitatea, cu vocea sugrumată de teamă. Înţelesese şi el.

Hotărî să încerce tot ce-i stătea în putinţă.

– Lucrez pentru americani, anunţă el. De trei ani.

– Şi ce faci pentru ei?

– Filaje, adun informaţii. Pe şeful meu îl cheamă Mike.

Omul Hezbollahului îşi reţinu un zâmbet. Pe toţi americanii îi chema „Mike". Numele lor reale nu le erau dezvăluite acestor „stringeri".

– Ce făceai în port?

Ryad Mousboungi înghiţi în sec. Decisese să-şi încerce şansa slabă de a-şi salva pielea fără să mintă.

– Aveam întâlnire cu un agent american. Trebuia să mă duc la maşina lui şi să stau acolo, apoi să mă întorc la a mea.

– E a ta?

– Da.

– Unde locuieşti?

– În Sinn El Fil.

Cartierul creştin.

– Ştii de ce te aflai acolo în seara asta?

Ryad Mousboungi clătină din cap.

– Nu. Nu mi s-a dat nicio explicaţie. Asta se întâmplă deseori.

Hassan Sadr începea să înţeleagă. Era mai grav decât îşi închipuise. „Sursa" sa se evaporase. Asta dovedea că americanii se temeau de el. Înainte de orice, trebuia să fie absolut sigur că prizonierul nu-l minţea.

– Foarte bine, zise el, dacă-mi spui adevărul, scapi.

Câteva secunde, cochetă cu ideea de a-l elibera, dar era prea periculos... Trebuia să moară. Ieşi din cameră însoţit de adjunctul său.

– Pune-l la păstrare şi interoghează-l mâine dimineaţă, ordonă el. Ar fi o imprudenţă să ne ducem la maşina lui, sunt sigur că ne aşteaptă acolo. Dar trimite nişte oameni să ancheteze la Sinn El Fil.

Adjunctul se întoarse în cameră. Doi membri ai Hezbollahului îl luară pe prizonier de subsuori şi îl târâră în subsolul vecin. Solul era presărat de nişte recipiente verticale pline cu ulei de curăţat.

Cei doi îl împinseră pe prizonier în unul dintre ele. Lichidul negru şi rece îi ajungea până la bărbie. Începu să tremure de frig. Ceva îl apăsa pe cap: puseseră deasupra un capac de lemn. Avea loc atât cât să stea în picioare. Dacă îl lăsau puterile, se îneca în ulei. Era o metodă perfectă pentru a-i înmuia pe prizonieri... În timp, Hezbollahul căpătase obiceiul de a se servi de temniţe clandestine...

Ryad Mousboungi încercă să strige, însă capacul de lemn îi înăbuşea glasul. Rămase să tremure în întuneric, rugându-se să aibă forţa necesară pentru a sta în picioare toată noaptea.

*

* *

Ray Syracuse puse degetul pe o zonă mare, vopsită în verde, care se întindea de la Complexul Sportiv până la aeroportul din Beirut: Hezbollahland.

– Sunt sigur că e undeva pe-aici, bombăni el. Numai că nimeni n-a mai fost găsit până acum. Peste tot sunt oameni la pândă, înarmaţi, iar poliţia libaneză refuză să intervină în zona asta.

De la Cartierul General al FSI se dusese la clubul ofiţerilor de pe Cornişă. Nimeni nu-l văzuse pe generalul Trabulsi încă din ajun... Prin urmare, îl minţise pe Malko atunci când pretextase că trebuia să se ducă la o reuniune, evitând astfel întâlnirea din port, unde urma să-şi facă apariţia Mr. X. Malko fierbea de furie.

– Trebuie să-l găsim şi să-l facem bucăţi!

– Ştii unde locuieşte?

– Nu.

– Nici eu. Şi eu am aceeaşi pornire ca şi tine, dar dacă ne poate ajuta să-l recuperăm pe Ryad Mousboungi, trebuie să-l cruţăm până atunci.

– Ai dreptate, recunoscu Malko, dar nu prea sunt şanse.

– Ne întoarcem la ambasadă şi îl sunăm din nou, concluzionă Ray Syracuse.

Se întoarseră în biroul şefului staţiei. Orele treceau şi nu apărea niciun element nou. Generalul Rifi suna regulat, fără să aibă nimic de spus în plus.

Ray Syracuse căscă de-i trosniră fălcile.

– OK, e inutil să petrecem o noapte albă. Reluăm totul mâine dimineaţă. Până la urmă, Mourad trebuie să facă o mişcare.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi nu se mai aştepta ca telefonul său mobil să sune. Sticla de Chivas Regal era goală, iar el adormise îmbrăcat în micul lui apartament de burlac.

Deschise ochii pe la trei dimineraţa. Ploua şi-i era frig. Primul gest fu acela de a-şi verifica telefonul să vadă cine îl mai sunase între timp. Erau doar două numere. Unul îl sunase de trei ori, celălalt, de şaptesprezece ori. Îşi zise că noaptea îi dădea un răgaz. După aceea, trebuia să înfrunte realitatea.

Încercă să adoarmă din nou, dar problemele îi răsăriră în faţă: oricum, fără scotch nu-şi va găsi somnul.

Formă numărul celui care-l sunase de cele mai multe ori. Nu ştia cine avea să răspundă, însă o voce cunoscută întrebă imediat:

– Mourad?

– Da. Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să te găsesc de mai multe ori.

Libanezul râse mai puţin răsunător ca de obicei.

– Dragul meu prieten, atunci când sunt cu o femeie, nu răspund la telefon. Nu mi-a trecut prin minte că o să mă cauţi la ora asta.

– Trebuie neapărat să te văd, zise Malko grăbit.

– Acum? De ce?

– Nu pot să-ţi explic la telefon. E vorba de ceva important. Chiar foarte grav.

Libanezul se scutură, încercând să se trezească de tot.

– Bine. Unde eşti?

– În camera mea de la Phoenicia.

– Pot să ajung într-o jumătate de oră. În hol.

– Te aştept.

După ce închise, Mourad Trabulsi se aruncă sub duş. Trebuia să aibă mintea limpede. Se îndoia de motivul insistenţei lui Malko şi a lui Ray Syracuse. Nu era deloc încurajant...

*

* *

Câţiva arabi îmbrăcaţi în *dişdaşa* mai întârziau încă în fotoliile adânci din salonul de ceai al hotelului Phoenicia, alături de două prostituate aşezate la bar.

Hotelul nu se golea niciodată complet. Malko zări silueta masivă a generalului libanez care ieşea de pe scara rulantă şi se ridică să-l întâmpine. În ciuda obscurităţii, Mourad Trabulsi purta ochelari cu lentile negre. Totuşi, strângerea lui de mână fu la fel de călduroasă ca de obicei.

– Am nevoie de tine, zise Malko după ce se aşezară.

Mourad Trabulsi izbucni în hohotul de râs obişnuit.

– La ora asta?

– Aş fi preferat să ne întâlnim mai devreme, dar nu e timp de pierdut. Mai ai legături cu Hezbollahul?

– Da, desigur, am câteva contacte, confirmă libanezul. De ce?

– Pentru a transmite un mesaj. Este în joc viaţa unui agent CIA. Ţi-am vorbit despre o întâlnire cu Mr. X, care trebuia să aibă loc aseară.

– Da.

– N-ai auzit nimic despre ce s-a întâmplat?

– Nu. Reuniunea fiind anulată, m-am dus la Broumana să iau masa cu o femeie.

Malko îi povesti despre ambuscada din port şi despre răpirea lui Ryad Mousboungi.

Mourad Trabulsi trăgea nervos din ţigară. Îl întrerupse pe Malko cu o voce remarcabil de calmă.

– Cum a prins de veste Hezbollahul de întâlnirea asta?

– Încă nu ştim, admise Malko, dar o să aflăm.

Generalul clătină din cap.

– Au urechi peste tot. Cineva a fost imprudent.

Malko îşi spuse că Mourad Trabulsi merita un premiu pentru rol de compoziţie. Trebui să facă un efort de voinţă pentru a nu-i sări la beregată.

– Şi ce aş putea să fac eu? întrebă Mourad Trabulsi.

– Să contactezi de urgenţă Hezbollahul ca să ştie că lichidarea lui Ryad Mousboungi va fi considerată un act ostil şi că CIA va reacţiona în consecinţă.

– Hezbollahul nu doreşte niciun fel de confruntare cu americanii.

– Asta o să dea mai multă greutate mesajului, sublinie Malko.

Mourad Trabulsi nu adăugă nimic. Cei doi îşi strânseră mâinile. Malko îl urmări cu privirea pe libanezul care se îndrepta spre scara rulantă. Era sigur că trădase.

Însă Ray Syracuse avea dreptate: înainte de orice, trebuia salvat Ryad Mousboungi.

*

* *

Hassan Sadr se trezise la ora şase, ca în fiecare dimineaţă, pentru prima rugăciune a zilei. Apoi se duse la birou, unde-l găsi pe adjunctul său însărcinat cu „relaţiile externe". Acesta părea contrariat.

– Amicul nostru Mourad a dat un semn de viaţă, anunţă el. Mă întâlnesc cu el. Are un mesaj de la americani, care pretind că le-am răpit un agent şi vor să-l recupereze...

Hassan Sadr rămase stană de piatră.

– N-am răpit pe nimeni, altfel aş şti, afirmă el. Am abandonat de mult genul ăsta de lucruri. Poţi să-i spui chiar aşa.

Wissam nu comentă. Şi el era la fel de uimit de acest demers. De multă vreme, Hezbollahul încerca să fie un partid normal... Cu toate acestea, ştia că operaţiunile grupului lui Hassan Sadr erau secrete. Doar *Sayyed* Hassan Nasrallah era la curent cu ele.

Totuşi, se pregăti să-i transmită legăturii sale de la FSI răspunsul lui Hassan Sadr.

*

* *

Hassan Sadr ajunse la ascunzătoarea unde se afla Ryad Mousboungi cu un Mercedes vechi precedat de o motocicletă. Demersul generalului Trabulsi îi împrăştiase îndoielile pe care le-ar mai fi putut avea.

Omul pe care îl interogase nu era cel pe care-l căuta. Ar fi putut să se debaraseze de el fără probleme dacă n-ar fi existat declaraţia de război a CIA-ului. Regreta acum că-şi arătase chipul. Altfel, ar fi putut să-i dea drumul prizonierului.

Din păcate, era prea târziu.

Cei doi oameni care păzeau atelierul se ridicară rapid atunci când îl văzură. Dormiseră pe un fel de pat de lemn. Hassan Sadr nu voia să piardă timpul. Dădu instrucţiunile şi plecă.

*

* *

Ryad Mousboungi lupta împotriva epuizării şi a frigului. Încercase din toate puterile să rămână în picioare în timpul nopţii. La ridicarea capacului, avu impresia că renaşte.

Erau cei doi oameni care stătuseră de pază. Se aşezară deasupra orificiului cilindric şi îl apucară de subsuori, trăgându-l afară. De pe hainele lui se scurgeau picături de ulei negru şi urât mirositor.

Deodată, unul dintre cei doi bărbaţi îl împinse din nou spre gura recipientului. Ryad Mousboungi încercă să se împotrivească, dar, dezechilibrându-se, căzu cu capul înainte în lichidul greţos. Fu atât de surprins, încât se sufocă aproape instantaneu.

Picioarele lui se agitară câteva secunde la suprafaţă, apoi dispărură în masa de ulei negru. Fără

nicio emoţie, cei doi membri ai Hezbollahului puseră la loc capacul de lemn şi-l potriviră cu grijă în locaşul lui.

Poate că într-o zi îl vor scoate de acolo ca să-l ardă sau ca să-l arunce în mare, dar acum nu era nicio grabă.

*

* *

Malko nu mai reuşi să adoarmă, asaltat de tot felul de gânduri neplăcute. Ceva îi spunea că n-o să-l mai revadă pe Ryad Mousboungi, agentul CIA. Văzuse prea multe în viaţa lui ca să mai poată fi liniştit.

Atunci când, la opt şi jumătate, sună telefonul, ştiu că era Mourad Trabulsi.

– Ei nu ştiu nimic. Am reuşit să vorbesc cu unul dintre responsabili.

Malko nu manifestă nicio emoţie.

– Mai încearcă! îi ceru el.

– Omul cu care am vorbit nu mă minte niciodată, obiectă Mourad Trabulsi. De ce suspectezi Hezbollahul?

– Pentru că, în afară de sirieni, erau singurii care voiau să pună mâna pe Mr. X.

– Poate că e vorba de sirieni. Cu amestecul PPS sau al palestinienilor.

– Mai încearcă totuşi, insistă Malko. Îţi propun să ne întâlnim spre sfârşitul dimineţii.

– La unsprezece, sugeră libanezul; trebuie să trec pe la birou.

– Perfect, fu de acord Malko. Vino să mă iei de la Phoenicia.

Se duse apoi să facă un duş. Îşi simţea inima ca un bloc de gheaţă, fiind sigur că Mourad Trabulsi era vinovat. În plus, se considera responsabil.

Ceva mai târziu, îl sună pe Ray Syracuse pentru a-i relata răspunsul negativ al lui Mourad Trabulsi. Americanul nu avea alte veşti.

– Vino la ambasadă, îi sugeră el. L-am chemat şi pe Ashraf Rifi. Îţi trimit „baby-sitter"-ii.

– La unsprezece şi jumătate, îl rugă Malko.

Şi închise telefonul. Nissanul fiind distrus, îi mai rămânea maşina Hyundai parcată la Holiday Inn. Era destul de bună pentru ceea ce avea de făcut.

De data asta, nu intenţiona să-i ceară permisiunea lui Ray Syracuse pentru a-l face bucăţi pe generalul Mourad Trabulsi.

Etica lui trecea înaintea regulilor impuse de Central Intelligence Agency.

CAPITOLUL XII

Cherokee-ul alb al generalului Mourad Trabulsi se opri la ora unsprezece fix în faţa hotelului Phoenicia. Zărindu-l pe Malko în faţa uşii turnante, libanezul coborî din maşină şi se apropie de el. La fel de zâmbitor şi jovial ca întotdeauna.

– Dragul meu prieten, am întârziat cumva?

– Deloc, îl asigură Malko. Te deranjează dacă mergem cu maşina mea, care e mai discretă? Dă-i întâlnire şoferului la clubul din Kislik. Trebuie să trecem să-l vedem pe Ray.

– Nicio problemă.

Malko îl urmări cu privirea în timp ce vorbea cu şoferul. Recuperându-şi maşina, porniră pe Fakr El Din şi merseră până la Cornişă, luând-o apoi pe bulevardul Mir Majid Aslane, în direcţia Trieste.

– Unde mergem? întrebă Mourad Trabulsi.

– Vreau să-ţi arăt locul ambuscadei de ieri seară, îi explică Malko.

Camionul făcut scrum era tot în mijlocul aleii care ducea în strada Trieste, iar Malko trebui să facă un lung ocol pentru a pătrunde în zona portuară.

Ştia exact încotro mergea. Graţie memoriei sale prodigioase, regăsi cu uşurinţă fundătura înţesată de containere unde Sybil Murr îi administrase

o felaţie regească. De data asta, Mourad Trabulsi păru surprins.

– Aici e? întrebă el.

Era neîncrezător.

Malko nu-i răspunse.

Cu un gest firesc, scoase de la curea pistolul Sig-Sauer şi-l îndreptă spre generalul libanez. Cum maşina era strâmtă, ţeava armei aproape că atingea stomacul lui Mourad Trabulsi.

– Mourad, zise cu răceală Malko, te-am adus aici pentru a regla un cont. Al tău. Tu i-ai comunicat Hezbollahului locul şi ora întâlnirii cu Mr. X. A fost o poveste inventată de la un capăt la altul, iar tu ai căzut în cursă.

Probabil că Ryad Mousboungi, care a jucat rolul lui Mr. X, e acum mort.

Ca şi Louis Carlotti şi Samira Toufic.

Pentru cei doi, îţi acord clauza de nevinovăţie.

Dar pentru Ryad Mousboungi, nu.

Aşa că o să-ţi trag un glonţ în cap. Containerele astea vor înăbuşi împuşcătura. Iată încă o crimă inexplicabilă care are loc la Beirut, aşa cum e obiceiul pe-aici.

Singura diferenţă: asta e perfect justificată.

*

* *

Mourad Trabulsi îşi coborî privirea asupra armei îndreptate spre el. În treizeci de ani de carieră, graţie proverbialei sale prudenţe, era pentru prima dată când se găsea în faţa cuiva care voia să-l ucidă. Ridică încet ochii ascunşi de lentilele negre ale

ochelarilor şi-i cercetă pe cei care-l fixau fără să clipească. Remarcă, fără să înţeleagă cauza, câteva luminiţe verzi care dansau în pupilele aurii.

Avea foarte puţin timp la dispoziţie pentru a evalua situaţia: adică, ori era vorba de un bluf, ori se afla la o apăsare de deget de viaţa eternă. Sig-Sauerul era foarte sensibil.

– N-ai nimic de zis, generale Trabulsi? întrebă vocea îngheţată a interlocutorului său.

Ţeava pistolului se ridică încet, iar Mourad Trabulsi o văzu din faţă. Proiectilul tras de pistolul automat i-ar fi pătruns în cap printr-o zonă situată undeva între ochi şi gură...

Instinctul îi spunea că nu prea avea timp de pierdut. Omul din faţa lui voia să-l ucidă pentru a regla un cont ai cărui parametri nu se mai puteau schimba. Ăsta era preţul sângelui... Avea de ales între trei soluţii pentru a încerca să-şi salveze pielea.

Întâi, să mintă... Greu însă în faţa unui profesionist. Căzuse deja într-o cursă. Cu atât mai rău pentru el.

Apoi, ar fi putut încerca să-l amăgească pe agentul CIA. Instinctul îi spunea că nici asta nu era o idee bună. Îi mai rămânea a treia soluţie: să mărturisească. Pe hârtie, deşi era varianta cea mai periculoasă, dar asta i-ar fi permis să mai câştige timp şi să-şi joace singurul atu care-i mai rămăsese la dispoziţie.

La radioul din maşină se difuza o melodie veche interpretată de Juliette Gréco, „Le petit bal perdu", ale cărei versuri Mourad Trabulsi le ştia pe dinafară. Îşi spuse că, dacă la sfârşitul cântecului

mai era încă în viaţă, însemna că se află pe drumul cel bun.

– Dragul meu prieten, zise el cu o voce înăbuşită, ai dreptate, am vorbit cam multe.

Tăcu. Trebuia să spună cât mai puţin, să-şi păstreze muniţia.

– Cui i-ai comunicat această informaţie? întrebă agentul CIA.

– Cuiva din Hezbollah.

– De ce?

Generalul Trabulsi schiţă un zâmbet timid.

– E o poveste lungă. În ţara asta, nu poţi supravieţui multă vreme dacă nu ai prieteni peste tot. Eu am în toate taberele şi sunt atent să nu spun niciodată ceva ce i-ar putea dăuna cuiva.

– Dar aşa s-a întâmplat în cazul ăsta, zise sec Malko. Sunt din ce în ce mai sigur că Ryad Mousboungi e mort.

Lui Mourad Trabulsi îi scăpă un oftat resemnat. Nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să încerce să-l îmbuneze printr-o mărturisire completă pe omul care se hotărâse să-l ucidă.

– E adevărat, recunoscu el, şi-mi pare rău. Ştii că sunt în relaţii bune cu americanii. Dacă-mi amintesc bine, acum trei ani ţi-am salvat viaţa. Dar nu asta e problema. Vreau să-ţi spun ce s-a întâmplat.

Aşa cum i-am povestit şi lui Louis Carlotti, am primit un telefon de la un individ care m-a anunţat că deţine informaţii despre uciderea lui Rafic Hariri, pe care vrea să le comunice americanilor.

– De ce nu ţie?

– Mi s-a părut că nu avea încredere în libanezi.

– Poate că nu se înşelase prea tare...

– De altfel, continuă Mourad Trabulsi, a închis foarte repede... Mi-am spus atunci că trebuia să-i transmit informaţia lui Louis Carlotti. Individul îmi promisese că o să mai telefoneze, dar putea fi vorba de o glumă sau de un escroc... Altădată, primeam zeci de apeluri care-mi propuneau să-mi dezvăluie unde era înmormântat Ron Arad. Le făceam legătura cu falangiştii, care transmiteau informaţiile mai departe israelienilor. Totul era o farsă.

– Atunci, de ce a fost asasinat Louis Carlotti?

– Trebuia să-mi păstrez relaţiile bune cu Hezbollahul. Prin urmare, le-am dat această informaţie, crezând cu nu va duce nicăieri, dar că ei îmi vor fi recunoscători.

O echilibristică delicată şi periculoasă...

– Nu mi-am închipuit niciodată că Hezbollahul va îndrăzni să atace un agent CIA. Niciodată, repetă Mourad Trabulsi.

– Dar de ce au făcut-o?

Mourad Trabulsi clătină încet din cap.

– Probabil că au vorbit cu sirienii, iar aceştia au decis să pareze în felul lor. Sunt imprevizibili, ca rechinii, şi la fel de feroce.

– Samira Toufic făcea parte din operaţiune?

– Nici vorbă, între ea şi Louis Carlotti era doar o „love story". Nu vreau să mă dezvinovăţesc, dar cred că până la urmă îl asasinau oricum.

– Deci crezi că în spatele uciderii lui Rafic Hariri se află sirienii?

Generalul Trabulsi îşi mai venise în fire şi reuşi să zâmbească.

– Bineînţeles, ca toţi aceia care cunosc cât de cât dosarul, dar în public afirm întotdeauna contrariul. E mult prea periculos să-i acuzi.

– Şi atunci de ce să ieşi din neutralitate şi să anunţi Hezbollahul de această întâlnire „inventată"?

– Aflasem de cadavrul descoperit la Aanjar. Hezbollahul ştia că eram amestecat în afacerea asta, care începea să se concretizeze. Eram obligat să-i ţin la curent cu această întâlnire, altfel mă trezeam pe lista neagră.

– Ştiai că au de gând să-l răpească sau să-l asasineze pe omul ăsta?

Mourad Trabulsi încuviinţă din cap.

– Da, dar dacă deţinea informaţii despre uciderea lui Rafic Hariri nu putea să fie decât un om apropiat de sirienii din Hezbollah.

– Crezi că Hezbollahul l-a ucis pe Rafic Hariri?

Libanezul făcu un gest evaziv.

– Cred că au participat, ca mulţi alţii. Nu uita că în perioada aceea sirienii ocupau Libanul. Toţi cei care contau au fost numiţi de ei sau le-au jurat credinţă.

Inclusiv Émile Lahoud, preşedintele republicii.

Un înger cu aripile vopsite în culorile siriene începu să se învârtească prin habitaclu. Asta amintea de ocuparea Franţei de către germani. Şi atunci existaseră mulţi colaboratori.

– Ai intervenit într-adevăr pentru Ryad Mousboungi?

– Bineînţeles. M-am întâlnit cu omul meu de legătură obişnuit. Cred că m-a minţit, dar n-am cum să dovedesc asta.

– Mai există vreo şansă să-l găsim pe Ryad Mousboungi?

Mourad Trabulsi înfruntă privirea lui Malko.

– Nu, zise el cu voce egală. N-o să-l mai găsim niciodată. Multe secrete sunt ascunse la Borj El Brajnieh. N-am mai găsit niciodată pe nimeni.

Se făcu din nou linişte. Mourad Trabulsi avea gura uscată, iar inima i se zbătea în piept.

Malko rupse tăcerea.

– Generale Trabulsi, zise el, eşti, chiar şi indirect, responsabil de moartea celor doi agenţi CIA, dintre care unul era prietenul tău. Dă-mi un motiv valabil ca să nu te ucid aici şi acum.

Mourad Trabulsi se forţă să răspundă pe un ton măsurat.

– Nu ştiu dacă asta te va împiedica să mă ucizi, dar am intrat în posesia unei informaţii care ţi-ar putea fi utilă. Dacă Hezbollahul ar afla că ţi-am comunicat-o ţie şi nu lor, m-ar ucide. Cu toate astea, cred că nu am de ales.

– Ce informaţie? întrebă Malko.

– Atunci când „sursa" asta m-a sunat, a apărut pe ecran un număr. Nu i l-am spus lui Louis Carlotti pentru că voiam să rămân neutru.

– Este o informaţie fără valoare, replică Malko. Omul ăsta are numărul lui Louis Carlotti, al cărui telefon încă mai este valabil. Ne poate contacta foarte uşor.

Generalul Trabulsi clătină din cap.

– N-o s-o facă după ceea ce s-a petrecut ieri seară. O să-i fie frică de posibilele scurgeri de informaţii. Dacă îl suni tu, asta-i altceva.

– Care e numărul?

– 03643653. Un mobil. Am verificat, este numărul unei cartele prepaid care nu poate fi urmărită.

– Ai vreo idee legată de identitatea acestui om?

– Niciuna.

Malko reflectă câteva clipe.

– Îţi fac o propunere. Te cruţ dacă mă ajuţi să-l găsesc.

Asta însemna să cadă din lac în puţ, dar libanezul nu avea de ales.

– O să fac tot ce-mi stă-n putinţă, promise el cu toată convingerea de care era capabil.

*

* *

De la fereastra camerei pe care o ocupa într-o dependinţă a Ambasadei Iranului, Ali Mugniyeh putea zări noul imobil al televiziunii Hezbollahului, Al Manar. Era superbă, cu arcadele ei „islamiste" şi cu pereţii de sticlă.

Se afla mai jos de Golf Street, care adăpostea cel mai şic club de golf din Beirut.

Hezbollahul se îmburghezise; odinioară, Al Manar ocupase un imobil prăpădit situat pe o străduţă de la periferia sudică, în inima *„Hezbollahlandului"*, care fusese spulberat de bombele israeliene în 2006.

Ali Mugniyeh avea un paşaport diplomatic iranian şi ocupa o funcţie oficială la consulatul

Iranului. În realitate, era cureaua de transmisie între iranienii din Pasdaran, reprezentaţi la ambasadă de un colonel, amic cu Ali Mugniyeh, şi statul-major al Hezbollahului. La origine, Ali Mugniyeh era libanez, dar îşi părăsise ţara de peste cincisprezece ani, chiar dacă revenea din când în când în mod oficial.

Începând cu 12 februarie 2008, revenise de nenumărate ori, fiind însărcinat de Teheran cu ancheta oficială a morţii lui Imad Mugniyeh.

Americanii puseseră pe capul acestuia o recompensă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari, şi asta din mai multe motive. Provenind din OLP-ul palestinian al lui Yasser Arafat, „lucrase" mult împotriva americanilor: răpirea în 1982 a responsabilului CIA pentru Liban, William Buckley, torturat şi lichidat în cele din urmă.

Tot al lui era şi „hi-jacking"-ul unui avion Boeing al TWA, soldat cu moartea în direct a pilotului. Ca şi atentatul petrecut la Beirut împotriva puşcaşilor marini, atacul asupra Centrului Cultural Israelian de la Buenos Aires, precum şi numeroase alte acţiuni mai puţin cunoscute. Instalat la Teheran, făcea naveta între Iran şi Liban, niciodată pentru multă vreme, temându-se de toată lumea, inclusiv de aliaţii săi.

Astfel, în 2008, nimeni nu se mirase atunci când fusese asasinat la Damasc, un oraş unde, în principiu, era în siguranţă, având în vedere excelentele relaţii ale sirienilor cu Hezbollahul.

Şi totuşi, în momentul în care se urcase în maşină în cel mai sigur cartier din Damasc, la doi paşi de sediul „Moukhabarat Al Askari", tetiera

scaunului său explodase, decapitându-l, practic fără alte pagube colaterale. Garda de corp care stătea lângă el fusese rănită uşor.

Bineînţeles, strada arabă şi autorităţile siriene îl acuzaseră pe „inamicul sionist", căci fusese un modus operandi tipic israelian: sofisticat şi eficace.

Dimpotrivă, iranienii se înfuriaseră: Imad Mugniyeh fusese omul lor, ocupând un loc important în dispozitivul libanez, cineva de încredere, care-i cunoştea pe toţi conducătorii Hezbollahului.

Ali Mugniyeh fusese însărcinat de Teheran cu efectuarea unei anchete asupra morţii lui Imad Mugniyeh. Era foarte potrivit pentru asta: Imad Mugniyeh era unchiul lui, un om pe care-l adorase întotdeauna, ajutându-l în cariera sa de terorist. Ancheta durase câteva luni: trebuia să avanseze cu paşi de lup şi simţise imediat reticenţa sirienilor... Aceştia, în ciuda declaraţiilor de prietenie, erau stânjeniţi în mod vizibil. De altfel, niciun oficial sirian nu asistase la înmormântarea lui Imad Mugniyeh, care avusese loc la Beirut.

Timp de peste şase luni, Ali Mugniyeh interogase mulţi oameni şi îi plătise pe alţii, utilizând puternica reţea pasdarană. În final, concluziile sale au fost clare. Asasinarea lui Imad Mugniyeh fusese rezultatul cooperării dintre americani, israelieni şi sirieni... O urzeală ciudată, pe care Ali Mugniyeh o demontase cu grijă. Americanii voiau de multă vreme capul lui Imad Mugniyeh: cheltuiseră milioane de dolari pentru a-i da de urmă, inclusiv nave de război.

Fără niciun rezultat.

Nu erau suficient de bine implantaţi în Siria pentru a avea reţele operaţionale. Atunci, au procedat altfel... Profitând de dorinţa sirienilor de a scăpa de statutul de paria, oamenii CIA-ului l-au recontactat pe unul dintre şefii Serviciilor siriene, Assef Chawkat, care păstrase legătura cu Agenţia din 2001 pentru a-i ajuta pe americani să dea de urma islamiştilor radicali, duşmanul comun. În acest domeniu, Assef Chawkat îşi demonstrase priceperea, decimându-i pe Fraţii Musulmani sirieni cu o ferocitate care îi atrăsese stima lui Hafez Al Assad. Acesta ştia deja că ginerele său era un tip dur: îi răpise fiica fără nicio autorizaţie pentru a se căsători cu ea la Dubai...

„*He has balls*[1]", cum spun americanii.

Târgul care i-a fost propus în 2008 era simplu. Să coopereze la o operaţiune care era pe placul Washingtonului şi care nu-i deranja deloc pe sirieni: eliminarea lui Imad Mugniyeh. Ali Mugniyeh nu demontase toate resorturile operaţiunii, dar o cunoştea în linii mari: Serviciul lui Assef Chawkat cooperase discret, oferind informaţii precise despre deplasările lui Imad Mugniyeh, care trecea în mod obligatoriu prin Siria pentru a ajunge în Liban.

Preveniţi, americanii au organizat eliminarea lui cu ajutorul unui comando israelian ce provenea din trei oraşe europene diferite şi folosea identităţi false.

[1] Are sânge-n el.

La ordinul lui Assef Chawkat, serviciul de imigrare sirian închisese ochii, iar israelienii au plecat trei zile mai târziu fără nicio problemă.

Totodată, Hezbollahul desfăşurase propria anchetă şi ajunsese la aceeaşi concluzie, care-l implica pe Assef Chawkat. Doar că acesta era cumnatul preşedintelui actual al Siriei, Bachar Al Assad... Nici măcar Hezbollahul nu se putea atinge de el.

Atunci, au simulat că nu cunosc adevărul.

Ali Mugniyeh nu putea să ierte. Se ruga în fiecare zi la Allah să-l aibă în paza sa pe Imad, unchiul său mult iubit. Iar el şi-a luat sarcina de a-l răzbuna.

În familia lui, nicio crimă nu rămânea nepedepsită. Altfel, erai dezonorat.

Numai că era singur în această întreprindere. Iranienii aveau prea multă nevoie de sirieni pentru a se răzbuna în mod deschis. I-au mulţumit lui Ali Mugniyeh pentru anchetă, rugându-l să uite tot ceea ce aflase. Poate că într-o zi conturile vor fi reglate. Era suficient faptul că Assef Chawkat căzuse în dizgraţie.

Dar Ali Mugniyeh nu avea de gând să aştepte până la calendele greceşti. Cumnatul lui Bachar Al Assad era de neatins, ştia şi el asta, dar nu ăsta era şi cazul omului care organizase în teren uciderea sofisticată a lui Rafic Hariri, Assef Shahab, „proconsulul" sirian în Liban.

Sigur că nu el detonase explozibilul de peste o tonă care pulverizase Mercedesul blindat, însă organizase totul. Prin intermediul lui se hotărâse Ali Mugniyeh să se răzbune. Pentru asta, nu putea conta decât pe americani: libanezilor, chiar şi saudiţilor, le

era prea frică de sirieni. Planul său era simplu: să-i ofere CIA-ului suficiente dovezi care să le permită să ajungă la Assef Shahab. Dacă dovezile erau comunicate Tribunalului Penal Internaţional pentru Liban de la Haga şi procurorului acestuia, canadianul Daniel Bellemare, inculparea generalului sirian era iminentă... Şi, prin urmare, a regimului sirian.

Ali Mugniyeh ştia că dovezile erau aşteptate cu sufletul la gură de procuror: acesta nu avea nimic la dosar în afară de presupuneri.

Sirienii făcuseră curat cu ferocitatea lor obişnuită: martorii şi actorii fuseseră lichidaţi în mod sistematic. În plus, dispuneau de un atu nepreţuit: reprezentantul procurorului TPI la Beirut, un libanez, era unul dintre agenţii lor. Cu alte cuvinte, erau la curent cu tot ceea ce ştia sau nu ştia tribunalul...

Bachar Al Assad şi Assef Shahab se puteau culca pe-o ureche.

Dar exista o mică fisură în acest zid al tăcerii. Una cunoscută de Ali Mugniyeh şi care ducea direct la cel pe care voia să-l distrugă.

Martorul uitat. Nebăgat în seamnă de majoritatea actorilor care participaseră la asasinat.

Ali Mugniyeh ştia că nu-l vor crede pe cuvânt. Din acest motiv, se hotărâse să le ofere o probă a bunei sale credinţe dezvăluindu-le amplasamentul cadavrului celui care revendicase, la cererea sirienilor, uciderea lui Rafic Hariri şi care fusese apoi lichidat.

Sigur că asta nu lega în mod direct regimul sirian de asasinarea lui Rafic Hariri, dar demonstra faptul că el era la curent cu multe lucruri.

Însă Hezbollahul se pusese de-a curmezişul planurilor sale, iar el se decisese s-o şteargă atâta vreme cât nu se afla în siguranţă.

Hezbollahul ştia că o „cârtiţă" lucra în ascuns împotriva sirienilor. Aceştia, ajutaţi de aliaţii lor libanezi, ar fi făcut orice pentru a o decoperi şi elimina.

Ali Mugniyeh tocmai îşi îmbrăca vesta când unul dintre telefoanele lui mobile sună. Unul pe care nu-l utiliza niciodată. Se uită la numărul afişat pe ecran şi încercă o senzaţie ciudată.

Era numărul unui mort.

CAPITOLUL XIII

Soneria se repercuta în gol, într-o tăcere apăsătoare. Printr-o fereastră de mari dimensiuni, Malko privea petrolierul ancorat în faţa Maamalteinului, cartierul localurilor de noapte.

Ray Syracuse fixa la rândul lui cu privirea telefonul de pe birou, branşat la un difuzor: cel al răposatului Louis Carlotti.

Generalul Mourad Trabulsi, cu ochii ascunşi sub lentilele negre, nu se uita la nimic, însă încordarea părţii de jos a chipului său indica faptul că nu era deloc detaşat de situaţie, rugându-se probabil ca la acest număr – cel pe care i-l comunicase lui Malko în urmă cu o oră pentru a nu se pricopsi cu un glonţ în cap – să nu răspundă nimeni. Dacă se întâmpla asta, s-ar fi trezit antrenat într-un proces extrem de periculos...

Era deja al şaptelea apel al soneriei şi Ray Syracuse întinse mâna pentru a închide, însă se auzi un „clic" şi o voce răsună în difuzor:

– *Aiwa.*[1]

Imediat, Ray Syracuse se aplecă spre telefonul mobil şi întrebă în engleză:

– Ştii cine te sună?

– *Aiwa.*

---

[1] Da.

– Ai trimis un copil să se întâlnească cu cineva la...

– Fără detalii, i-o tăie sec vocea.

Deci avea de-a face cu Mr. X, cel care deţinea informaţii inedite despre asasinarea lui Rafic Hariri... Ray Syracuse îşi trecu mâna peste buze şi întrebă:

– Mai ai şi alte informaţii de genul ăsta?

– Da.

– Eşti pregătit să le comunici?

– Poate.

– Vrei bani?

– Nu.

Era pentru prima dată de la începutul conversaţiei când vocea monocordă trăda o emoţie. Un fel de dispreţ... Şeful staţiei CIA întrebă:

– Cum?

– Nu ştiu.

– Eşti la Beirut?

– N-are importanţă. Nu fi prea curios.

– Ne putem întâlni?

– O să văd.

După ultimele trei cuvinte, comunicarea se întrerupse.

Mourad Trabulsi rupse tăcerea.

– Are un accent sudic, zise el. Trebuie să fie şiit.

– Vocea nu-ţi spune nimic?

– Nu.

Îşi scoase ochelarii negri şi schiţă un zâmbet mai curând crispat.

– Pare temător.

Malko îl fixă neprietenos.

– Măcar o să ştim. De la uciderea lui Rafic Hariri, toţi cei care au deţinut informaţii despre atentat au murit sau au fost asasinaţi...

După „confesiunea" lui Mourad Trabulsi din portul Beirutului, îl adusese pe libanez la ambasadă pentru a exploata imediat numărul de telefon al lui Mr. X, utilizând mobilul răposatului Louis Carlotti.

Întâlnirea cu Ray Syracuse fusese îngheţată, ca să nu spunem mai mult... El şi Malko l-ar fi aruncat cu plăcere pe generalul libanez pe fereastră. Dacă tot era un ticălos, măcar era ticălosul *lor*. Încă se mai puteau folosi de el.

Cei trei bărbaţi se priviră, iar americanul spuse:

– Ce facem? Îl sunăm?

Mourad Trabulsi clătină din cap.

– Nu, a fost foarte surprins că l-am sunat. Trebuie să-l lăsăm să digere şi să vă caute el.

Nu spusese „ne", dorind în mod vizibil să se desolidarizeze de operaţiune...

Ray Syracuse îi aruncă o privire îngheţată.

– Mourad, dacă sufli vreo vorbă despre ceea ce ai auzit în camera asta, o să ai necazuri, mari necazuri...

Generalul libanez îl privi ironic. Îşi regăsise ceva din trufia de altădată.

– Dragul meu prieten, zise el cu obişnuita sa voce onctuoasă, dacă rolul pe care urmează să-l joc ajunge la urechile anumitor persoane, n-o să am doar necazuri, o să fiu mort...

Trecu un înger cufundat în rugăciune... Malko pufni.

– Putem afla mai multe despre numărul ăsta?

– Da, prin intermediul FSI, dar e riscant...

– Nu sunt de încredere?

Generalul Trabulsi clătină din cap.

– Există cârtiţe şi la ei, altfel generalul Eid n-ar fi fost asasinat. Ar fi mai bine să aşteptăm. Eu cred că o să mai sune.

– OK, zise Ray Syracuse, astăzi ne oprim aici. Mourad, te sun imediat ce am vreo veste.

Generalul libanez se ridică şi dădu mâna cu interlocutorii săi cât de repede putu, de parcă ar fi scăpat din infern.

– Îţi dau o maşină ca să te întorci în oraş, îl anunţă Ray Syracuse. Cu plăcuţe de înmatriculare libaneze şi geamuri fumurii. O să te ducă unde vrei.

Generalul libanez îşi manifestă aprobarea printr-un surâs puţin cam crispat şi ieşi din încăpere.

După ce rămaseră singuri, şeful staţiei CIA îi spuse lui Malko, reţinându-şi în mod vizibil satisfacţia:

– *Well done! Well done!* M-ai luat prin surprindere. Ai făcut foarte bine. Ţi-aş fi interzis probabil să-l ameninţi pe generalul Trabulsi.

– Nu l-am ameninţat deloc, îl corectă Malko, aveam intenţia să-l ucid. Şi aş fi făcut-o dacă n-ar fi ieşit la iveală acest joker... OK, ce ai de gând să faci pentru a identifica numărul mobilului?

– Am o idee, făcu americanul. O să verific dacă nu se află cumva în procedura Tribunalului Penal pentru Liban.

– Cum?

– O să trimit o telegramă la staţia noastră din Amsterdam prin care o să le cer să ne comunice toate numerele de telefon cuprinse în procedură. Nu mă pot refuza.

– Trebuie să fim prudenţi, accentuă Malko. Dacă sirienii ne identifică „sursa", n-o să supravieţuiască suficient cât să ne ajute.

*

* *

Mourad Trabulsi era muncit de gânduri negre aşa cum stătea în maşina care-l scutura din cauza asfaltului inegal al şoselei spre Tripoli. O nelinişte surdă îl sugruma. Pentru prima dată în lunga sa carieră, fusese luat prin surprindere. Acum, după ce duhul ieşise din sticlă, trebuia să-i facă faţă.

Ceea ce îl neliniştea în primul rând era posibilitatea ca oamenii Hezbollahului să afle de rolul pe care-l juca în afacerea asta.

Se şi vedea într-o pivniţă, undeva la periferia sudică, în faţa unui militant al Hazbollahului înarmat cu o bormaşină şi decis să-l facă să vorbească cu orice preţ...

Statutul lui de ofiţer al FSI nu avea cum să-l protejeze. Sirienii nu se dădeau înapoi de la nimic atunci când era vorba de securitatea lor.

Tresări: şoferul se întoarse şi-l întrebă politicos:

– Unde vreţi să vă las, sir?

Mourad Trabulsi fu cât pe-aci să răspundă „La Kislik", dar se răzgândi. Nu era deloc prudent.

– La intersecţia cu Sodeco, zise el.

De acolo avea de gând să ia un taxi. Se întreba şi el cine era Mr. X, misteriosul informator al CIA. Şi care erau motivaţiile acestuia. Precizase clar că nu era vorba de bani.

Prin urmare, era vorba de răzbunare.

Era limpede că acest necunoscut făcea parte din primul cerc de oameni care-l lichidaseră pe Rafic Hariri. Deci, era fie un sirian, fie un membru al Hazbollahului. Generalul Trabulsi fusese convins întotdeauna că „executanţii" operaţiunii aparţineau Hezbollahului. Cei în care sirienii aveau cea mai mare încredere...

Coborî la Sodeco şi îşi continuă drumul pe jos de-a lungul bulevardului Suleiman Frangieh. Îşi spărgea capul să găsească o pistă.

Răzbunare. Dar a cui sau pentru ce? Nu te ridicai împotriva sirienilor fără un motiv puternic... Deodată, trecând prin faţa patiseriei Aziz, avu o revelaţie: se gândi să studieze o afacere veche de doi ani, dar care putea justifica o răzbunare sângeroasă împotriva sirienilor.

Înviorat, intră în patiserie să cumpere nişte fructe confiate.

Încă nu ştia cum anume urma să se folosească de eventuala descoperire, dar, cu cât afla mai repede, cu atât avea mai multe şanse să rămână în viaţă.

*

* *

Malko luă scara rulantă din hotelul Phoenicia, cufundat în gânduri. Ridicând capul, o zări pe prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud. Saudita discuta chiar în capul scării un un bărbat foarte frumos,

probabil unul dintre nenumăratele sale „sex toys". Era îmbrăcată într-un taior mulat, a cărui jachetă deschisă permitea să i se admire profilul sânilor şi sfârcurile ce se iţeau prin caşmirul bluzei galbene.

Văzându-l pe Malko, se întoarse spre el cu o licărire furioasă în magnificii săi ochi albaştri. Îşi concedie brusc interlocutorul şi se îndreptă spre Malko.

– Te-am sunat! zise ea. Nu mi-ai răspuns!

Avea o voce răguşită, joasă, încărcată de senzualitate, care tremura de furie. Malko se scuză neutru.

– Aveam de gând s-o fac! se jură el. Dar toate planurile mi-au fost date peste cap. Am putea cina împreună în seara asta, dacă eşti liberă.

Prinţesa saudită aşteptă ca un val de femei „acoperite", înconjurate de progeniturile lor, să iasă de pe scara rulantă pentru a-i răspunde sec:

– Nu sunt la dispoziţia ta.

– În cazul ăsta, rămâne la latitudinea ta, îi propuse Malko, aşteptând să fie concediat după ce-i sărută mâna frumoasei Gamra. Numai că aceasta îi spuse:

– Vreau să cumpăr o rochie pentru serata organizată astăzi de nişte prieteni. Probabil că ai gust, aşa că însoţeşte-mă la magazinul Aishi din hol. O să-ţi dai cu părerea. Sunt sigură că ştii să alegi o rochie care să pună în valoare o femeie...

Magazinul respectiv era la vreo douăzeci de metri de ei, chiar înainte de „breakfast room". Cel mai scump din Beirut.

*
* *

Închis în biroul său de la FSI, Mourad Trabulsi se lupta cu un teanc de dosare: morţile violente petrecute în ultimii cinci ani. Înainte de a-şi verifica ipoteza, voia să fie sigur că nu-i scăpa nimic.

Eliminase toate cazurile cele mai flagrante ale inamicilor Siriei, lichidaţi la Beirut. Aceştia fuseseră creştini maroniţi sau musulmani sunniţi. Niciunul nu putea fi suspectat de a fi participat la asasinarea lui Rafic Hariri.

Îşi continuă cercetarea plicticoasă. Deodată, ochii îi căzură pe ceea ce căuta: un titlu enorm din cotidianul Hezbollahului, *Al Akhbar*: uciderea lui Imad Mugniyeh la Damasc, pe 12 februarie 2008.

Atentatul nu fusese revendicat niciodată, şi nici clarificat, în afară de nişte acuzaţii virtuale care vizau „duşmanul sionist".

La vremea aceea, Mourad Trabulsi cercetase puţin afacerea şi căpătase certitudinea că sirienii fuseseră amestecaţi în lichidarea unui terorist pe capul căruia americanii puseseră un premiu cu un sfert de secol în urmă.

Ştia că uciderea lui Imad Mugniyeh fusese greşit atribuită ramurii Hezbollahului care se adăpostea în Iran şi ai cărei membri se serveau de Siria, dar nu aveau la inimă familia Al Assad, care nu era nici măcar şiită.

În ochii lor, erau nişte câini necredincioşi. Atunci când preşedintele Bachar Al Assad a preluat puterea, a trebuit ca mai întâi să se convertească la religia şiită! De fapt, alauiţii, o comunitate din care

acesta făcea parte, erau consideraţi o sectă de către ceilalţi musulmani. Or, constituţia siriană cerea ca preşedintele să fie musulman...

Evident, nu Imad Mugniyeh, decapitat cu grijă, era cel care voia să se răzbune.

Era vorba de cineva din clanul sau din familia sa, care dorea să-i facă să plătească pe sirieni pentru rolul jucat în asasinarea acestuia. Nu iranienii erau amestecaţi aici. Din raţiuni strategice, nu se puteau pune rău cu Siria.

Mourad Trabulsi continua să privească teancul de dosare rămase, dar nu-i mai stătea capul la ele. Era foarte sigur că se afla pe o pistă credibilă.

Poate că se înşela total, dar trebuia să „închidă" această portiţă...

Următoarea mişcare era o călătorie în sud, la Teir Debba, satul natal al lui Imad Mugniyeh. Era posibil ca acolo să capete informaţii despre membrii familiei. În Liban, bătrânii din sat cunoşteau pe dinafară toţi arborii genealogici.

Închise dosarele, verifică să nu rămână nicio notă scrisă şi părăsi biroul.

Dacă reuşea să identifice înaintea tuturor „cârtiţa" pregătită să informeze CIA, speranţa sa de viaţă creştea considerabil...

*

* *

Prinţesa Gamra ieşi din cabina de probă, drapată într-un fel de teacă supraîncărcată cu diamante false, care o făcea să semene cu un pom de Crăciun. În plus, rochia îi strivea sânii în formă de

pară... În faţa strâmbăturii lui Malko, aproape că bătu din picior!

– Asta e, mieună ea, nu-mi vine nimic!

Privirea ei l-ar fi doborât la pământ pe unul mai slab de înger ca Malko. Acesta rămase impasibil.

– Prinţesă, eşti prea bine făcută pentru Haute Couture, manechinele nu au nici sâni, nici şolduri...

De data asta, crezu că o să-i sară la beregată.

– Vrei să spui că ar trebui să mă îmbrac ca o bonă? se răsti ea. De la H & M...

Se repezi din nou în cabina de probă, sub privirile îngrozite ale tinerei vânzătoare.

Plictisit, Malko se întoarse spre ea.

– Arătaţi-mi ce aveţi mai simplu, îi ceru el.

Vânzătoarea îl conduse în locul în care erau agăţate rochiile fără strasuri, pe care libanezele le considerau aproape nişte rochii de casă. Le examină şi alese o rochie de un roşu cardinal, foarte simplă. Versace. Foarte decoltată, foarte mulată, despicată în faţă foarte sus. O luă şi se duse cu ea la cabină.

– Dar costă mai puţin de 2000 de dolari! gemu vânzătoarea. Prinţesa nu cumpără niciodată aşa ceva.

Malko trăsese deja draperia cabinei. Prinţesa Gamra stătea bosumflată într-un colţ, purtând doar o pereche de chiloţi mov minusculi şi cizme. Malko avu impresia că sfârcurile sânilor ei se îndreptau spre el ca nişte arme. Îi întinse rochia.

– Asta o să-ţi vină sigur!

– Dar n-are nimic pe deasupra! protestă saudita. Nu iese în evidenţă prin nimic.

– *Tu*, tu ieşi în evidenţă, îi explică Malko. Şi nici n-o să arăţi ca un pom de Crăciun.

Gamra luă rochia şi-i deschise fermoarul dintr-o mişcare. Câteva secunde mai târziu, ieşi din cabină îmbrăcată cu rochia Versace.

– Acum eşti mulţumit?

Malko o cercetă cu atenţie. De data asta, saudita era foarte sexy. Materialul elastic i se mula pe sâni, iar deschizătura lungă din faţă îţi trezea dorinţa de a-ţi strecura mâna prin ea.

– Eşti superbă, o asigură Malko.

Saudita clătină din cap.

– Dacă mă duc la serată îmbrăcată cu asta, toate femeile or să creadă că bărbatul meu mi-a tăiat renta... Nu...

Malko o întrerupse sec.

– Însă toţi bărbaţii or să vrea să se culce cu tine.

Remarca lui o străpunse pe saudită ca o săgeată. Se întoarse spe oglindă şi o apostrofă pe vânzătoare:

– Tu ce crezi?

– Este foarte simplă, foarte elegantă, se bâlbâi tânăra libaneză, moartă de frică.

Prinţesa rămase nemişcată câteva clipe, apoi, reintrând în cabină, îi aruncă lui Malko:

– Vino!

De-abia căzu draperia, că se întoarse spre el cu privirea strălucitoare.

– Zici că toţi bărbaţii or să vrea să se culce cu mine? Ei bine, dovedeşte-mi-o.

Privirea ei îl provoca fără echivoc. Ciudăţenia situaţiei îi trezi lui Malko libidoul. Fără să-i răspundă, îşi introduse degetele pe sub ţesătura fină şi

începu să-i răsucească sfârcurile sânilor, privind-o drept în ochi.

– Mă doare, protestă ea.

Malko schiţă un zâmbet.

– Mincinoaso.

Lărgindu-i decolteul în V, îi cuprinse sânii cu toată mâna, frământându-i, spre marea bucurie a prinţesei, care începu să toarcă precum o pisică. Malko se deschise la pantaloni cu un gest discret. Îşi strecură mâna stângă prin despicătura rochiei şi, urcând de-a lungul coapselor, ajunse la chiloţii mov, pe care-i trase în jos. Gamra scăpă de ei dintr-o zvâcnitură a piciorului, iar el putu să-i depărteze coapsele atât cât îi permitea rochia.

După ce se înfipse în pântecul sauditei, constată că excitaţia ei nu era cu nimic mai prejos decât a lui. Gamra respira de parcă ar fi alergat la maraton... Pusese vârful cizmei pe bancheta destinată hainelor pentru ca Malko s-o poată cuprinde mai bine... Când, în această poziţie, pătrunse adânc în pântecul ei, prinţesa scoase un fel de răget care se auzi probabil până la recepţie.

Dar era clar că puţin îi păsa.

Punându-şi braţele în jurul gâtului lui Malko, începu să se mişte înainte şi înapoi, frecându-se de sexul care o penetra. Cabina de probă se zguduia...

– Mai tare! gemu ea.

Se auzi un pârâit sinistru: rochia se mai despicase încă douăzeci de centimetri...

Explodară la unison. Malko uitase complet unde se află, dar fu trezit la realitate de vânzătoarea care întrebă timid din partea cealaltă a draperiei:

– Vă place rochia, excelenţă?

Malko mai avu timp doar să se retragă. Prinţesa Gamra, după ce-şi acoperi sânii şi picioarele cu rochia, încă plină de sămânţa lui Malko, ieşi din cabină şi o întrebă pe vânzătoare:

– Ce culori mai aveţi?

– Oh, făcu tânăra libaneză, nu ştiu.

– Le iau pe toate, concluzionă prinţesa saudită.

Se întoarse spre Malko şi adăugă:

– Mulţumesc pentru sfat. Pe data viitoare.

Reintră în cabină, iar Malko, sub privirile admirative ale vânzătoarelor, se îndreptă spre camera lui.

*

* *

A doua zi dimineaţă, pe Malko îl trezi telefonul mobil. Ray Syracuse, şeful staţiei CIA, părea foarte surescitat.

– Am primit un răspuns din Olanda! îl anunţă el. Îţi trimit o maşină securizată. Cred că o să tragem cartea cea mare, adăugă el cu un ton misterios.

Intrigat, Malko se întrebă ce anume găsiseră într-un dosar aproape gol, din moment ce Tribunalul Penal pentru Liban nu reuşise să formuleze niciun act de acuzare valabil.

CAPITOLUL XIV

Ray Syracuse îi întinse lui Malko o listă acoperită de o foaie de hârtie albă: zece numere de telefoane mobile libaneze care începeau cu 03. În mijloc, unul dintre ele era subliniat cu roşu.

– Ce-i asta?

– Lista celor zece telefoane mobile utilizate pentru pregătirea uciderii lui Rafic Hariri. Au fost folosite cu o lună înainte de 14 februarie 2005 şi în ziua atentatului de indivizi care urmăreau convoiul. De atunci, nu s-a mai atins nimeni de ele.

– Cum au fost descoperite numerele astea?

– Cu ajutorul unui software foarte sensibil oferit de francezi FSI-ului, care permite decelarea tuturor anomaliilor ivite în utilizarea unui mobil. Metoda a fost pusă la punct de căpitanul Wissam Eid, asasinat în ianuarie 2008.

– De unde provin?

– Nu se ştie. Se foloseau de cartele prepaid.

– Iar aparatele?

– Nu se ştie nimic. Puteau fi cumpărate de oriunde, chiar şi din afara Libanului. Numerele astea au comunicat numai între ele. Descoperirea căpitanului Eid n-a dus nicăieri. Or, cel care ne-a telefonat a utilizat unul dintre ele. Asta dovedeşte că a participat la uciderea lui Rafic Hariri.

Malko rămase tăcut: era realmente un uriaş pas înainte.

– Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm ca Mr. X să ne telefoneze, concluzionă el.

– Deocamdată, rămânem pe poziţii, zise şeful staţiei CIA. Dacă în trei zile nu dă niciun semn de viaţă, îl sunăm noi.

– Nu putem localiza apelul?

– Ba da, dar o să fiu obligat să le cer ajutorul celor de la FSI. Nu vreau să atrag atenţia asupra acestui număr. Dacă *noi* nu ştim cine utilizează mobilul, alţii s-ar putea să ştie. În momentul ăsta, ar însemna să-l expunem unei posibile răzbunări din partea celor care vor să-l reducă la tăcere.

– Şi Mourad?

– Mi-a spus că are o misiune la Tyr: a plecat pentru două zile în sud. Cred că vrea să se ţină cât mai departe de afacerea asta. E mort de frică.

Avea şi de ce.

Malko se abţinu să vorbească despre prinţesa Gamra în această atmosferă încărcată.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi prânzise la intrarea în satul Teir Debba, într-un restaurant-măcelărie unde mâncase nişte frigărui de miel şi o salată de roşii.

De dimineaţă, dăduse o raită pe la bătrânii satului, prudent ca un şarpe, pretinzând că se află în căutarea unui dezertor originar din acea localitate. În trecere, se documentă în legătură cu familia Mugniyeh. Casa era tot acolo, locuită de bătrâna mamă a

celor doi fraţi, morţi amândoi. Unul, ucis de americani, celălalt, de către „sionişti". Evident, Mourad Trabulsi nu puse nicio întrebare precisă, ştiind că totul urma să-i fie raportat Hezbollahului, care controla cu mână de fier regiunea. Aproape în fiecare locuinţă puteai vedea portretul Ayatollahului Khomeiny şi cel al lui Nassan Nasrallah. Văzuse chiar şi unul al lui Mahmoud Ahmadinejad...

Bându-şi cafeaua turcească, făcu o trecere în revistă a descoperirilor sale. Imad Mugniyeh avea încă o familie importantă. Un unchi locuia în Tyr, căsătorit cu o nemţoaică, şi mai existau şi o liotă de veri şi trei nepoţi, despre care nu se prea ştia mare lucru.

Totuşi, făcuse rost de numele lor: Ali, Hasan, Mahmoud. Când să-şi termine cafeaua, un tânăr cu barbă se postă în faţa lui. Avea o privire pătrunzătoare, în ciuda atitudinii calme.

Mourad Trabulsi intră imediat în alertă. Individul mirosea de la o poştă a omul Hezbollahului. Acesta îi adresă un surâs amabil:

– Allah să fie cu tine, frate! Pot să te ajut cu ceva?

Mourad Trabulsi îi zâmbi cu căldură.

– Vrei să iei masa cu mine? Au mai rămas nişte frigărui.

– Mulţumesc, frate, am mâncat deja, zise necunoscutul. Mi s-a spus că ai venit să cauţi o persoană din sat.

– Aşa este, confirmă generalul Trabulsi. Şeful meu, generalul Ashraf Rifi, comandantul FSI, mi-a cerut să dau de urma unui anume Ali Al Mansour.

A lucrat la noi, dar a dezertat. Cum este originar din satul ăsta, am vrut să văd dacă nu s-a întors cumva aici. Din păcate, nimeni nu-l cunoaşte.

Tânărul necunoscut îl fixă cu atenţie.

– Deci faci parte din FSI?

FSI, aliatele clanului Hariri, nu erau prea bine văzute în zonă. Mourad Trabulsi îşi privi ostentativ ceasul.

– Trebuie să mă întorc la Beirut. Poţi să-mi laşi un număr de telefon dacă o să am cumva nevoie de alte informaţii?

– Nu am, răspunse tânărul, minţind în mod evident. Dar dacă mai vii pe-aici, du-te la moschee şi întreabă de Mahmoud. *Allah maak!*[1]

Se ridică, salută cu mâna pe inimă şi ieşi, urcându-se pe o motocicletă veche ce dispăru într-un nor de praf.

Mourad Trabulsi era îngrijorat. Evident, nu rostise numele lui Imad Mugniyeh, dar ştia că tânărul membru al Hezbollahului îi va chestiona pe toţi cei cu care vorbise, transmiţându-şi apoi raportul la Beirut. Spera că nimeni nu va fi mirat că un general al FSI venise în acest sat de la capătul lumii pentru a întreba de un subofiţer şiit dispărut...

Plăti consumaţia şi se întoarse la maşină. Cel puţin avea o pistă pentru a-şi începe cercetările. Era o cursă contra cronometru. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se roage ca Hezbollahul să nu ajungă la aceeaşi concluzie ca şi el.

---

[1] Allah să fie cu tine.

Hezbollahul avea mijloace mult mai rapide de a-i localiza pe membrii familiei Mugniyeh şi, la nevoie, de a-i elimina, chiar şi cu titlu de precauţie.

Sirienii nu riscau niciodată.

*

* *

Lui Ali Mugniyeh îi venea greu să se concentreze, în ciuda interesantei expuneri a colonelului din formaţiunea Pasdaran, care le ţinea un curs având ca temă ultimele arme folosite de israelieni. De la discuţia sa cu reprezentantul americanilor, îşi dăduse seama că se afla la o răscruce. Fie nu dădea curs cererii lor de a se întâlni, şi în cazul ăsta nu risca nimic, fie accepta o întrevedere pentru a spune ceea ce ştia...

Dar atunci riscul era enorm.

În cursul unei reuniuni secrete cu ramura „securitate" a Hezbollahului, condusă de un prosirian, înţelesese că aparatul era mobilizat pentru descoperirea trădătorului care le dezvăluise americanilor amplasamentul mormântului lui Ahmed Abu Adass.

Bineînţeles că nimeni nu-l bănuia pe el, pentru că făcea parte din garda apropiată lui Hassan Nasrallah şi reprezenta ramura „pro Iran" a consiliului de securitate al Hezbollahului.

În timpul acestei reuniuni, mai aflase ceva: erau supravegheaţi în mod special doi oameni. Mai întâi, un agent CIA pe nume Malko Linge, care locuia la Phoenicia şi părea să-i fi luat urma celui lichidat de Hezbollah.

Era clar că acest mesaj nu fusese de ajuns, iar americanii îşi continuau cercetările.

Tot în cursul reuniunii mai ieşise la iveală un nume: generalul Mourad Trabulsi, considerat totuşi un element privit cu bunăvoinţă de Hezbollah. El fusese cel care-i avertizase în legătură cu dorinţa americanilor de a continua ancheta, însă un raport sosit în ajun din Liban atrăsese atenţia. Generalul se dusese în satul Teir Debba şi pusese mai multe întrebări, fără să fie clar motivul acestei vizite. Însă nu era el omul care să-şi piardă vremea.

Ali Mugniyeh rămăsese impasibil. Satul vizitat era leagănul familiei sale, iar pe generalul Trabulsi îl sunase el atunci când se hotărâse să se răzbune, cunoscându-i relaţiile cu americanii.

Sigur că mai existau şi alţi agenţi CIA la Beirut, dar aceştia erau cei doi interlocutori cei mai probabili.

Îşi ridică privirea, care-i căzu asupra unei fotografii fixate pe perete, în mijlocul celor reprezentându-i şi pe alţi martiri: cea a unchiului său, Imad Mugniyeh.

Asta îi spori imediat ura. Cum era aşezat în capul mesei, nimeni nu putea să se uite peste umărul lui. Cu un gest firesc, tastă un SMS scurt pe mobil, îl expedie şi îl şterse imediat.

Zarurile erau aruncate.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi se lansase într-o veritabilă muncă de arhivar cu ajutorul tuturor dosarelor consacrate terorismului libanez, în special familiei Mugniyeh, care, venind din sudul Libanului, emigrase la Beirut la mijlocul anilor '70. Mulţi erau morţi. Mai rămăseseră unchiul lui Imad Mug-

niyeh, care nu se mişcase din Tyr, copiii fratelui său lichidat de CIA, şi mai mulţi veri, împrăştiaţi cam peste tot, unul dintre ei locuind în Columbia...

Obiectivul lui erau cei trei nepoţi. Instalat în subsolul arhivei, le găsise în sfârşit fişele de la Siguranţa Generală prin intermediul unei vechi prietene. Le examină una câte una. Îl elimină pe primul, al cărui prenume era tot Imad: fusese ucis în sudul Libanului în timpul unei operaţiuni israeliene.

Un altul trăia în Iran, unde-l trimisese unchiul său şi unde, potrivit ultimelor informaţii, încă mai locuia. Părea să fie responsabilul cu operaţiunile desfăşurate în Africa, în special în Sudan şi în Somalia. Nu exista nici măcar o fotografie de-a lui.

Mai rămânea al treilea: Ali, în vârstă de 33 de ani, care emigrase în Iran. Însă Siguranţa Generală prosiriană, condusă până în 2005 de Jamil Sayed, un om de legătură al sirienilor, îl suspecta de dese călătorii în Liban, sub un nume fals şi cu paşaport iranian.

Era puţin, dar, oricum, mai bine decât nimic. Mourad Trabulsi hotărî ca următorul său demers să fie „cernerea" Ambasadei Iranului la Beirut, care avea nenumărate legături cu Hezbollahul.

Urcă cele trei etaje şi ajunse în birou, chemându-l imediat pe unul dintre adjuncţii săi, maiorul Tabet, însărcinat cu supravegherea ambasadelor. După ce îi recomandă multă discreţie, Mourad Trabulsi îi ceru să-i aducă lista cu personalul „sensibil" al Ambasadei Iranului.

Erau douăsprezece fişe, mai ales cu membri ai Pasdaranului, un reprezentant al Ministerului de

Informaţii iranian şi unul din Securitatea Militară. Fiecare avea o fişă detaliată şi o fotografie. Mourad Trabulsi se opri asupra unui anume Mahmoud Tudeh, a cărui fotografie înfăţişa un chip bărbos cu obrajii scofâlciţi şi cu o privire pătrunzătoare. Îi sări în ochi câteva cuvinte: fişa indica faptul că, sub o identitate iraniană, se ascundea foarte probabil Ali Mugniyeh, cetăţean libanez, nepotul lui Imad Mugniyeh, cel care fusese asasinat pe 12 februarie 2008 la Damasc.

Închise dosarul şi se duse să-l caute pe maiorul Tabet.

– Mulţumesc, zise el, dar n-am găsit ce căutam.

Era aproape sigur că identificase „cârtiţa" din sânul Hezbollahului. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de această informaţie ca să-şi salveze pielea.

*

* *

Telefonul mobil îl atenţionă pe Malko de primirea unui SMS. Deschise mesajul: textul era foarte scurt.

„Zbor iranian 513. Luni 16 şi 55."

Pulsul i se acceleră atunci când văzu numărul care trimisese mesajul. Era Mr. X, omul care deţinea dovezi împotriva sirienilor.

CAPITOLUL XV

– Zborul 513, care vine de la Teheran, ajunge într-adevăr la 16 şi 55, anunţă luni Ray Syracuse.

– Ai putut să verifici lista pasagerilor? întrebă imediat Malko.

– Încă nu, şi nu e deloc uşor. Nu se poate face nimic la Teheran, aşa că n-o pot avea decât prin intermediul libanezilor şi nu vreau să-i bag la idei. Oricum, cel care ne interesează nu se află în Iran...

– Evident, recunoscu Malko, dar nu-mi explic legătura cu această întâlnire. Asta înseamnă că această „cârtiţă" are ceva cu Iranul.

– Nu e deloc de mirare, Hezbollahul este apropiat de Teheran, îi aminti americanul. Şi în plus, un aeroport este locul propice pentru o întâlnire: te poţi pierde în mulţime. Doar că cel din Beirut este foarte aproape de zona Hezbollahului. De asemenea, mai există încă o mulţime de „creaturi" care lucrează acolo. Nu e un loc sigur pentru noi.

– Şi cu toate astea, trebuie să ne ducem la întâlnire...

– Bineînţeles, îl aprobă americanul, dar sunt necesare multe precauţii. O să vorbesc cu Mourad.

– Nu e o imprudenţă, după tot ce-a făcut?

– De-acum, e alături de noi şi cunoaşte şi zona. N-o să rişte să te ducă de nas.

– Să te audă Dumnezeu! oftă Malko. Brusc, îi veni o idee. Poţi să faci rost de lista avioanelor care aterizează în acelaşi interval orar?

La urma urmei, referirea la zborul de la Teheran ar fi putut fi o cacealma.

*

* *

Mourad Trabulsi bea nişte zer. Ceea ce-i transmisese şeful staţiei CIA îi confirma bănuielile. Legătura cu Iranul. „Cârtiţa" trebuia să fie Ali Mugniyeh. Locuind la ambasada Iranului şi deţinând un paşaport iranian, acesta acţiona la adăpostul Hezbollahului prosirian.

Problema era aceea de a şti dacă urma *într-adevăr* să-şi facă apariţia. Chiar şi în mulţime, stabilirea unui contact în aeroport era dificilă din cauza permanentei supravegheri din partea oamenilor Hezbollahului. Oare ce se ascundea în spatele acestei întâlniri?

Ar fi dat orice să se ducă el însuşi la aeroport, însă nu putea să se arate în mod deschis acolo. Hezbollahul ar fi bănuit imediat că era vorba de o manipulare...

În ceea ce priveşte securitatea, avea încredere în americani. Aceştia se vor face luntre şi punte să-i asigure lui Malko protecţia. Se decise pentru un compromis. Se va duce, dar va rămâne în exterior, într-un „submarin", o furgonetă a FSI amenajată pentru supraveghere. Oficial, va pretinde că doreşte să se asigure de prezenţa unui membru al Pasdaranului la sosirea avionului de la Teheran. Instalat în faţa aeroportului, va putea observa totul destul de

bine şi va avea la îndemână mai mulţi oameni pregătiţi pentru o intervenţie. În orice caz, dacă Ali Mugniyeh sosea cu acest zbor, asta reprezenta dovada că el era „cârtiţa".

Mourad Trabulsi îşi zise că avea un avans faţă de „aliaţii" săi americani. O astfel de informaţie importantă se putea negocia scump...

Asta îi permitea lui să trăiască liniştit la Beirut, fără să tremure ori de câte ori se urca în maşină.

*

* *

Malko opri maşina, o Toyota banală cu plăcuţe de înmatriculare libaneze, în marea parcare din faţa aeroportului din Beirut. Evident, dispozitivul de protecţie organizat de Ray Syracuse intrase în funcţiune imediat după prânz. Agenţii amestecaţi în mulţimea din sala de aşteptare erau bine înarmaţi.

Pentru orice eventualitate, îşi luase şi el pistolul Sig-Sauer. *În mod normal*, numai expeditorul SMS-ului îi cunoştea identitatea. Doar dacă nu cumva o altă persoană utilizase numărul lui Mr. X.

Ajunse la mulţimea care aştepta în faţa uşii culisante prin care treceau pasagerii nou-sosiţi. Într-un interval de două ore, urmau să aterizeze şase avioane. Cel de la Teheran fusese afişat cu douăzeci de minute în urmă. Malko se uită în jur, scrutând mulţimea: familii, câteva femei singure, persoane cu pancarte în mână pentru a le da de ştire celor pe care-i aşteptau.

Oare cum arăta bărbatul cu care avea întâlnire? Cum va intra în contact cu el? Oare îl va suna pe mobilul lui Louis Carlotti?

Începură să iasă pasagerii zborului de la Teheran.

Împins probabil de mulţime, un tânăr se sprijini de spatele lui. Malko se întoarse, dar necunoscutul se îndepărtase deja: nu era cel pe care-l aştepta.

*

* *

Hassan Sadr tocmai primea un musafir atunci când îi sună telefonul mobil prin care ţinea legătura cu echipele din teren. Recunoscu imediat vocea şefului misiunii sale, un anume Kassem.

– Aşteaptă pe cineva, îl anunţă acesta. Un avion vine de la Teheran, unul de la Ryad şi altul de la Zürich. Este înarmat.

– Cum ai aflat?

– M-am apropiat de el şi am simţit patul unui pistol pe sub haină.

Nu era nimic extraordinar ca un agent CIA aflat în misiune să fie înarmat. Dar ce făcea la aeroport?

Fusese urmărit de la plecarea din hotelul Phoenicia. După incidentul din zona portuară, Hassan Sadr însărcinase cu filajul o echipă formată din şase militanţi, fiind convins că Malko va continua să se intereseze de Hezbollah. Trebuia neapărat să descopere cine anume îl informa. Foarte puţini oameni ştiau unde era îngropat Ahmed Abu Adass. Dumnezeu ştie ce mai avea trădătorul de gând să le dezvăluie americanilor.

Un lucru îi era clar lui Hassan Sadr: prezenţa acestui agent CIA pe aeroportul din Beirut era legată probabil de afacerea în cauză.

– Nu-l pierde din ochi, îi recomandă lui Kassem, şi ţine-mă la curent.

*

* *

Ultimii pasageri ai zborului de la Teheran ieşeau acum prin uşa culisantă ce dădea în sala de aşteptare. Malko îi urmărea distrat, ştiind că surpriza nu va veni dintr-acolo. Avionul aterizase cu o oră în urmă, la 17 şi 10.

În faţa lui, nişte bărboşi se îmbrăţişau cu sârg, iar familiile se reuneau printre ţipetele copiilor.

Era singurul neoriental din mulţime: n-avea cum să nu fie reperat.

Timpul trecea. Pasagerii zborului Teheran-Beirut erau tot mai rari. O femeie împingea un căruţ enorm, înconjurată de trei copii şi înfăşurată într-o abaya neagră.

Îşi zise că va trebui să plece cu coada-ntre picioare. Ce se întâmplase cu Mr. X?

*

* *

Ali Mugniyeh avea impresia că-i e frig, în ciuda căldurii grele din sala de aşteptare, prost ventilată.

Delegaţia de la Teheran pe care venise s-o întâmpine în mod oficial, condusă de Hussein Taieb, noul director al Informaţiilor din cadrul Pasdaran, se lăsa aşteptată. Vama libaneză era întotdeauna exigentă cu oficialii iranieni.

Poate că era un lucru bun.

În realitate, îi dăduse întâlnire acestui agent CIA cu intenţia, dacă era posibil, de a-i înmâna o

listă cu zece nume scrisă pe spatele unei cărţi de vizită aflată în fundul buzunarului.

O listă care, dacă ar fi fost găsită asupra lui, l-ar fi pus în postura de a atârna într-un cârlig de măcelărie.

Flancat de un membru al Pasdaranului trimis de Ambasada Iranului din Beirut, avusese timp din belşug să examineze lumea masată în spatele barierelor de siguranţă şi în faţa uşii culisante prin care ieşeau pasagerii.

Îl reperase imediat pe agentul CIA.

Îi despărţeau doar câţiva metri. Teoretic, putea să se apropie de el şi să-i strecoare cartea de vizită, chiar şi să schimbe câteva vorbe. Însoţitorul lui, Choadjeddine Nassiri, nu înceta să se uite după femei cu o privire concupiscentă, aşa că n-avea de ce să se teamă de el.

Doar că, graţie acestei lungi aşteptări, Ali Mugniyeh avusese timp să observe mulţimea. Reperase un număr neobişnuit de mare de membri ai Serviciului de Securitate al Hezbollahului. În niciun caz nu era vorba de protecţia lui: nu risca nimic, având paşaport diplomatic.

Prin urmare, prezenţa lor se datora unei alte cauze...

Iar motivul putea fi supravegherea agentului CIA, reperat de multă vreme.

Contactarea acestuia ar fi însemnat sinucidere sigură. În momentul în care luă decizia de a nu acţiona în niciun fel, apărură zâmbitori şi cei trei iranieni. Ali Mugniyeh îl cunoştea pe unul dintre ei.

Acesta îl îmbrăţişă şi îi dădu o pungă mare de fistic, o specialitate iraniană.

Urmându-i pe cei trei musafiri, Ali Mugniyeh se îndreptă spre ieşire.

Fără să se mai întoarcă.

I se făcuse brusc frică şi îşi spuse că ar fi fost o prostie să-şi rişte viaţa pentru a-şi răzbuna unchiul. Măcar încercase. Nu voia să comunice informaţiile prin telefon sau SMS: mobilul putea fi înregistrat şi urmărit. Pentru că nu ieşea din ambasadă decât escortat, îi era imposibil să stabilească o întâlnire.

După ce urcă în Mercedesul oficial, se hotărî definitiv.

Renunţa la răzbunare.

*

* *

În interiorul submarinului său, generalul Mourad Trabulsi exulta. Graţie fotografiilor din dosar, îl recunoscuse pe Ali Mugniyeh. Nefiind în aeroport, nu-şi dădea seama dacă avusese loc sau nu vreun contact, dar de-acum îl identificase pe Mr. X.

În momentul plecării, îl zări pe Malko Linge, care ieşea din aeroport. Singur. Se oprise la marginea trotuarului, aşteptând să se mai domolească circulaţia, apoi se îndreptase spre parcare. Oare îl contactase Ali Mugniyeh?

Avea să afle lucrul ăsta de la americani.

*

* *

Hassan Sadr încetase orice altă activitate pentru a urmări minut cu minut ceea ce se petrecea în aeroportul din Beirut.

De ce aşteptase agentul american zborul de la Teheran? Potrivit oamenilor săi, nu vorbise şi nu fusese abordat de nimeni.

Îl sună unul dintre agenţi.

– Pleacă, îl anunţă acesta.

Hassan Sadr se pregătea să-i spună „demontaţi", dar îi veni o idee strălucită. Agentul american cunoştea în mod sigur identitatea trădătorului! Prin urmare, avea ocazia nesperată de a o afla şi el.

Dădu rapid nişte instrucţiuni, apoi alertă unul dintre serviciile permanente ale Hezbollahului de la Borj El Brajnieh.

*

* *

Malko se pregătea în sfârşit să traverseze atunci când simţi o prezenţă în spatele lui. Se întoarse şi descoperi un tânăr cu barbă şi cu o privire îngheţată, care şuieră în engleză:

– *The yellow Honda. Follow me.*[1]

Bărbatul se îndrepta deja spre o maşină galbenă oprită într-un loc interzis, imediat după ieşirea din parcarea unde se afla automobilul lui Malko.

Acesta exulta. La fel ca la Bekaa, întâlnirea era serioasă. Omul care îl abordase nu era cu siguranţă Mr. X, dar trebuia să-l urmeze. Traversă şi aşteptă să intre în lift pentru a tasta un mesaj destinat lui Ray Syracuse: „contact".

[1] Honda galbenă. Urmează-mă.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi asistase la „tamponarea" lui Malko. Mai întâi surprins, apoi îngrijorat. Îl urmări cu privirea pe tânărul care se ducea la maşina galbenă parcată o sută de metri mai încolo; se sui în ea, dar nu demară.

Probabil că îl aştepta pe Malko, plecat să-şi caute maşina...

Mourad Trabulsi, care-l văzuse pe Ali Mugniyeh, nu se aşteptase la un contact sub această formă, dar totul era posibil.

Cinci minute mai târziu, zări Toyota condusă de Malko. Acesta încetini atunci când ajunse lângă maşina galbenă, care demară imediat în direcţia ieşirii din aeroport. Mourad Trabulsi îşi părăsi postul de observaţie şi-i spuse şoferului:

– Urmăreşte Toyota galbenă, dar nu te apropia prea mult.

Avea impresia că dispozitivul de protecţie american rămăsese în aeroport: nu ieşise nimeni în spatele lui Malko. Agenţii CIA primiseră misiunea să protejeze o eventuală întâlnire, nu să-l urmărească pe Malko în afara aeroportului.

*

* *

Mica maşină galbenă o apucă pe bulevardul Camille Chamoun, spre nord. Artera se transforma în autostradă ceva mai departe, fiind paralelă cu drumul care duce spre Tyr. În stânga era un cartier de clădiri moderne, iar la dreapta se vedeau străduţele din Borj El Brajnieh.

Concentrat, Malko nu-şi dezlipea ochii de pe maşina galbenă.

Aceasta încetini. Se apropiau de moscheea Al Rassoul Al Azar.

Şoferul maşinii galbene semnaliză şi coti la dreapta pe o străduţă perpendiculară pe bulevardul Camille Chamoun. După o scurtă ezitare, Malko îl urmă. Străduţa era plină de pietoni, căruţe şi vehicule parcate peste tot.

După trei sute de metri, strada se bifurca. Şoferul maşinii galbene coti la stânga, pătrunzând şi mai adânc în ghettoul Hezbollahului.

Malko începu să se neliniştească. Se afla într-un adevărat labirint de străduţe fără nume, mărginite de ateliere, magazine şi case pe jumătate demolate. Nu se zărea niciun poliţist şi îi era imposibil să se orienteze. Nimeni nu se putea descurca în această încâlceală de străzi dacă nu era din partea locului.

Prudent, scoase pistolul de la curea şi îl puse pe scaunul de alături. Trecătorii semănau toţi între ei: bărbaţi cu barbă şi femei „acoperite". Era la ani-lumină de elegantul centru al Beirutului modern.

Încercă să-l sune şi să-l avertizeze pe Ray Syracuse, dar nu reuşi nici să formeze numărul din mers, nici să oprească, de teamă să nu se piardă de maşina galbenă al cărei şofer părea că ştie foarte bine încotro merge. Se învârteau deja de un sfert de oră prin acest labirint. Neliniştea îi spori. La o intersecţie, zări un bărbat în haine de lucru, cu o şapcă de pânză pe cap şi un telefon Motorola în mână.

Un „poliţist" al Hezbollahului, care-i aruncă o privire intrigată.

Dacă ar fi ştiut să se întoarcă, n-ar mai fi ezitat atât. Dar era imposibil: singurul punct de reper era maşina galbenă care mergea înaintea lui.

*

* *

Văzând că maşina galbenă dispare în labirintul complicat al străduţelor din Borj El Brajnieh, Mourad Trabulsi înţelese instantaneu ce se întâmpla: Malko căzuse într-o cursă!

Fără să-şi dea seama cum, Hezbollahul fusese pus la curent cu întâlnirea de la aeroport şi îl atrăsese apoi acolo unde nimeni nu-i putea veni în ajutor.

– Opreşte! îi ordonă generalul libanez şoferului.

Erau la zece metri de locul în care cele două maşini întorseseră. Înfrigurat, libanezul îl sună pe Ray Syracuse.

– Avem o problemă, îl anunţă el, mi-e teamă că Malko s-a lăsat păcălit.

Pus la curent, şeful staţiei întrebă imediat:

– Nu poţi interveni?

– Nu, mărturisi Mourad Trabulsi: avem ordin să nu intrăm cu *niciun fel de pretext* în *Hezbollahland*. Este un acord politic. În plus, nu am cu mine decât un singur om, iar maşina mea iese imediat în evidenţă. Unde e dispozitivul instalat la aeroport?

– L-am demontat, mărturisi americanul, iar oamenii mei nu cunosc deloc periferia din sud. Ce putem face?

– Trebuie să iasă de-acolo cu orice preţ, insistă libanezul. În mod sigur, vor încerca să-l răpească. Sper să nu fie prea târziu. Avertizează-l imediat. Eu rămân pe loc.

Închise cu o strângere de inimă: avea tot interesul ca Malko să scape de Hezbollah: dacă-l luau prizonier, avea să vorbească. Nimeni nu rezista în faţa unei bormaşini bine folosite. Atunci, Hezbollahul va afla de rolul jucat de el. Mai avea timp să prindă un avion şi să nu se mai întoarcă niciodată în Liban...

Îşi aprinse o ţigară şi începu să se roage, tocmai el, care era ateu.

*

* *

– Ce facem? întrebă Kassem. E tot în spatele nostru.

– Unde eşti?

Omul Hezbollahului îi explică şefului său.

– Scapă de el, îi ordonă acesta. Îl preiau oamenii mei.

Dădu ordinele de rigoare cu ajutorul unui al doilea telefon mobil. Odată pus la adăpost într-un subsol al Hezbollahului, vor avea tot timpul la dispoziţie ca să-l facă să vorbească... În plus, nu exista nicio dovadă împotriva lor: agentul nu avusese întâlnire la aeroport cu un membru al Hezbollahului.

*

* *

Malko puse mâna pe telefonul mobil care suna şi trebui să încetinească. Aproape în acelaşi moment, maşina galbenă acceleră şi coti pe o alee şi mai îngustă decât străduţa pe care se afla. Colac peste pupăză, fu obligat să oprească brusc: un taxi gol îi bara calea, iar maşina galbenă se depărtă. În câteva secunde, dispăru. Răspunse la telefon.

Vocea tensionată a lui Ray Syracuse îi trimise un şuvoi de adrenalină în artere.

– Malko! *You are framed!*[2] Pleacă de-acolo cât mai repede.

– O să încerc, zise Malko, dar nu ştiu unde mă aflu!

– Am trimis oameni în bulevardul Camille Chamoun, continuă Ray Syracuse, dar nu vor ajunge acolo imediat. Încearcă să te întorci.

Malko încercă să-şi păstreze sângele rece: nu avea la îndemână niciun punct de reper în această încâlceală de străduţe fără nume, care semănau perfect între ele. Nicio clădire înaltă, niciun spaţiu deschis. Realiză brusc că se afla *într-adevăr* în pericol.

Trecu brutal în marşarier, execută o întoarcere şi porni în direcţia din care venise.

Nici măcar după soare nu se putea orienta. Curând, îşi dădu seama că se învârtea în cerc. Nu se punea problema să ceară indicaţii cuiva, aici nu se vorbea decât araba şi nimeni n-ar fi dat informaţii unui străin.

[2] Ţi s-a întins o cursă!

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi pulsul îi crescu brusc. Taxiul care-l blocase venea în urma lui. Oprise doar câteva secunde pentru a lua de pe drum patru tineri.

Urmărirea începuse.

Îşi continuă drumul, agăţat de volan, fără să ştie încotro mergea. La un moment dat, crezu că zăreşte o clădire destul de înaltă şi, pentru a-şi aminti de ea, coti pe o străduţă cu sens unic şi mai îngustă decât celelalte.

Deodată, auzi în faţa lui un zgomot de motor. Un scuter cu trei roţi ocupa toată aleea. Era condus de un bărbat cu barbă solid, îmbrăcat în galben. Acesta porni spre el, blocându-i înaintarea.

În spate, taxiul se apropia şi el.

Era încolţit.

CAPITOLUL XVI

Malko apăsă până la refuz pe frână. Câteva secunde mai târziu, Toyota sa fu zguduită de o lovitură din spate. Taxiul îl ciocnise dinadins. Trei bărbaţi se repeziră cu pistoalele în mâini spre maşina lui.

Îşi imagină ce urma să se întâmple: odată închis într-o ascunzătoare a Hezbollahului, nimeni nu mai putea face nimic pentru el.

Unul dintre agresori încercă să deschidă portiera: din fericire, toate uşile erau blocate automat în timpul mersului. Malko se hotărî într-o fracţiune de secundă şi strivi pedala acceleraţiei. Toyota făcu un salt înainte şi bărbatul agăţat de portieră se rostogoli pe caldarâm.

Răsuci volanul la stânga pentru a izbi scuterul galben dintr-o parte.

Din cauza şocului violent, conducătorul acestuia zbură în aer şi ateriză pe o tarabă cu fructe şi legume. Cu un zgomot asurzitor, Toyota spulberă scuterul şi reuşi să se strecoare printre el şi zid. O femeie înfăşurată într-o abaya neagră căzu la pământ şi îl înjură. Dintr-o privire, observă că taxiul încerca la rândul lui să se strecoară pe străduţa îngustă care, după vreo douăzeci de metri, făcea un cot. Îşi pierdu din vedere urmăritorii, continuându-şi

drumul la întâmplare. Trebuia neapărat să-l ajute cineva. Altfel, avea să se învârtească prin labirintul ăsta până i se va termina benzina...

Întinse mâna după telefonul mobil pe care-l aşezase pe scaunul de alături.

Nimic!

Aparatul alunecase pe podea după ciocnirea cu taxiul. Nici vorbă să oprească pentru a-l căuta.

Ca un automat, începu să rătăcească pe străduţe, având un singur gând: să scape de ucigaşii Hezbollahului.

Deşi era înarmat, acest lucru nu prea avea importanţă în acest cartier şiit, unde populaţia era ostilă cu străinii.

*

* *

Hassan Sadr jongla cu telefoanele mobile de pe birou, ţinând legătura cu cei care-l urmăreau pe agentul CIA. Pe măsura derulării acestor apeluri, unul dintre adjuncţii săi stabilea pe o hartă poziţia vehiculului urmărit. Se afla acum în inima cartierului Borj El Brajnieh, iar Hassan Sadr nu se nelinişti prea tare: era limpede că şoferul Toyotei nu ştia încotro merge, trecând uneori de două ori prin acelaşi loc.

Şeful operaţiunilor Hezbollahului dădea ordine precise, stabilind baraje improvizate pe mai multe străzi din jurul maşinii urmărite. În cele din urmă, avea să se lovească de unul dintre ele.

Fiecare baraj era dirijat de un membru al Serviciului de Securitate al Hezbollahului, care ştia unde anume trebuia transportat imediat prizonierul.

Era o chestiune de minute...

Americanii şi aliaţii lor libanezi nu aveau să întârzie să acţioneze, chiar dacă nu deţineau o poziţie de forţă: de multă vreme, nicio grupare poliţienească nu risca să pătrundă în Borj El Brajnieh sau în Haret Hrerk.

*

* *

– Nu mai răspunde, zise Ray Syracuse în telefonul mobil. Ticăloşii ăştia l-au prins în cursă.

Şefului staţiei CIA îi venea să vomite! Toată staţia era pe pod, iar trei echipe ale CIA fuseseră trimise spre Hezbollahland, dar n-aveau cum să ajungă la timp... La celălalt capăt al firului, Mourad Trabulsi răspunse imediat:

– Îl alertez pe generalul Rifi. Vom încerca să trimitem un elicopter în zonă...

– Dar ce-ar putea face? obiectă Ray Syracuse. Doar n-o să bombardeze tot cartierul...

– Bineînţeles că nu, recunoscu generalul libanez, dar dacă reperează maşina zburând foarte jos, ar putea s-o ghideze sau să-i sperie pe urmăritori.

– OK! Încearcă.

Ray Syracuse se postă în faţa hărţii Beirutului, redevenit brusc un oraş ostil, ca pe vremea războiului civil. Zece minute mai târziu, sună telefonul. Răspunse cu o strângere de inimă, temându-se să nu i se anunţe capturarea lui Malko.

Era tot Mourad Trabulsi.

– Avem noroc! îl anunţă el. Un „Apache" al armatei a fost pus la dispoziţia FSI şi-l va lua pe Ashraf Rifi. Va fi în zonă cam în zece minute.

– E o zonă foarte mare, oftă americanul.

În plus, trebuia să zboare foarte jos pentru a putea vedea ce se petrece pe străduţele înguste. Un al doilea apel: prima echipă ajunsese la intrarea în Borj El Brajnieh, de-a lungul bulevardului Camille Chamoun, şi cerea instrucţiuni.

– Rămâneţi acolo şi rugaţi-vă la Dumnezeu! spuse Ray Syracuse.

Nu avea de gând să-i trimită în acel labirint ostil fără să-l fi localizat mai întâi pe Malko.

Luă o gură de cafea rece şi înjură printre dinţi. În mod evident, operaţiunea asta nu producea decât necazuri. Chiar şi descoperirea cadavrului de la Aanjar nu reprezenta deloc un pas înainte: nicio legătură concretă cu sirienii.

*

* *

Malko frână atunci când pătrunse într-o intersecţie ceva mai largă decât altele. Avea trei căi la dispoziţie. Văzu în oglinda retrovizoare o maşină închisă la culoare care îl urma îndeaproape.

O luă la stânga. Străduţa era mărginită de imobile ceva mai moderne decât în restul cartierului, iar carosabilul era mai lat. Deodată, un şuvoi de adrenalină îi explodă în artere; la o sută de metri mai în faţă, două maşini opriseră de-a curmezişul drumului, formând o şicană unde stătea de pază un civil înarmat cu un Kalaşnikov.

Fără să se gândească, o luă la dreapta, parcurse cincizeci de metri şi se opri: era o fundătură.

Dădu înapoi: porni în direcţia opusă, trecând pe lângă maşina care-l urmărea. Zări într-o străful-

gerare nişte bărbaţi cu barbă şi cu o căutătură ostilă. Unul dintre ei ţinea un pistol în mână.

Asta nu-l nelinişti peste măsură: dacă ar fi vrut să-l ucidă, ar fi încercat de mult. Îl voiau însă viu. Ajunse în intersecţia de mai devreme şi, de data asta, o luă la dreapta.

După cincizeci de metri, scoase un urlet de bucurie. Printre două clădiri mari se zărea o autostradă urbană înălţată.

Iată în sfârşit un punct de reper!

Acceleră, întoarse, vină, merse în zigzag, încercând să păstreze aceeaşi direcţie. În fine, pătrunse într-o stradă aflată ceva mai jos de şoseaua asfaltată şi susţinută de nişte piloni enormi de beton.

Numai că se afla *mai jos*, pe o arteră paralelă cu autostrada!

Un 4x4 plin de bărbaţi cu barbă se ivi de pe o stradă transversală, lipsindu-i doar câteva secunde pentru a-l bloca pe Malko.

Acesta îşi continuă drumul cu dinţii încleştaţi. Oricum, nu putea să-şi ia zborul pentru a ajunge pe panglica de beton de deasupra capului său.

Maşina 4x4 era pe urmele lui. Deodată, zări o rampă de acces la o sută de metri mai în faţă!

Se angajă pe ea cu toată viteza şi avu impresia că-şi ia zborul spre cer! Dar îl frapă imediat faptul că nu se vedea nicăieri niciun autovehicul. Părea că şoseaua se îndrepta spre est. Oricum, trebuia să ajungă undeva.

Dădu drumul la o înjurătură: la cincizeci de metri în faţa lui, autostrada se sfârşea brusc. Era neterminată. Nu exista nicio rampă pentru a ajunge la

nivelul inferior. Frână, întoarse brutal şi porni în direcţia din care venise, călcând acceleraţia până la podea, cu maşina 4x4 pe urmele sale.

*

* *

– Cred că l-am reperat, anunţă printre pârâituri pilotul elicopterului. Se află pe autostrada Gamal Abdel Nasser. O maşină 4x4 e pe urmele lui...

– Puteţi interveni? întrebă imediat Ray Syracuse.

– Nu, atâta timp cât nu manifestă intenţii ostile. Nu ştim cine se află în vehicul.

Proverbiala „prudenţă" libaneză.

– OK, admise şeful staţiei, coborâţi cât mai jos, ca să vă vadă. El sau ei.

– Am înţeles, confirmă pilotul.

– *Stay put*[1], insistă americanul, vreau să fiu informat în timp real.

– *Roger*[2].

Linia rămase deschisă. Americanul se uită pe hartă la amplasamentul autostrăzii. Era vorba de o ramificaţie care pleca spre est din autostrada ce ducea la aeroport, în direcţia Hazmiveh, dar care nu era terminată, sfârşindu-se în mijlocul cartierului Borj El Brajnieh. Dacă Malko scăpa nevătămat, putea intra în fluxul maşinilor care circulau la nivelul Complexului Sportiv. Americanul alertă cea mai apropiată echipă.

---

[1] Rămâi pe fir.
[2] OK.

*

* *

Malko conducea cu un ochi în oglinda retrovizoare şi cu celălalt la panglica de asfalt din faţa lui. Din fericire, în afară de câteva camioane, nu era nimeni...

Un al doilea vehicul, care părea mult mai rapid, venea în spatele maşinii 4x4... În dreapta, se zărea marea, iar în faţă, autostrada se îndrepta spre aeroport.

Deodată, vuietul unui motor puternic îl acoperi pe cel al Toyotei. O umbră trecu prin faţa parbrizului şi zări un elicopter „Apache" în culorile libaneze care zbura deasupra lui!

Nu mai era singur.

Elicopterul încetini şi începu să zboare paralel cu autostrada.

Mai era un kilometru până la drumul principal. Cămaşa îi era lipită de corp din cauza transpiraţiei...

*

* *

Hassan Sadr jongla cu cele trei telefoane mobile, organizând din cartierul său general urmărirea agentului CIA. Vocea unuia dintre oamenii lui îi anunţă sosirea elicopterului. Scoase un strigăt de furie.

Ceru să i se explice situaţia şi luă o decizie.

– Retrageţi-vă!

Nici nu se punea problema unei confruntări cu FSI. Nu cunoştea instrucţiunile primite de echipaj.

În plus, nu voia ca ocupanţii maşinii 4x4 să fie identificaţi.

Închise telefoanele mobile şi căzu pe gânduri. Intervenţia FSI semnifica faptul că omul pe care încercase să-l răpească era o persoană importantă... Acesta nu se aventurase fără un motiv serios în zona Hezbollahului şi, în acelaşi timp, nu dispunea de nicio protecţie... Era convins că-l urmărea pe cel cu care avusese întâlnire...

Asta îi confirma existenţa unei întâlniri la aeroport cu „trădătorul" care furnizase informaţii CIA-ului.

Dar de ce la aeroport?

Care era motivul pentru care omul rămăsese în sala de aşteptare în momentul sosirii zborului de la Teheran? Nu se apropiase de nimeni, nu vorbise cu nimeni. Oamenii săi vor căuta să afle, însă Hassan Sadr nu se aştepta la mare lucru.

Evident că un aeroport era un bun loc de întâlnire, astfel încât nu avea siguranţa că agentul CIA aşteptase pe cineva care urma să sosească de la Teheran. Poate că i se stabilise un interval orar în care trebuia să se afle în sala de aşteptare.

Îşi spuse că, interogându-i unul câte unul pe oamenii care se aflaseră la faţa locului, va putea obţine măcar un element nou.

Sirienii care-l monitorizau zilnic vor fi furioşi. Faptul de a nu fi descoperit „cârtiţa" li se părea de neînţeles, mai ales că zona de cercetare fusese limitată.

Hassan Sadr se hotărî să reia dosarul Hariri pentru a încerca să identifice elementele suspecte.

Cu toate acestea, era convins că toate persoanele suspectate de trădare fuseseră lichidate. Nu mai rămâneau decât cei imposibil de bănuit.

Trădătorul se ascundea printre ei.

Ca întotdeauna.

*

* *

Malko fusese recuperat în faţa service-ului Mobil Al Aram de două echipaje ale CIA grupate în maşini 4x4 blindate. Timp de câteva minute, încercă să-şi regăsească un ritm cardiac normal, apoi îl sună pe Ray Syracuse.

– Mi-am făcut-o cu mâna mea, îi mărturisi el. L-am urmărit pe individul despre care am crezut că e Mr. X. Apoi a fost prea târziu ca să mai dau înapoi.

– Ai scăpat, asta e tot ce contează, concluzionă şeful staţiei. Lasă maşina la Phoenicia şi vino la ambasadă pentru o şedinţă scurtă. Măcar avem o certitudine: Hezbollahul era la curent cu întâlnirea. Dar cum au aflat?

*

* *

Lui Ali Mugniyeh îi venea greu să urmărească reuniunea cu membrii Pasdaran pe care îi aşteptase la aeroport. Unul dintre oamenii săi îi suflase câteva vorbe la începutul şedinţei, anunţându-l că Hassan Sadr, şeful operaţiunilor Hezbollahului, convocase o întâlnire la unsprezece seara la cartierul său general pentru a discuta o afacere

importantă: tentativa americanilor de penetrare în sistemul Hezbollahului.

Această veste fusese de ajuns pentru ca pulsul lui Ali Mugniyeh s-o ia razna.

Tot felul de întrebări i se amestecau în cap. Ce anume ştia Hassan Sadr? Era suspectat de ceva? Îşi luase totuşi toate precauţiile, nu-i făcuse niciun semn, nici măcar nu-l privise pe omul de la CIA. Prezenţa lui la aeroport fusese programată cu mult timp înainte. Fusese vorba de o deplasare oficială. Nu i se putea reproşa nimic.

Cu toate acestea, cunoştea metodele de investigare ale Hezbollahului. Hassan Sadr cercetase totul în amănunt şi cu siguranţă că îi remarcase prezenţa la aeroport. Evident că se afla dincolo de orice bănuială, dar asta nu era de-ajuns. El era unul dintre puţinii supravieţuitori ai afacerii Hariri, împreună cu câţiva militanţi, unul mai de încredere decât altul. Unul dintre aceştia avusese o legătură directă cu omul care organizase totul:

Assef Shahab.

Dacă ieşea la iveală implicarea lui, nu avea decât două alternative. Fie să-şi tragă un glonţ în cap înainte de a fi „sinucis", fie să fugă şi să ceară protecţia Tribunalului Internaţional pentru Liban, făcând dezvăluiri.

Era clar că speranţa lui de viaţă nu era prea grozavă, dar asta ar fi fost soluţia cea mai puţin proastă.

Ali Mugniyeh făcu un gest maşinal, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă. Planul său se ducea de râpă. Dacă nu voia să sfârşească într-o închisoare

clandestină a Hezbollahului, torturat şi ucis, trebuia să abandoneze răzbunarea.

Şi nici aşa nu era sigur că avea să scape.

Se felicită în gând că nu-şi dezvăluise identitatea americanilor. Asta era cea mai bună asigurare de viaţă...

– *Haroi Mugniyeh, befar me*[3]...

Vocea condescendentă a adjunctului său iranian îl smulse din meditaţie. Îşi scoase ochelarii şi clătină grav din cap.

– Cred că aveţi dreptate, zise el, trebuie să ne diversificăm sursele de armament.

[3] Domnule Mugniyeh, vă rog...

CAPITOLUL XVII

Ascultându-l pe Ray Syracuse, care trăgea concluziile în legătură cu ceea ce se întâmplase la aeroport, Malko avea în faţa ochilor străduţele înguste din Borj El Brajnieh, unde văzuse moartea cu ochii...

Şi nu numai moartea, ci un lucru şi mai îngrozitor. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ray Syracuse spuse:

– Ai scăpat ca prin urechile acului!

– Chiar dacă m-ar fi torturat, aş fi fost incapabil să le divulg numele celui cu care aveam întâlnire, pentru că nu-l cunosc, preciză Malko, zâmbind ironic.

După câteva clipe de tăcere, şeful staţiei întrebă:

– După părerea ta, ce s-a întâmplat?

– Cel mai probabil, răspunse Malko, Mr. X a fost demascat, a vorbit, iar oamenii Hezbollahului au pus la cale răpirea mea pentru a-şi desăvârşi victoria.

Americanul făcu un gest de dezamăgire.

– Şi eu cred la fel. Ne întoarcem de unde am plecat. Chiar mai rău. Pentru că „sursa" noastră,

odată neutralizată, o să dispară ca şi cum n-ar fi existat. Aşa că putem să-i punem cruce afacerii Hariri. Va trebui ca Tribunalul Internaţional pentru Liban să se descurce cu ce are, adică, cu mai nimic...

– Mă tem că ai dreptate, recunoscu Malko. N-am de gând să mă eternizez la Beirut. Nu prea mai e nimic de făcut.

– Stai puţin! Înainte de a închide definitiv dosarul, vreau să-i cer părerea acestei canalii de Mourad Trabulsi.

Malko zâmbi amar.

– După tot ce ne-a făcut! Probabil că el i-a divulgat Hezbollahului întâlnirea de la aeroport pentru a-şi „răscumpăra" greşelile.

Ray Syracuse suspină ironic.

– Suntem în Liban. Aici totul e posibil, inclusiv alianţele cele mai neaşteptate. Se spune că armenii şi libanezii sunt gata să-şi vândă şi mama pentru a obţine ceva. Cu singura diferenţă că libanezii le-o şi pun pe tavă...

Malko se ridică. Îşi simţea genunchii moi, de parcă ar fi fost de vată. Se uită la ceasul Breitling: doar şapte fără zece. I se părea că se învârtise ore întregi prin Borj El Branjieh.

– Vreau să mă destind un pic, zise el.

– *Wait a minute!* i-o tăie şeful staţiei. De-acum suntem siguri că Hezbollahul te-a identificat şi crede că tu ştii cine e Mr. X. Chiar dacă l-au eliminat, s-ar putea să vrea să te răpească... Prin urmare, nu te mai duci nicăieri fără „baby-sitters" şi nu mai ai ce să cauţi în cartierele rău famate. Îţi pun la

dispoziţie două maşini Nissan şi douăzeci şi patru de agenţi.

– Douăzeci şi patru! sări în sus Malko. De ce nu un regiment de „marines”?

Americanul zâmbi.

– Nu sunt decât trei „*shifts*[1]” de câte opt ore. Aici, la Agenţie, suntem foarte atenţi cu programul de lucru. O să-i anunţ. De asemenea, trebuie să porţi permanent o vestă antiglonţ. Ăsta e regulamentul.

– Pentru cetăţenii americani, sublinie Malko ironic. Eu nu las în urma mea o văduvă căreia să-i revină o pensie...

*

* *

Mourad Trabulsi nu răspundea... Malko nu insistă.

Se întorsese la Phoenicia cu un adevărat convoi blindat. Ştia că singura protecţie valabilă era aceea de a nu urma acelaşi itinerar la oră fixă. Toţi cei asasinaţi de sirieni fuseseră nişte oameni cu tabieturi.

Se însera. Repede, ca întotdeauna, iar luminile străluceau pe partea cealaltă a Cornişei. Deşi nu avea niciun plan, nu voia să petreacă seara singur. Refuzase invitaţia la cină a şefului staţiei. Vorbise destul despre afacerea Hariri...

Se gândi la prinţesa Gamra, pe care n-o mai văzuse de la „proba” de la Aishi. Fără s-o fi anunţat dinainte, avea o şansă dintr-o mie să fie liberă...

[1] Schimburi.

Totuşi, o sună.

Timbrul puţin răguşit al prinţesei saudite îl făcu pe Malko să simtă frisoane de-a lungul coloanei vertebrale.

– Sunt Malko, o anunţă el.

– Aşteaptă puţin! făcu saudita.

Se supuse. Mobilul emitea nişte zgomote greu de identificat: parc-ar fi fost vorba de cineva căruia i se administra un masaj cardiac. Realiză dintr-odată că era vorba pur şi simplu de suspinele sacadate ale unei femei care făcea amor.

Tocmai se pregătea să închidă, când suspinele fură înlocuite de un ţipăt scurt, apoi se lăsă tăcerea pe care prinţesa Gamra o rupse câteva clipe mai târziu.

– Mai eşti acolo?

– Da, confirmă Malko, dar nu vreau să te deranjez...

– Nu mă deranjezi deloc, afirmă saudita. Tocmai îmi luam la revedere de la Selim.

Rămânea la fel de mondenă chiar şi atunci când vorbea despre o partidă de sex. Probabil că ovarele încă îi mai fremătau. Numitul Selim avea o manieră foarte virilă de a-şi lua rămas-bun.

Ce curvă înfierbântată!

– Voiam să te invit la cină, îi explică Malko. Am avut câteva emoţii pe ziua de azi şi vreau să-mi schimb gândurile.

– Am decis să nu cinez, replică Gamra Al Shaalan Bin Saoud. Altfel, n-o să mai intru în rochiile pe care le-am cumpărat împreună. Ce ţi s-a întâmplat?

– A fost cât pe-aci să fiu răpit de oamenii Hezbollahului, îi explică Malko.

Prinţesa saudită izbucni ca o pisică furioasă.

– Câinii ăia de admiratori ai lui Ali! Dar-ar Allah să piară în iad pentru totdeauna. Ai dreptate, meriţi să te destinzi un pic, dar eu nu vreau să cinez. În schimb, mă duc la Cazinoul Libanului să văd ultimul lor spectacol. Vrei să vii cu mine?

– Cu plăcere, o asigură Malko puţin cam forţat.

Ca întotdeauna după un pas greşit, simţea o nevoie imperioasă să facă dragoste.

Oricum, era mai bine decât să-şi petreacă seara singur.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi îşi contempla cu teamă telefonul mobil aşezat pe masă, de parcă s-ar fi aşteptat să-l muşte. Aparatul înregistrase apelurile lui Malko, iar asta nu prevestea nimic bun. Deşi el nu era amestecat în tentativa de răpire.

Revenit la birou după trecerea prin periferia sudică, urmărise peripeţiile salvării lui Malko. După ceea ce se petrecuse la aeroportul din Beirut, libanezul se aştepta în fiecare clipă să fie căutat de Hassan Sadr.

Chemă barmanul de la Clubul Ofiţerilor şi îi comandă un alt Chivas Regal.

Simţea nevoia să reflecteze.

Nu-şi explica în ce fel reuşise Hezbollahul să-i întindă lui Malko acea cursă. Asta s-ar fi întâmplat doar în cazul în care „cârtiţa" ar fi vorbit. Dar ceva

nu se potrivea: Mourad Trabulsi avea certitudinea că faimoasa „cârtiţă" era Ali Mugniyeh. Acesta însă, dacă ar fi fost demascat, nu ar fi venit de unul singur la aeroport.

Prezenţa lui acolo nu putea fi o coincidenţă. Cu siguranţă că avusese intenţia să comunice cu Malko, dar se răzgândise. Îi remarcase oare pe agenţii Hezbollahului sau era vorba doar de o „încercare" de a verifica dacă agentul CIA era urmărit? Cu un om atât de prudent ca Ali Mugniyeh, nu era imposibil...

În orice caz, dacă el era Mr. X, atunci va rămâne liniştit şi va intra în cochilia sa până la noi ordine. O prudenţă elementară. Dacă Mourad Trabulsi se gândise la el ca la un posibil trădător, probabil că Hezbollahul făcuse acelaşi raţionament.

În ceea ce-i priveşte pe americani, nu era deloc ceva liniştitor pentru Mourad Trabulsi: probabil că se gândeau că el era cel care dezvăluise întâlnirea, mai ales după incidentul neplăcut petrecut în zona portuară.

La terminarea paharului de Chivas, decizia lui Mourad Trabulsi era luată: pentru a-şi spăla păcatele faţă de americani, nu exista decât o singură soluţie: să le facă un cadou valoros. Identitatea lui Mr. X.

*

* *

Prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud era strălucitoare: o bluză argintie foarte decoltată, descoperindu-i două treimi din pieptul magnific, un

machiaj puţin cam forţat, care-i scotea în evidenţă ochii albaştri, şi nişte pantaloni de mătase neagră, mulaţi ca o mănuşă, care-i puneau în valoare fesele generoase. Se stropise din belşug cu Shalimar, aşa că Malko fu cuprins de un acces de tuse atunci când prinţesa se urcă în maşina sa. Negociase cu „baby-sitter"-ii să-l lase singur, ca să poată avea un pic de intimitate, iar aceştia se înghesuiseră în alte două vehicule 4x4 din dotarea CIA.

Lucrul ăsta nu scăpă ochiului avizat al prinţesei saudite, care remarcă imediat:

– Ai escortă?

– Da.

Nu era ceva neobişnuit la Beirut. Clătină din cap şi zise simplu:

– Sper ca ticăloşii ăştia de adoratori ai lui Ali să ne atace, ca să trimitem câţiva în infern.

Prinţesa era pusă pe şotii...

– Eşti superbă în seara asta! zise Malko, sărutându-i mâna.

Gamra îi adresă un zâmbet fermecător, iar nările îi fremătară de plăcere.

– Mulţumesc, făcu ea cu vocea sa răguşită.

În timp ce demara, Malko îşi puse mâna pe coapsa sauditei. În mod spontan, aceasta îşi desfăcu picioarele.

– Poţi să mă mângâi! zise ea cu o voce veselă. E minunat să ai orgasm cu toţi tinerii ăştia frumoşi în jurul nostru.

Cele două maşini 4x4 se ţineau strâns pe urmele lor. După ce o luă pe un drum auxiliar mai

puţin aglomerat decât autostrada, Malko începu să-i maseze încet sexul ascuns sub mătasea neagră. Gamra nu întârzie să reacţioneze, închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spate.

Malko simţea cum pântecul femeii tresărea sub degetele lui. Bazinul i se ondula uşor, iar respiraţia i se acceleră. Deodată, traversând Antelias, scoase un ţipăt scurt şi îşi strânse tare coapsele. După câteva clipe, îşi întoarse capul spre Malko şi râse nervos.

– Mulţumesc, a fost bine.

– Tu trăieşti doar pentru sex! nu se putu el împiedica să nu remarce.

Un surâs lacom descoperi dinţii strălucitori ai Gamrei.

– În fiecare zi îi mulţumesc lui Allah că m-a făcut frumoasă! suspină ea. În felul ăsta, îmi pot alege bărbaţii pe care-i doresc. Sexul e cel mai bun lucru din lume. Îmi place să fiu dorită.

O jumătate de oră mai târziu, se opriră în faţa cazinoului, cu cele opt gărzi de corp în spatele lor, unii înarmaţi cu M.16, alţii, mai discreţi, cu tricourile deformate de artileria pe care o aveau asupra lor.

Prinţesa Gamra le adresă un zâmbet mândru, dar complice, apoi urcă scările, ondulându-şi şoldurile de vis, de parcă ar fi vrut să le mulţumească pentru că asistaseră fără voia lor la micul său orgasm.

Spectacolul începuse atunci când intrară într-un separeu în formă de U, în faţa scenei. Se aşezară în fundul separeului, în timp ce doi „baby-sitters”

stăteau în spatele lor, iar alţi patru pe laturi. În momentul în care dansatorii intrară pe scenă, Malko simţi pe sub masă o atingere între picioare. Mai întâi crezu că e vorba de un şobolan, şi tresări. Dar întâlni privirea amuzată a sauditei.

Aceasta îşi scosese un pantof şi îl mângâia cu vârfurile degetelor, totul întâmplându-se la cincizeci de centimetri de „baby-sitters", care, din fericire, erau absorbiţi de spectacol.

În timp ce dansatorii săreau ca nişte iezi pe scenă, Malko simţi cum erecţia îi creştea. Gamra, aproape lungită sub masă, îl masa cu toată talpa piciorului.

Intensitatea privirii ei îi declanşă orgasmul. Malko fu zguduit de un spasm discret, care le scăpă „baby-sitter"-ilor.

*

* *

Hassan Sadr, închis în birou, nu realiza cum trece timpul, bând un ceai foarte dulce.

După incidentul de la aeroport, se hotărâse să revadă toate documentele pe care le avea despre afacerea Hariri.

Se opri brusc asupra unei note care descria modul în care răposatul Imad Mugniyeh îi raportase lui Assef Shahab, alături de nepotul său, Ali, stadiul în care se afla operaţiunea. Cu o săptămână înaintea atentatului. Imad Mugniyeh era acum mort, însă nepotul său, Ali, trăia. Pe *el* îl văzuse la aeroport, în acelaşi timp cu agentul CIA pe care încercase să-l răpească.

Şeful operaţiunilor Hezbollahului fixă îndelung foaia de hârtie. Era tulburat. Familia Mugniyeh fusese alături de Hezbollah încă de la început. Era o adevărată legendă.

Totuşi, redeschise dosarul, pradă unei stări de rău, spunându-şi că nimic nu era imposibil.

Iar treaba lui era să descopere imposibilul. Stinse lumina şi se duse în sala unde se aflau gărzile sale de corp. Ceasul arăta douăsprezece şi zece. Era timpul să se culce.

Se întrebă dacă era cazul să-i împărtăşească suspiciunile sale lui Hassan Nasrallah, dar decise că e mai bine să aştepte până când va avea o dovadă concretă. Ali Mugniyeh era protejat de iranieni, ceea ce-l făcea aproape de neatins...

Suindu-se în vechiul său Mercedes, se gândi din nou la rolul atribuit sirienilor în ceea ce priveşte moartea lui Imad Mugniyeh.

*

* *

– Aşteptaţi-mă! le ceru Malko „baby-sitter"-ilor, mergând în spatele prinţesei Gamra. Aceasta se opri în faţa uşii imobilului în care locuia, zâmbindu-i provocator.

– Dacă vrei, poţi să intri, îi zise ea, dar n-o să facem dragoste. Şi nici n-o să poţi să mă violezi. Uite.

Luă mâna lui Malko şi şi-o puse pe centura pantalonilor de mătase neagră. Cele două capete din piele de crocodil neagră erau trecute printr-un mic lacăt auriu...

În faţa dezamăgirii lui Malko, saudita spuse:

– *Yaharam*[2]. Data viitoare o să mă doreşti şi mai tare, iar eu voi fi obiectul plăcerii tale, acceptându-ţi toate capriciile. *Allah maak!*[3]

*

* *

Generalul Assef Shahab nu reuşea să adoarmă. De fiecare dată când suna telefonul, acasă sau la birou, pulsul său o lua razna. Putea fi vorba de o convocare din partea lui Bachar Al Assad, care avea să se termine printr-o „sinucidere".

Generalul sirian ştia că tânărul preşedinte nu-şi asuma riscul, în cazul în care ar fi considerat că Assef Shahab reprezenta un risc cât de mic de a implica Siria în uciderea lui Rafic Hariri; n-ar fi ezitat niciun moment să aprindă fitilul, în ciuda celor treizeci de ani de servicii loiale şi de calitate.

Assef Shahab îi trimisese mesaje disperate lui Hassan Sadr pentru a şti dacă aflaseră identitatea trădătorului din sânul Hezbollahului, dar încă nu primise un răspuns pozitiv.

Se ridică, trecând peste soţia lui care dormea de-a curmezişul patului, şi se duse în biroul vecin. După ce deschise sertarul, scoase o mapă roz subţire care nu conţinea decât o singură foaie de hârtie: o listă cu douăzeci de nume. Multe erau tăiate. Asta însemna că persoanele respective fuseseră lichidate. Mai rămăseseră douăsprezece: militanţi devotaţi şi siguri.

---

[2] Săracul de tine.

[3] Allah să fie cu tine!

Toţi erau libanezi.

Aceştia cunoşteau rolul jucat de el în uciderea lui Rafic Hariri, iar cu unul chiar se întâlnise la Aanjar... Se uită lung la listă, închise mapa şi o puse în sertar. Dimineaţă, avea de gând să trimită un mesager sigur la Beirut pentru a ordona lichidarea lor. Mai liniştit, se duse la culcare, mângâind în trecere şoldurile soţiei sale adormite.

Era nebun după ea, dar, dacă ar fi trebuit, ar fi lichidat-o şi pe ea.

CAPITOLUL XVIII

Generalul Mourad Trabulsi stătea în faţa lui Malko mai exuberant şi mai jovial ca oricând. Acesta îl sunase, dar, în mod vizibil, libanezul era bucuros că-l vede. Se aşezară la o masă apropiată de terasa Clubului Ofiţerilor şi, ca de obicei, Mourad Trabulsi se uită în jur înainte de a vorbi cu voce joasă:

– Dragul meu prieten, trebuie să te felicit.

– Pentru ce?

Vocea lui Mourad Trabulsi coborî şi mai mult.

– Pentru că ai scăpat din mâinile lor, dragul meu prieten!

Încordat, Malko întrebă:

– De unde ştii ce s-a petrecut la aeroport?

– Am fost acolo, făcu simplu ofiţerul libanez.

– Unde? Nu te-am văzut.

– N-aveai cum. Nu m-a văzut nimeni.

Îi explică lui Malko tehnica „submarinului" şi modul în care asistase la sosirea şi la plecarea lui, urmărindu-l apoi din spatele maşinii galbene.

– De ce nu m-ai urmărit şi în Borj El Brajnieh? întrebă imediat Malko. M-ai fi scutit de un *trip* foarte neplăcut.

Mourad Trabulsi clătină din cap.

– Nu puteam, eram împreună cu un om din serviciul meu. El credea că îi urmăresc pe iranieni. Pe urmă, m-am gândit că Ray Syracuse îţi asigurase o protecţie eficace.

– În aerogară, da, dar nimeni n-a prevăzut ceea ce s-a întâmplat ulterior.

Îi veni brusc o idee.

– Dacă n-aveai de gând să intervii, de ce te-ai mai dus acolo?

– Pentru a identifica pe cineva, replică Mourad Trabulsi pe un ton misterios.

– Pe omul care mi-a cerut să-l urmez?

– Nu.

– L-ai fotografiat?

– Da, bineînţeles, dar nu el prezintă importanţă. N-a fost decât momeala care trebuia să te atragă în periferia sudică pentru a fi răpit.

– Hezbollahul ştia de întâlnirea mea?

– Aparent, da, şi nu eu am fost acela care le-a furnizat informaţia. Nu ştiu cum de au aflat. Din momentul în care ai sosit la aeroport, am avut impresia că eşti urmărit. Aveau de gând să te răpească cu orice chip.

– De ce?

Generalul zâmbi.

– Pentru că sunt convinşi că ştii cine este Mr. X. Or, asta vor şi ei să ştie cu orice preţ, pentru a-l putea elimina.

Malko nu se atinsese de cafea. Era descumpănit.

– Cum de eşti atât de sigur că omul care m-a abordat nu era cel care mi-a telefonat?

Zâmbetul lui Mourad Trabulsi se accentuă.

– Pentru că cel pe care trebuia să-l întâlneşti era şi el acolo. L-am fotografiat...

Malko se uită la el cu neîncredere.

– Glumeşti?

Libanezul scoase din buzunarul interior al hainei un plic pe care-l puse în faţa lui Malko.

– Fotografiile sunt aici...

– Cum l-ai identificat?

Un acces de râs nestăpânit, repede înăbuşit.

– O să-ţi explic, promise generalul Trabulsi. Sunt aproape sigur că era el.

– El, cine?

Mourad Trabulsi zâmbi onctuos.

– Aş prefera să-i spun asta lui Ray Syracuse. Este o informaţie extrem de sensibilă.

– Nicio problemă, acceptă Malko, îl sun imediat.

*

* *

Hassan Sadr contempla cuvântul scris de mână care însoţea o listă cu zece nume scoasă dintr-un plic adus cu o jumătate de oră în urmă de un mesager sigur, un membru al Serviciului de Securitate al Hezbollahului care asigura legăturile secrete dintre Beirut şi Damasc. Mut ca un peşte şi de o discreţie totală. Ştia o mulţime de lucruri, dar ar fi preferat să i se smulgă limba decât să vorbească.

De altfel, nu avea habar de ceea ce conţinea plicul pe care-l adusese. În fiecare zi, sirienii le trimiteau instrucţiuni fidelilor lor libanezi, fie că erau şiiţi, creştini sau palestinieni.

Nu foloseau niciodată telefonul sau e-mailul. Un mesaj într-un singur exemplar, care trebuia distrus de destinatar după lecturare. Ceea ce făcu şi Hassan Sadr, aprinzând cu bricheta mai întâi foaia de hârtie, apoi plicul.

Era gânditor şi tulburat.

Nu era prima dată când generalul Assef Shahab îi dădea ordin să pregătească o lichidare, dar, de obicei, era vorba de duşmanii declaraţi ai Siriei, nu de militanţi devotaţi Hezbollahului. Deşi din listă nu mai rămăsese decât cenuşa, îşi întipărise în minte cele zece nume. Îi cunoştea pe toţi, lucra cu ei de ani de zile.

Oameni absolut siguri...

Evident, Assef Shahab avea un motiv puternic pentru a cere eliminarea lor. Sirienii nu se lăsau niciodată stăpâniţi de sentimente, ci de imperativele lor strategice.

Însă Hassan Sadr nu se putea lansa în această lichidare masivă fără un ordin din partea lui Hassan Nasrallah în persoană: sirienii erau cu siguranţă nişte aliaţi preţioşi, dar nu ei conduceau Hezbollahul.

Hassan Sadr luă telefonul mobil criptat furnizat de iranieni, prin care comunica în siguranţă cu secretarul lui Hassan Nasrallah. Îi explică acestuia că trebuia să fie primit de urgenţă de „Sayyed"[1].

Secretarul îi promise că va transmite mai departe cererea sa.

---

[1] Descendentul profetului.

În ciuda poziţiei sale înalte în cadrul ierarhiei militare a Hezbollahului, Hassan Sadr nu ştia niciodată unde se afla Nasrallah. *Sayyed* apărea, înconjurat de gărzile sale corp, în cele mai neaşteptate locuri, având vreo douăsprezece „reşedinţe" secrete.

Din această cauză, israelienii şi americanii nu reuşiseră până acum să-l asasineze.

După ce-şi formulă cererea de a fi primit în audienţă, se duse la fişetul în care păstra arhiva şi scoase dosarele agenţilor condamnaţi de sirieni.

Le parcurse fără să găsească nimic care să justifice ordinul dat de la Damasc. Însă toţi aceşti oameni erau urmăriţi de o unitate a Pasdaranului care se ocupa de agenţii dubli aflaţi în slujba sioniştilor sau a americanilor, şi rareori se înşela.

Pentru a fi acoperit, redactă o notă scurtă adresată lui Assef Shahab, asigurându-l că primise mesajul lui şi că va lua toate măsurile necesare.

Înţelegea cu atât mai puţin ordinul fostului „protector" al Libanului cu cât era vorba de nişte oameni lipsiţi de importanţă care nu părăsiseră periferia sudică decât pentru a se duce în cartierul creştin în vederea pregătirii vreunui atentat...

Pentru o clipă, se gândi să-l trimită la plimbare pe generalul sirian, însă Hezbollahul nu putea trece peste Siria. Era cordonul ombilical care-l lega de Iran, cheia supravieţuirii sale: arme şi bani tranzitau Siria, permiţându-i Hezbollahului să fie o mişcare puternică din punct de vedere politic şi militar.

*

* *

Ray Syracuse, care venise să li se alăture generalului libanez şi lui Malko pe peronul ambasadei americane, se uita la Mourad Trabulsi cu neîncredere. Chiar cu teamă.

– Pretinzi că ştii cine e „sursa" din interiorul Hezbollahului? De ce n-ai spus asta până acum?

Mourad Trabulsi zâmbi dezarmant, apoi izbucni în râsul său obişnuit.

– Pentru că n-am ştiut nimic până ieri.

– Cine e?

– Stai puţin, replică libanezul. Înainte de asta, am nevoie de un acord din partea voastră. Eu îmi risc viaţa. Vreau să-mi garantaţi un stagiu de doi ani în Statele Unite. Bine remunerat.

– De ce doi ani?

– Pentru că peste doi ani ies la pensie şi pot să locuiesc oriunde în altă parte, nu neapărat în Liban.

Ray Syracuse schimbă o privire cu Malko. Acesta îi făcu semn să accepte.

– Foarte bine, zise el, pot să-ţi promit asta, dar nu-ţi garantez în ce regiune a Statelor Unite vei fi trimis.

– N-are importanţă! Mă adaptez, îl asigură Mourad Trabulsi.

După un moment de tăcere şi o înghiţitură de cafea, libanezul îşi începu demonstraţia.

– De la începutul acestei afaceri, explică el, am fost intrigat de motivaţia lui Mr. X. N-a cerut niciodată bani şi şi-a asumat nişte riscuri enorme. Prin urmare, vrea să se răzbune.

– De ce? zise Ray Syracuse, nu ştim nimic despre el.

Mourad Trabulsi zâmbi cu răutate.

– E adevărat. Dar nu-i numai asta. Sunt convins că acest om vrea să-i înfunde pe sirieni. Anumite dezvăluiri care i-ar lega de afacerea Hariri i-ar stânjeni în cazul în care ar exista dovezi... Ori, Hezbollahul este aliatul sirienilor.

– Unde vrei să ajungi?

Mourad Trabulsi se uită fix la american şi surâse inocent.

– Vă amintiţi de asasinarea lui Imad Mugniyeh de anul trecut?

– Evident. Care e legătura?

– Ştiţi cine l-a asasinat?

– Din câte ştim noi, „schlomos"[2].

– Aşa este, recunoscu libanezul, dar, dacă vă amintiţi împrejurările, au avut nevoie de un ajutor local la Damasc.

– E posibil, recunoscu Ray Syracuse.

– E sigur, concluzionă Mourad Trabulsi. Asasinatul a fost comis la o sută de metri de „Moukhabarat Al Askari", acolo unde sunt legitimate până şi pisicile vagaboande.

Ray Syracuse părea agasat de această demonstraţie.

– OK! OK! admise el, dar dacă e vorba de o răzbunare, mai curând israelienii sau noi ar fi trebuit să fim implicaţi. În cel mai rău caz, sirienii nu sunt altceva decât complici.

Mourad Trabulsi aprobă din cap.

---

[2] Israelienii.

– E adevărat, dar poate ştiţi că acest asasinat n-a prea fost pe placul Hezbollahului. Acesta le-a interzis sirienilor să asiste la funeraliile lui Imad Mugniyeh, care au avut loc la Beirut...

Nu puteau însă face mai mult, aveau prea mare nevoie de ei. În schimb, putea exista în sânul mişcării Hezbollahului un grup de indivizi care dorea să se răzbune în nume *personal*.

Ray Syracuse îşi încruntă sprâncenele.

– Fii mai precis!

Mourad Trabulsi îl privi fix.

– Ieri, a venit la aeroportul din Beirut un om pe care-l suspectez că este „cârtiţa" din sânul Hezbollahului. Îl cheamă Ali Mugniyeh şi este nepotul lui Imad Mugniyeh. Cei care-l cunosc spun că-şi adora unchiul...

– Ce făcea la aeroport?

– Oficial, întâmpina o delegaţie iraniană. Locuieşte la Beirut, are un paşaport diplomatic iranian şi ocupă o funcţie oficială la ambasada Iranului. În plus, face parte din ramura majoritară a Hezbollahului, mult mai apropiată de iranieni, fiind vorba de şiiţi, decât de sirienii „atei" alauiţi.

– Crezi că vrea să-şi răzbune unchiul?

– Este foarte posibil, îl asigură Mourad Trabulsi. Ali Mugniyeh ocupă de multă vreme un loc important în ierarhia militară a Hezbollahului şi deţine în mod sigur informaţii despre operaţiuni de tipul atentatului împotriva lui Rafic Hariri.

Ray Syracuse părea perplex.

– Deci el i-a dat întâlnire lui Malko la sosirea zborului de la Teheran...

– Da.

– Dar de ce nu l-a contactat?

– Poate pentru că aerogara gemea de agenţii Hezbollahului care-l urmăreau pe Malko. Poate că această primă întâlnire era doar un test. E un om prudent.

Un înger trecu, zburând foarte jos. Poate că erau pe cale să facă un mare pas înainte. Ray Syracuse pufni nerăbdător.

– Să presupunem că ai dreptate. Cum luăm legătura cu Ali Mugniyeh?

Mourad Trabulsi arboră un surâs prudent.

– Asta e o treabă delicată, ar trebui mai întâi să mai fie în viaţă...

CAPITOLUL XIX

Ray Syracuse se uită interzis la libanez.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştim de ce vi s-a întins o capcană la aeroport, explică generalul. Dacă Ali Mugniyeh este într-adevăr „cârtiţa", probabil că oamenii Hezbollahului l-au descoperit cu ocazia asta. Prezenţa lui Malko în acelaşi timp cu cea a lui Ali le-a trezit probabil bănuielile. Pe urmă...

Îşi lăsă propoziţia în suspensie.

Teoria lui Mourad Trabulsi despre o posibilă răzbunare a nepotului lui Imad Mugniyeh îl copleşise pe Malko. În lumea arabă, a plăti preţul sângelui era o practică obişnuită, iar un om ca Ali Mugniyeh nu se putea răzbuna în mod deschis pe sirieni.

– Cum ne putem lămuri?

– Printr-o întâlnire cu el, răspunse imediat Mourad Trabulsi, dar e foarte dificil. Cel mai mic contact poate declanşa nebunia.

– Care e rolul lui oficial la ambasada Iranului?

– Este adjunctul unui colonel din Pasdaran care administrează legătura cu Hezbollahul. Un anume Reza Toudeh.

Se lăsă din nou tăcerea: era exasperant să ştii că l-ai identificat pe Mr. X şi să nu poţi lua legătura cu el.

– Dar trebuie să aibă o viaţă socială, nu? avansă Malko.

– O viaţă socială, da, însă foarte limitată, explică Mourad Trabulsi. Iranienii nu prea ies în lume.

– Ali Mugniyeh se duce probabil la recepţiile oficiale...

Libanezul fu de acord.

– Bineînţeles, dar la foarte puţine ambasade.

Malko era captivat de o idee.

– Iranienii îi frecventează pe saudiţi? întrebă el.

– Puţin, răspunse Mourad Trabulsi. Ai vreo idee?

– Poate, recunoscu Malko, dar trebuie s-o mai pritocesc. Dacă tot e să aşteptăm, ce putem face între timp?

– Nu mare lucru, recunoscu generalul libanez. O să încerc să verific dacă mai e în viaţă.

Era într-adevăr o condiţie *sine qua non*...

Malko se decise să nu mai aştepte şi să-şi pună în aplicare planul pe care-l născocise. Utilizând-o în mod judicios pe vulcanica prinţesă Gamra Al Shaalan Bin Saoud.

*

* *

Vocea prinţesei saudite era dulce ca mierea de Hadjaz.

– M-am gândit eu că o să mă suni, gânguri ea. Unui bărbat ca tine nu-i place să rămână flămând. Deci, cum vrei să mă îmbrac diseară?

– Fă-mi o surpriză, răspunse Malko. Nu-i putea mărturisi cărnoasei Gamra că scopul acestei cine nu era doar acela de a profita de toate orificiile ei naturale.

*

* *

Hassan Sadr tocmai se pregătea să iasă din birou, atunci când sosi un nou mesaj de la Damasc. Traseul era de două ore, în măsura în care nu se mai pierdea timp la frontieră.

Deschise plicul. Hârtiuţa neutră din interior nu conţinea decât o singură propoziţie: „Trebuie început *imediat*."

Arse totul ca şi data trecută. Era contrariat. Încă nu obţinuse întrevederea cu Hassan Nasrallah, dar nu putea să nu-l asculte pe Assef Shahab.

Omul care îi adusese mesajul, rămas în picioare în faţa biroului său, îl anunţă respectuos:

– Generalul Shahab vă roagă să-i faceţi o vizită mâine la ora zece în biroul său.

– La Damasc?

– La Damasc.

– Bine, fu de acord şeful Securităţii Hezbollahului. Întoarce-te şi spune-i că o să vin la timp. Să-mi trimită o maşină la Chtaura, ca să nu mai pierdem vremea.

În sufletul său, era mort de frică. Când te duci la Damasc, nu ştii când te întorci, nici măcar dacă te mai întorci.

De asemenea, ştia că sirienii nu se mulţumeau numai cu vorbe. După ce plecă mesagerul, decise să facă totuşi ceva, ca să nu se ducă cu mâinile

goale la Damasc, aşa că îl chemă pe şeful securităţii sale însărcinat cu eliminarea trădătorilor.

– Am o veste proastă, îl anunţă el. Tariq Douk a fost „tamponat" de agenţii sionişti. Trebuie acţionat rapid.

– Îl interogăm? îi sugeră adjunctul.

– Inutil, i-o tăie Hassan Sadr. Am deja tot dosarul. Du-te la el mâine dimineaţă, foarte devreme, şi anunţă-mă când ai terminat.

*

* *

Prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud renunţase la pantalonii „zăvorâţi" în favoarea unui taior Dolce Gabbana cu fusta foarte scurtă, care o făcea mult mai accesibilă, deşi fusta se mula mai puţin pe fese... Prin bluza deschisă, Malko îi zări sânii magnifici susţinuţi de un corset de dantelă neagră... Ce mai, îşi dăduse toată osteneala. Cu toate acestea, ea îi aruncă o privire neliniştită.

– Am impresia că nu-ţi plac în seara asta. Ţi-ai făcut de cap în altă parte?

Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească. În mod sigur, prinţesa îi citea gândurile.

– Îmi placi foarte mult, afirmă el, şi o să ţi-o dovedesc imediat. În seara asta, o să fii femeia mea obiect. O să fac ce-o să vreau cu tine.

Buzele groase ale prinţesei saudite schiţară un surâs lacom, iar piciorul ei se strecură pe sub masă în poala lui Malko.

Sala mai curând întunecată de la „Bond", unul dintre ultimele restaurante la modă, permitea astfel de gesturi intime.

Malko îşi zise că trebuia să spargă buba, altfel, performanţele sale sexuale urmau să aibă de suferit. Aplecat peste masă, spuse cu voce joasă:

– Am o problemă pe care vreau să mă ajuţi s-o rezolv... Ai prieteni la ambasada ta?

Gamra Al Shaalan Bin Saoud îl fixă cu privirea, uimită, aproape vexată.

– Prieteni? Dar sunt toţi la dispoziţia mea! Doar ştii cine sunt...

– Bineînţeles, confirmă Malko. Îl cunoşti pe reprezentantul în Liban al lui Mikrin Al Saoud?

Adică pe şeful serviciilor saudite, *General Intelligence Department*.

Privirea sauditei se lumină.

– Evident, Sultan Bin Khalid. Este un om fermecător. Îmi mănâncă din palmă.

După intonaţia vocii ei, Malko era sigur că bărbosul saudit se număra printre amanţii nesăţioasei Gamra. Se potrivea de minune.

– De ce mă-ntrebi?

Malko decise să ia taurul de coarne.

– Anchetez asasinarea lui Rafic Hariri. Am nevoie să mă întâlnesc discret cu unul dintre oficialii ambasadei Iranului. Sunt sigur că nu va accepta, dar poate că va răspunde unei invitaţii oficiale din partea voastră.

– La fix, făcu Gamra, peste patru zile e sărbătoarea noastră naţională. Vrei să te întâlneşti mâine cu el?

– Dacă se poate... N-o să vin singur. Şeful staţiei CIA de la Beirut va fi şi el acolo. Îl cunoaşte sigur.

Saudita îşi scosese deja din geantă mobilul Vertu de platină. Apăsă pe o tastă, purtă o scurtă conversaţie în arabă, închise şi-i zise lui Malko:

– Mâine la ora două, la ambasadă, Inch Allah. Acum, ocupă-te de mine.

*

* *

Mourad Trabulsi se uită în spate atunci când maşina sa ieşi pe poarta Clubului Ofiţerilor. Faptul că Hezbollahul nu-l contactase îl neliniştea. Poate că asta însemna că, din punctul lor de vedere, nu mai aveau nimic să-şi spună.

Şi că era următoarea persoană trecută pe „hit-list".

Nu îndrăznea să ceară o protecţie suplimentară pentru că ar fi trebuit să explice motivul, şi nu ţinea deloc să facă asta... Cu cât se gândea mai bine, cu atât teoria cu Imad Mugniyeh îi plăcea mai mult.

După ce şoferul opri în faţa casei lui, cercetă cu grijă împrejurimile înainte de a coborî.

*

* *

Malko nici măcar n-o dezbrăcase de taior pe Gamra. Cu mâinile legate de căpătâiul patului cu două cravate Hermes, cu fusta Dolce Gabbana ridicată pe şolduri, prinţesa saudită se lăsa sodomizată cu o graţie regală.

De fiecare dată când Malko se înfigea în măruntaiele ei cu toată puterea, femeia gemea încântată, iar tocurile pantofilor îi loveau coapsele, de parcă ar fi bătut măsura. Deodată, timidă, cu o voce abia auzită, îi ceru:

– *Ayete*, intră şi-n partea cealaltă.

Malko îşi zise că nu se făcea s-o refuze şi se desprinse de ea. Aşezându-se imediat pe spate, cu picioarele desfăcute şi cu privirea tulbure, îl primi cu un grohăit de satisfacţie şi-l rugă după ce intră în ea:

– Rupe-mă!

Era copleşită, sfârtecată, zdrobită sub greutatea lui Malko. Acesta avea impresia că-i ajungea până-n stomac... În cele din urmă, atunci când explodă în pântecul ei, femeia scoase un ţipăt care reverberă în toată casa.

Malko îşi zise că întâlnirea cu reprezentantul serviciilor saudite se pregătea sub auspicii bune.

*

* *

Tariq Douk avea obiceiul să se trezească devreme. Apoi se ducea la serviciul de permanenţă al Hezbollahului din Borj El Brajnieh pentru a primi ordine.

Tocmai îşi trăgea peste cap un tricou, când cineva bătu la uşă. După ce se asigură că soţia lui era în bucătărie, deschise.

Se trezi nas în nas cu doi dintre camarazii săi din ramura militară a Hezbollahului. Puţin surprins, îi invită înăuntru. Feţele lor impenetrabile îl neliniştiră.

– E vreo problemă? întrebă el.

– Eşti singur?

– Nu, cu Farida.

– Trimite-o undeva.

Fără să discute, Tariq deschise uşa bucătăriei şi-i spuse soţiei sale:

– Du-te să cumperi fursecuri şi portocale.

Bine dresată, aceasta se înfăşură în abaya şi ieşi imediat din apartament. După ce rămaseră singuri, se întoarse spre musafiri.

– Ce se-ntâmplă?

Unul dintre cei doi îi răspunse pe un ton dispreţuitor:

– Nu ştii?

Descumpănit, tânărul militant al Hezbollahului clătină din cap.

– Nu, *wahiet Allah*[1].

– Eşti un câine, te-ai dat cu sioniştii!

Tariq rămase cu gura căscată. Protestă violent:

– Eşti nebun, frate! N-am întâlnit un sionist în viaţa mea! Acum trei ani, am luptat împotriva lor...

Interlocutorul său clătină din cap.

– Asta ca să ne păcăleşti mai uşor...

Brusc, al doilea membru al Hezbollahului deschise fereastra şi sări pe balconul îngust. Tariq păli: ştia ce înseamnă asta.

– Stai puţin, imploră el, hai să mergem la emir.

Celălalt nu-i răspunse. Bărbatul de pe balcon reveni în cameră şi se postă în spatele lui. Primul îndreptă un pistol spre stomacul lui.

Îl împinseră pe balconul acoperit cu o împletitură de sârmă. Se găseau la etajul şaisprezece al unui imobil nou, pe o stradă animată.

---

[1] Jur pe Allah.

O lovitură cu patul pistolului îl ameţi pe Tariq. Realiză că era ridicat de jos şi scoase un ultim strigăt simţind cum e aruncat în gol. Corpul său se învârti în aer câteva secunde, apoi se zdrobi de trotuar lângă un negustor ambulant care vindea fistic.

Cei doi asasini erau deja în lift, netulburaţi; în cartier se ştia că „sinucigaşii" din rândul Hezbollahului erau trădători. Soţiei sale îi va fi greu să-şi refacă viaţa.

*

* *

Mourad Trabulsi, care se trezea devreme, dădu drumul la radio. Tocmai se pregătea să se bărbierească atunci când fu anunţată o „sinucidere" în periferia sudică: un tânăr membru al Hezbollahului se aruncase pe fereastră.

Mourad Trabulsi se tăie cu lama. Aruncând cât colo aparatul de ras, dădu volumul mai tare. Degeaba. Trecuseră deja la un alt subiect. O intuiţie de moment îl făcu să telefoneze la serviciul de permanenţă al FSI. Din fericire, ofiţerul de gardă îl cunoştea şi astfel nu-şi mai pierdu timpul.

– Trimite o echipă în Borj El Brajnieh, îi ceru el. Un individ a sărit pe fereastră. Trebuie adunate toate elementele. Scotociţi apartamentul. Nu scăpaţi nimic din vedere. Eu ajung la birou într-o oră.

*

* *

Hassan Sadr coborî din maşina care-l adusese de la Beirut. Aceasta plecă imediat, lăsându-l la intrarea în Chtaura, un mare sat creştin. Făcu câţiva

paşi până în piaţă şi, deodată, îi atraseră atenţia semnalele farurilor unei Toyota care se opri în faţa unui hotel. Urcându-se în ea, şoferul îi spuse simplu:

– *Mehraba.*[2]

– *Mehraba*, îi răspunse politicos Hassan Sadr. După douăzeci de minute, ajunseră la frontiera siriană. Ignorând postul de pază, şoferul se angajă la stânga pe un drum care urca dealul golaş. După alte cinci sute de metri, ajunseră la un check-point al armatei siriene; şoferul semnaliză de două ori cu farurile şi un soldat sirian dădu la o parte zimţii ascuţiţi ai barajului. Nici măcar nu încetini.

Era drumul controlat de armata siriană şi utilizat de membrii Serviciului care voiau să treacă dintr-o ţară în alta fără să lase nicio urmă.

*

* *

Mourad Trabulsi se tăiase în timpul bărbieritului. Coborând din maşină, îşi tamponă bărbia şi se îndreptă direct spre biroul ofiţerului de gardă. Acesta îi adresă un zâmbet complice.

– Tocmai s-au întors! Veniţi să vedeţi ce au adus.

Pe birou era etalat un adevărat talcioc: un Kalaşnikov, încărcătoare în teci de piele, bani sirieni, hârtii pătate de sânge, chei şi două telefoane mobile foarte asemănătoare.

---

[2] Bună ziua.

Mourad Trabulsi le desfăcu, scoase cartelele şi le puse în buzunar. Înainte de toate, voia să-şi verifice intuiţia.

Întors în biroul său, scoase lista din sertar: zece numere de telefoane mobile care începeau cu 03. Activă prima cartelă şi se sună pe sine însuşi. Compară numărul afişat cu lista de pe masă. Nu corespundea... Încercă cealaltă cartelă şi, atunci când fu afişat al doilea număr, avu senzaţia că urma să facă un atac de cord: numărul afişat corespundea cu numărul 3 de pe listă! Adică era al unui aparat utilizat pentru pregătirea asasinării lui Rafic Hariri. Ceea ce căuta toată lumea de trei ani!

Îi venea să sară-n sus de bucurie. Era prima breşă în zidul impenetrabil ridicat de Hezbollah.

Apoi realiză ce anume însemna această descoperire: Hezbollahul începuse să facă curat şi precis că avea de gând să continue. Necunoscând numele celorlalţi utilizatori ai acestor telefoane, nu putea face nimic.

De-acum, era o cursă contra cronometru pe care trebuia s-o câştige. Altfel, învingătorii vor fi Hezbollahul şi sirienii.

CAPITOLUL XX

Ray Syracuse se uita la mobilul adus de generalul Trabulsi de parcă ar fi fost un obiect malefic. Nu era decât un Nokia negru, care valora 40 de dolari şi care se găsea peste tot la Beirut.

– Putem afla unde şi de către cine a fost vândut? întrebă Malko.

– O să fie greu, recunoscu Mourad Trabulsi. O să trimit pe cineva la importator.

– Măcar o să obţinem o indicaţie, replică Ray Syracuse. Iar individul care s-a aruncat pe fereastră?

– E un asasinat, confirmă libanezul. Soţia lui a povestit poliţiei că doi necunoscuţi au venit în vizită, iar soţul ei i-a cerut să plece de-acasă. Când s-a întors, Tariq Douk zăcea pe trotuar, mort.

– Era membru al Hezbollahului?

– Potrivit Siguranţei Generale, era membru al ramurii militare; în 2006, a luptat în sud. Cam asta-i tot ce ştim despre el. Există sute de oameni cu acelaşi profil. Plătiţi cu luna de Hezbollah, care-i supraveghează atent.

– Şi asasinii?

– Cu siguranţă că sunt membri ai Serviciului de Securitate al Hezbollahului. E metoda lor. Vor răspândi zvonul că Tariq Douk lucra pentru „duşmanul sionist", iar soţia lui se va întoarce în satul ei din sud pentru a scăpa de oprobriul public.

– Prin urmare, tânărul ăsta nevinovat a făcut parte din comandoul care a pregătit şi executat uciderea lui Rafic Hariri. De ce a păstrat mobilul incriminant?

Mourad Trabulsi clătină din cap.

– N-o să ştim niciodată. Poate că a uitat pur şi simplu.

– Probabil că e primul de pe listă, zise Ray Syracuse. Dacă Hezbollahul s-a decis să facă curăţenie, vor dispărea şi ceilalţi.

Era ca în *Zece negri mititei*, romanul Agathei Christie.

Mourad Trabulsi îşi scoase ochelarii negri.

– O să fac tot posibilul să-l găsesc pe vânzătorul acestui telefon, afirmă el. Poate că a păstrat vreo urmă a cumpărătorilor, deşi mă îndoiesc. Aici, totul se plăteşte cu bani lichizi.

– Încearcă oricum, îi ceru Ray Syracuse. Întorcându-se spre Malko, adăugă:

– Şi proiectul tău cu saudiţii?

– La ora două am întâlnire cu Sultan Bin Khalid.

– Îl cunosc, făcu americanul, nu e deloc uşor, o să ceară instrucţiuni de la Ryad.

– Poate că am un mijloc de presiune, replică misterios Malko.

*

* *

– E un ordin din partea lui *Rais*, zise răspicat Assef Shahab. Trebuie executat fără comentarii.

Hassan Sadr n-avea de gând să comenteze, însă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte. Înţepenise mai întâi timp de o oră într-o cameră întunecoasă.

Apoi, un civil şleampăt îl condusese pe nişte culoare lungi într-un birou spaţios cu vedere spre oraş. Aici se găsea responsabilul cu regiunea Damascului.

Assef Shahab nu-l invitase să stea jos. Aşezat la biroul său masiv, cu mustaţa grizonată bine tăiată, începuse prin a-l certa din cauza întârzierii în executarea ordinului pe care i-l dăduse.

Hassan Sadr nu îndrăzni să-i spună că, *înainte de toate*, el asculta de ordinele lui Hassan Nasrallah. Dar dacă omul din faţa lui ar fi vrut, n-ar mai fi ieşit niciodată din clădirea *Moukhabaratului* şi nimeni n-ar mai fi auzit vreodată de el...

– O să execut ordinul lui *Rais*, zise el cu umilinţă. Am început deja.

Assef Shahab lovi biroul cu latul palmei, atât de tare, încât răsturnă vaza cu flori.

Servil, Hassan Sadr se repezi s-o ridice, ştergând cu batista pielea verde plină de apă.

Assef Shahab îi urlă în faţă:

– Nu se începe! Se execută. Toţi câinii ăştia trebuiau să fie deja morţi.

În mintea sa, şeful Operaţiunilor Interne ale Hezbollahului protestă: „câinii" ăştia erau cei mai buni oameni ai săi... Militanţi ireproşabili.

Assef Shahab se ridicase deja în picioare, cu o mină întunecată. Făcu un tur al biroului şi zise:

– Te aştept aici peste patru zile. Până atunci, totul trebuie terminat.

– *Wahiet Allah*, aşa va fi, bâigui Hassan Sadr.

Bătu în retragere. Sirianul nu-i dădu mâna, mulţumindu-se să-l urmărească cu o privire întunecată.

I se citea în ochi teama. Libanezul nu se înşela. Asta era cauza furiei lui Shahab.

Chiar dacă acesta îl teroriza, era terorizat la rândul lui de Bachar Al Assad. Putea fi doborât oricând, chiar şi urcându-se în maşină, de propriul şofer... Era atât de tulburat, încât greşi drumul şi se trezi în faţa unor santinele care păzeau un culoar. Îl apostrofară cu brutalitate şi îl percheziţionară. Le explică de unde venea şi unul dintre cei doi militari îi arătă încotro se afla ieşirea.

Afară, respiră cu lăcomie aerul proaspăt. Maşina care-l adusese îl aştepta. Ca să-şi mai alunge neliniştea, îi ceru şoferului să facă un ocol pe la cofetăria Ghrabi, de unde voia să cumpere fructe confiate: cele mai bune din zonă. Apoi, odată ieşit din oraş, îşi lăsă privirea să rătăcească peste nenumăratele portrete ale lui Hafez Al Assad plantate pe colinele aride de pe cele două laturi ale drumului. Udate de ploaie, asimetrice, depăşeau cu mult cele câteva portrete ale lui Bachar Al Assad, aflat totuşi la putere.

Trecură în goană de postul de pază de la Maasnab şi răsuflă uşurat când pătrunseră pe teritoriul Libanului, deşi ştia că, la Beirut, sirienii, în plus faţă de Hezbollah, dispuneau de ucigaşi antrenaţi, creştini din PPS sau palestinieni care-i urau pe şiiţi.

Cu moartea în suflet, Hassan Sadr îşi spuse că va trebui să se supună ordinelor lui Assef Shahab, lichidându-i pe cei care luaseră parte la atentatul împotriva lui Rafic Hariri, chiar dacă erau întru totul de încredere.

Sirienii erau precum mafioţii; nu-şi asumau niciun risc.

*

* *

Ali Mugniyeh oscila între furie şi descurajare. De când aflase de „sinuciderea" tânărului militant al Hezbollahului, înţelesese... Nu era singurul care deţinea lista celor care participaseră la uciderea lui Rafic Hariri...

Asta însemna că sirienii se hotărâseră să facă curăţenie, fără să mai aştepte. Deodată, lista pe care voise s-o comunice americanilor nu mai avea nicio valoare. Toţi participanţii erau morţi, iar răzbunarea sa se dusese pe apa sâmbetei.

Deocamdată, nu risca nimic, dar nu-şi mai putea permite să intre în legătură cu oamenii CIA-ului. Trebuia să facă în aşa fel încât să le parvină lista Hariri fără să-şi dezvăluie identitatea şi sperând că Hezbollahul nu va putea ajunge la el. Teoretic, părea simplu, însă era supravegheat îndeaproape. Mai întâi, de ofiţerii săi de securitate, care nu-l scăpau o clipă din ochi atunci când ieşea din ambasadă. Apoi, dacă Hezbollahul îl suspecta, existau destui răuvoitori care să-i dea târcoale.

Era imposibil să trimită o scrisoare.

Rutina sa era imuabilă: de la birou, se ducea în micul apartament situat în complexul ambasadei. Dacă ieşea în oraş, era însoţit de oameni care-i urmăreau fiecare acţiune sau gest.

Telefonul ieşea din discuţie: Hezbollahul i-l asculta în mod sigur, poate şi sirienii.

Nu putea avea încredere în nimeni.

Trebuia să găsească o modalitate sigură de a le transmite lista americanilor.

Sună telefonul.

– Sunt Hassan Sadr. Am descoperit o celulă de spioni sionişti în rândurile noastre. Vreau să ne întâlnim.

– În după-amiaza asta, după a treia rugăciune, îi propuse Ali Mugniyeh.

Închise şi rămase gânditor.

De ce voia Hassan Sadr să vorbească cu el despre o problemă care nu-l privea?

*

* *

Prinţesa saudită adoptase o ţinută extrem de modestă – o abaya lungă şi albă îi ajungea la călcâie – , aproape fără machiaj, cu un hijab ponderat, deşi era vorba de un fular Dior.

Sultan Bin Khalid, cu barbişonul său bine tăiat, cu ochii puţin bulbucaţi, cu obrajii bucălaţi şi cu gesturile sale manierate, ar fi putut poza pentru un calendar islamist.

Îmbrăcat în haine europene, cu cravată la gât, foarte afabil, îi primi în biroul său pe prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud, Ray Syracuse şi Malko.

Reprezentantul secţiei *General Intelligence Department*, un simplu funcţionar saudit fără o picătură de sânge princiar în vene, se înclină până la pământ, cu mâna pe inimă, la un metru distanţă de prinţesa Gamra.

Era limpede că, în absenţa celorlalţi doi vizitatori, i-ar fi lins şi pantofii.

Gamra Al Shaalan Bin Saoud binevoi să-şi pună mâna pe sub abaya pe locul inimii şi îl interpelă în arabă cu vocea sa răguşită.

Discursul său fu foarte scurt, întrerupt de mai multe *aiwa*[1] de o servilitate admirabilă.

După ce termină, se întoarse spre Malko şi zise în engleză:

– Mr. Sultan Bin Khalid va face ceea ce-i veţi cere. I-am spus că e vorba de un ordin de la Ryad. Vă las, restul nu mă interesează.

Se îndreptă spre uşă, urmată de la distanţă de plecăciunile reprezentantului Serviciilor saudite. De îndată ce prinţesa părăsi încăperea, acesta le indică musafirilor două fotolii realizate într-un fals stil Ludovic al XV-lea, însă tapiţate cu aur, şi, cu un zâmbet onctuos, întrebă respectuos:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Peste trei zile, ambasada organizează o recepţie în onoarea sărbătorii dumneavoastră naţionale, atacă Malko.

– Sigur că da, confirmă sauditul. Doriţi să fiţi invitaţi? Nu e nicio problemă.

Întinsese deja mâna spre telefon, însă Malko îl întrerupse:

– Vă mulţumim, dar nu e numai asta. Am mai dori, Mr. Syracuse, ale cărui funcţii le cunoaşteţi, şi cu mine, să invităm anumite persoane.

– Invitaţii dumneavoastră sunt şi-ai mei, afirmă imediat Sultan Bin Khalid.

---

[1] Da.

– Este vorba de membri ai ambasadei Iranului la Beirut, preciză Malko cu o voce egală.

Un înger trecu înfăşurat în drapelul iranian. Sultan Bin Khalid se ghemui în fotoliu. Îşi regăsi răsuflarea şi anunţă prudent:

– Aceste invitaţii nu depind de mine, ci de ambasadorul nostru. Cu toate acestea, cred că vă va satisface cererea, ştiind din partea cui vine...

Umbra parfumată a prinţesei Gamra Al Shaalan Bin Saoud traversă lin încăperea. Ray Syracuse rămăsese stană de piatră.

Malko continuă cu acelaşi surâs inocent:

– Beneficiarii acestei invitaţii, care trebuie să fie *oficială*, sunt unii dintre omologii dumneavoastră iranieni. Am putea şti dacă nu cumva au fost deja invitaţi?

Sultan Bin Khalid se scutură de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

– Cu siguranţă, dar mă îndoiesc.

Ridică receptorul, formă un număr din trei cifre şi-i vorbi interlocutorului în arabă. După tonul agresiv, Malko îşi dădu seama că era vorba de un subordonat. Reprezentantul Serviciilor închise telefonul.

– De fapt, ambasadorul Republicii Islamice a Iranului este invitat.

– Perfect, aprobă Malko. Vă rog să consultaţi lista diplomatică. Veţi găsi pe ea un anume Ali Mugniyeh, care ocupă „oficial" un post la consulat, dar care este în realitate reprezentantul Hezbollahului la Ambasada Iranului.

– Îl cunosc! replică Sultan Bin Khalid cu o expresie de dezgust. Am schimbat cu el nişte informaţii despre traficul de droguri.

– Perfect, continuă Malko, aş vrea să fie invitat la această recepţie, dar nu singur, ca să nu se dea impresia că a fost „ţintit".

– Înţeleg, zise imediat sauditul.

Se aplecă asupra listei diplomatice, luă o alta dintr-un sertar şi concluzionă:

– Ar trebui să vină cu doi membri ai ambasadei Iranului.

– I-aţi putea trimite rapid o invitaţie, *ca şi cum* ar veni din partea dumneavoastră?

Sultan Bin Khalid tresări uşor.

– Dar din partea mea va fi! Doar că e o decizie care-i aparţine ambasadorului. Eu nu sunt...

Malko îl întrerupse, zâmbind dezarmant.

– Ei bine, transmiteţi-i ce v-am rugat.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Din nou, fantoma prinţesei Al Shaalan Bin Saoud traversă încăperea, iar sauditul se ridică, zâmbind crispat.

– Să văd dacă Excelenţa Sa îmi poate acorda câteva minute.

Dispăru brusc, de parcă şiiţii se aflau pe urmele lui. După închiderea uşii, Ray Syracuse explodă:

– *My God!* Nu-mi venea să-mi cred urechilor. De obicei, imbecilul ăsta se poartă cu mine de parcă aş fi servitorul lui! Ce i-ai făcut?

– Eu? Nimic, îl asigură Malko. Să spunem că prinţesa Al Shaalan Bin Saoud, care are o oarecare

greutate în ambasada asta, l-a sfătuit să ne asculte cu atenţie.

Ray Syracuse, care avea simţul convenienţelor, se abţinu să întrebe ce-i făcuse *Malko* prinţesei saudite.

Uşa se deschise din nou: era doar un angajat care aducea o tavă cu sucuri de fructe şi oranjade.

Avură timp să bea câte două pahare înainte ca Sultan Bin Khalid să revină.

Destins.

– Ambasadorul s-a declarat foarte fericit să facă acest modest serviciu aliaţilor noştri nedezminţiţi, americanii, declară el cu o voce uşor emfatică. Invitaţiile vor fi transmise chiar astăzi. Şi ale dumneavoastră, evident.

– Guvernul meu vă mulţumeşte, zise Ray Syracuse, ieşind din muţenia lui voluntară.

Pentru a le demonstra stima pe care o nutrea faţă de ei, Sultan Bin Khalid îi însoţi pe cei doi musafiri până în curte, unde erau parcate cele două maşini 4x4 ale CIA. Rămase pe peron, în timp ce vehiculele se îndreptară spre ieşirea care dădea în strada Marie Curie.

Ray Syracuse oftă uşurat.

– *Well done!* Să sperăm că prietenul nostru mai este în viaţă, că acceptă invitaţia şi că vom putea stabili un contact cu el. Altfel, prietena ta, prinţesa Gamra, s-a zbătut degeaba.

– *Inch Allah!* făcu Malko, filozofic. Cel puţin, am încercat totul.

CAPITOLUL XXI

Hassan Haref plecase din Beirut pe la ora opt dimineaţa şi ajunsese la Kfar Tchnit, în apropiere de Nabatiye, pe la unsprezece, ducându-se imediat la un mic atelier mecanic ţinut de un membru al Hezbollahului. În realitate, aici îşi avea sediul una dintre gărzile din reţeaua militară clandestină. Militantul Hezbollahului primise un ordin scris de a se duce acolo, fără nicio explicaţie, aşa cum se întâmpla de obicei.

Îşi parcă motocicleta în faţa micului atelier, dând peste proprietar, care-l strânse la piept cu unicul său braţ, pe celălalt pierzându-şi-l într-o luptă împotriva israelienilor.

– *Kifak*[1], Abu Hassan?

– Mi s-a spus să vin să te văd, îi explică Hassan Haref.

– Vino înăuntru, să-ţi spun de ce.

Hassan Haref îl urmă într-un birou mic din fundul atelierului, tapetat cu afişe ale „martirilor" din toate războaiele. În încăpere se mai aflau doi bărbaţi. Zâmbiră, însă se feriră să-l privească în ochi. Hassan Haref se simţi deodată stingher. Deschise gura să întrebe despre motivul prezenţei lui acolo, însă unul dintre cei doi bărbaţi îşi ridică bluza şi

[1] Ce mai faci?

puse mâna pe patul unui pistol. Scoţându-l de la centură, scobitura înălţătorului se agăţă de curea şi arma se înţepeni câteva fracţiuni de secundă.

Hassan Haref înţelesese. O zbughi din birou ca o rachetă, încercând să iasă afară.

Probabil că ar fi ajuns în stradă dacă un mecanic nu l-ar fi lovit cu un ciocan în glezne. Din cauza durerii, Hassan Haref se clătină şi căzu în genunchi. Încercă să se ridice, însă omul cu pistolul îi trase un glonţ în cap, practic de sus în jos.

Fulgerat, tânărul militant al Hezbollahului căzu pe burtă. Ucigaşul îi mai trase trei gloanţe în corp, în timp ce tovarăşul lui cobora scara de fier. Arma fiind dotată cu amortizor, execuţia nu făcuse niciun zgomot.

*

* *

Mourad Trabulsi arăta de parcă ar fi înghiţit tot soarele care strălucea în acea după-amiază târzie la Beirut.

Îi ceruse lui Ray Syracuse o întâlnire de urgenţă. Malko se afla şi el la ambasadă. Americanul îi chemase aici după vizita făcută saudiţilor.

– Am găsit! îi anunţă el intrând în biroul şefului staţiei CIA.

– Pe negustorul care i-a vândut telefonul mobil lui Tariq Douk? întrebă imediat Malko.

– Da. Scoase din buzunar un cartonaş şi citi: Siddiq, strada 27, sector 16, Harak Hreith.

În mijlocul „*Hezbollahlandului*".

– Am lista tuturor aparatelor vândute în 2004 în acest magazin. Mi-a dat-o importatorul Nokia.

Malko îi tăie entuziasmul.

– Sunt cinci ani de-atunci. Ar trebui verificat dacă mai există magazinul ăsta.

– Am trimis deja un om acolo, cu motocicleta! făcu Mourad Trabulsi. O să ştim cam într-o oră.

Ray Syracuse le propuse să se aşeze în jurul mesei joase şi aduse un ibric plin cu obişnuita lui cafea greu de îngurgitat...

– Să admitem că magazinul încă mai există, continuă Malko. Ce facem?

– Avem nevoie de ajutorul lui Ashraf Rifi, admise Ray Syracuse. Numai el are autoritatea de a-l percheziţiona şi aresta pe proprietar, dacă e cazul.

– Să nu ne ambalăm, multe magazine se închid după doi ani de funcţionare, îi temperă libanezul.

Ray Syracuse se ocupă de problemele curente, în timp ce Malko şi generalul Trabulsi pălăvrăgiră vrute şi nevrute.

Mobilul lui Mourad Trabulsi sună douăzeci de minute mai târziu. Conversaţia fu scurtă.

– Magazinul este încă acolo! anunţă libanezul.

*

* *

O tăcere de moarte domnea în sala de conferinţe de la etajul doi al FSI, faţă în faţă cu biroul generalului Ashraf Rifi. Acesta, foarte elegant în uniforma sa gri-petrol, se alătură celor trei bărbaţi deja prezenţi. În seara din ajun, Ray Syracuse transmisese informaţia primită de Mourad Trabulsi generalului Rifi, care convocase participanţii pentru o reuniune la ora unsprezece.

– Am undă verde din partea prim-ministrului pentru a percheziţiona acest magazin, îi anunţă el.

Nu era deloc o surpriză, de vreme ce prim-ministru era Saad Hariri, fiul celui asasinat.

Generalul Rifi continuă:

– Îmi trebuie cel puţin trei ore pentru a organiza această expediţie. Magazinul este situat în inima zonei controlate de Hezbollah. Niciun serviciu de poliţie nu se duce acolo. De asemenea, vom fi imediat reperaţi după ce pătrundem în cartier. Va trebui să acţionăm rapid şi să anticipăm posibilele reacţii.

– Care ar fi astea? întrebă Malko.

– Baraje ale militanţilor Hezbollahului, eventual o opoziţie armată, deşi e puţin probabil. În schimb, întoarcerea poate fi ceva mai periculoasă... Sunt la ei acasă. Vă propun să plecăm de aici la unu şi jumătate. Generalul Trabulsi va conduce operaţiunea.

*

* *

Hassan Sadr simţi cum îi creşte pulsul. Unul dintre militanţii care dirijau circulaţia în Harek Hreith semnală un convoi format din patru vehicule ale FSI, care tocmai intra în cartier, şi ceru instrucţiuni.

– Încotro se îndreaptă? întrebă imediat Hassan Sadr.

– Spre est.

Căută ceea ce s-ar fi putut afla în acel perimetru, dar nu găsi nimic.

Faptul că FSI interveneau în periferia sudică era excepţional, mai ales că nu se petrecuse nimic ieşit din comun. Însemna că exista un motiv precis. Un singur om îl putea informa: Mourad Trabulsi.

Formă numărul acestuia, dar nu-i răspunse nimeni. Rămase cu privirea lipită de ecranul telefonului. Îşi spuse că această expediţie era legată probabil de afacerea Hariri. În dimineaţa aceea, trimisese la Nabatiyeh o „echipă" sigură pentru a-l lichida pe unul dintre cei care urmăriseră pe şosea convoiul lui Rafic Hariri. Lovit de un obuz israelian, acesta era imobilizat la pat de peste trei ani, lucru care le uşura sarcina. După Hassan Haref, acesta era al treilea. Hassan Nasrallah dăduse undă verde lichidării cerute de sirieni.

Îşi sună adjunctul.

– Urmăriţi-i, ordonă el, vreau să fiu ţinut la curent în timp real. O echipă de intervenţie să rămână aproape.

Nu-l bucura deloc faptul de a intra în conflict cu FSI, dar n-avea de ales. De pe mobilul verde, îl sună pe secretarul lui Hassan Nasrallah şi îl puse la curent.

Apoi îşi aprinse o ţigară. Nu putea ghici direcţia echipei FSI în labirintul străduţelor de la periferia sudică. Ar fi fost nevoie de un elicopter, dar n-avea aşa ceva la dispoziţie. Din trei în trei minute, unul dintre oamenii lui îi semnala trecerea convoiului: un Range-Rover, în mod sigur blindat, urmat de un „pick-up", apoi de un al doilea Range-Rover şi de un alt „pick-up", pe platforma căruia era instalată o mitralieră de 20 mm cu tir rapid.

Secretarul lui Nasrallah îl sună din nou.

– Sayyed îţi recomandă să fii foarte prudent, îl informă el. Nu trebuie să intrăm în conflict cu FSI. Ar fi un gest politic grav.

Hassan Sadr înghiţi în sec.

Nu-i mirosea a bine.

Vocea care izbucni în telefon câteva secunde mai târziu nu avu darul să-l liniştească.

– Li s-a alăturat şi un elicopter, care zboară deasupra lor, îl anunţă unul dintre adjuncţi.

Din ce în ce mai rău.

Hassan Sadr se uită pe harta pe care adjunctul său îi raporta din minut în minut poziţia convoiului. Se îndreptau spre est, o zonă care nu prezenta un interes special. Nici măcar o închisoare clandestină.

Oare unde se duceau cu o asemenea desfăşurare de forţe?

*

* *

Malko, înghesuit între şoferul Range-Roverului şi generalul Mourad Trabulsi, se uita la feţele uimite ale trecătorilor care intrau în magazine pentru a evita să fie zdrobiţi de vehiculele ce mergeau atât de repede cât le permiteau străduţele înguste. Generalul libanez ţinea pe genunchi o hartă veche ce data de pe vremea mandatului francez, în care străzile şi sectoarele erau numerotate.

Câteva cuvinte în arabă răsunară în staţia radio.

– Ne urmăresc! anunţă Mourad Trabulsi. Două maşini pline de civili înarmaţi.

Îi strigă ceva şoferului, iar acesta vină brusc pe o stradă şi mai îngustă.

Un alt mesaj în staţia radio, apoi adăugă:

– Un elicopter al armatei este acolo, dar nu e sigur că poate ateriza. Ne apropiem.

Motociclistul care cercetase împrejurimile cu două ore mai devreme îi stabilise itinerarul. În faţa lor, o stradă în pantă uşoară cobora până la o moschee situată în mijlocul unei mici pieţe.

– Asta e strada, anunţă Mourad Trabulsi.

Scoase pistolul din teacă, Malko păstrându-şi Sig-Sauerul la curea. Un minut mai târziu, Range-Roverul opri brusc. Mourad Trabulsi vorbea întruna la staţia radio.

Oamenii săi coborâră din maşină, iar Malko zări elicopterul care trecea pe deasupra moscheii.

Douăzeci de oameni de la FSI, în echipament de luptă, ţineau sub observaţie strada, cu armele M.16 la vedere. În spate, un sergent îndreptă mitraliera de 20 mm spre două maşini pline de militanţi.

– Să mergem! zise Mourad Trabulsi.

Malko sări din maşină în faţa unui mic magazin de telefoane mobile. O vitrină înţesată de anunţuri publicitare, o alta care expunea o sută de telefoane, o tejghea de-a lungul lor. Un tânăr cu barbă îi privi uluit, la fel ca şi cei câţiva clienţi din magazin. Interpelat de generalul libanez, bâigui câteva cuvinte.

Doi soldaţi îl traseră afară. Într-o clipă, fu urcat în spatele Range-Roverului, talonat de doi membri ai FSI.

Convoiul porni din nou, lăsând în urmă, ca ariergardă, „pick-up”-ul care-i ţinea la respect pe

militanţii Hezbollahului. Operaţiunea nu durase mai mult de un minut.

– Nu lăsaţi pe nimeni la faţa locului? întrebă uimit Malko.

– Nu, e prea riscant. Situaţia ar putea degenera. El e patronul şi lucrează singur. Oricum, în patru ani au avut timp să facă curăţenie.

Yallah!

O tăcere apăsătoare domnea la ieşirea din cartier: la fiecare intersecţie îi putea aştepta un RPG7. Dacă militanţii Hezbollahului se hotărau să recupereze cu forţa prizonierul, nu se puteau angaja într-o luptă directă, chiar dacă elicopterul se învârtea întruna pe deasupra lor.

*

* *

Hassan Sadr coborî din vechiul său Mercedes gri însoţit de secretarul lui Hassan Nasrallah. Magazinul de telefoane mobile era gol, cu uşa deschisă, păzit de doi militanţi ai Hezbollahului înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov. În faţă, pe trotuar, câţiva gură-cască comentau evenimentul.

– Ce au luat? întrebă Hassan Sadr.

Una dintre gărzi îi răspunse:

– Nimic, doar pe Amir. Nici măcar n-a avut timp să-şi ia mobilul...

Asta era culmea.

Şeful operaţiunilor Hezbollahului se uită gânditor la magazin. El ştia *de ce* interveniseră FSI, şi asta spunea multe, chiar dacă fuseseră luate de mult

timp toate precauţiile pentru a nu lăsa niciun indiciu în urmă.

Faptul că FSI ajunsese la acest magazin însemna că aveau informaţii precise. Deci Assef Shahab avusese dreptate: acţiunea de „curăţare" trebuia accelerată. Hassan Sadr nu înţelegea cum de FSI luaseră urma acestui magazin. Niciunul dintre cele zece aparate Nokia utilizate pentru pregătirea operaţiunii Hariri nu fusese achiziţionat de vreo persoană identificabilă şi toate fuseseră plătite cu bani gheaţă.

Le ordonă oamenilor lui să ia tot ce mai rămăsese în magazin, apoi să închidă. Se urcă în maşina sa.

Îşi spuse că mai avea încă şapte „contracte" de onorat înainte de a se întâlni cu fruntea sus cu generalul sirian.

*

* *

Interogatoriul avea loc la nivelul trei al subsolului din clădirea principală a FSI, condus de un căpitan din *Maaloumat*.

În centrul încăperii se afla proprietarul magazinului, cu mâinile legate la spate, îmbrăcat în nişte jeanşi destrămaţi şi un tricou îndoielnic. Încăpăţânat, rău, fixându-şi cei trei interlocutori de jos în sus. Căpitanul intră direct în subiect.

– Ştii de ce eşti aici?

– *Wahiet Allah, la!*[1] gemu prizonierul cu o voce plângăreaţă.

[1] Pentru numele lui Allah, nu!

– Vinzi multe telefoane într-o zi? întrebă căpitanul.

Suspectul clătină din cap.

– Depinde. Uneori, două sau trei, sau zece în anumite zile.

– O duci bine?

– Nu, e greu, am patru copii de hrănit, dar, din fericire, Sayyed le oferă şcoală gratuită tuturor celor din cartier.

– Faci parte din Hezbollah?

– Nu, dar îl respect.

– Într-o zi, continuă ofiţerul, ai vândut o duzină de telefoane. Unei singure persoane. Cred că-ţi aminteşti...

Tânărul păru sincer surprins.

– *Wahiet Allah*, nu! Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată. Poate două, maxim, dacă vreun bărbat îi cumpără şi soţiei unul...

Pe nepusă masă, ofiţerul, care se afla în stânga sa, îl plesni atât de tare, încât îl răsturnă de pe scaun. Îl ridicară, scuturându-l puţin, apoi căpitanul continuă cu o voce severă.

– Trebuie să-ţi aminteşti, altfel o să rămâi aici multă vreme.

– Nu ştiu nimic! se jură negustorul de telefoane. Nici măcar nu ştiu de ce m-aţi adus aici. Soţia mea o să fie îngrijorată.

– Linişteşte-te! zise căpitanul ironic, tot cartierul te-a văzut plecând cu noi. Soţia ta n-o să creadă că eşti cu o altă femeie. Aşa că încearcă să-ţi aminteşti, altfel...

– Nu ştiu nimic, gemu tânărul, vând zeci de telefoane într-o lună, nu-i întreb niciodată cum îi cheamă pe cei care le cumpără.

– Vinzi şi cartele prepaid.

Simţind capcana, tânărul dădu din cap afirmativ.

– *Aiwa*. În cazul ăsta, cer un act. Există un registru sub tejghea.

– O să verificăm. Să revenim la telefoane.

– N-am vândut niciodată zece aparate dintr-odată. Mai întâi, când a fost asta?

– Demult, cu peste cinci ani în urmă.

Tânărul ridică privirea, zâmbind triumfător.

– Acum cinci ani nu eram aici, lucram cu unchiul meu în Tyr. Trebuie să-l întrebaţi pe cel de la care am cumpărat magazinul.

– Cine e?

– Ahmed Siddiq. Cred că era la începutul lui 2006. Am actele.

Căpitanul fu mai întâi siderat de această dezvăluire, apoi răcni:

– Unde se află acest Siddiq?

– A plecat să locuiască în Siria, nu ştiu precis unde. S-a mutat după ce a vândut magazinul.

CAPITOLUL XXII

– S-a ales praful, zise dezamăgit Ray Syracuse. Totuşi, Mourad s-a descurcat bine. Acum cel puţin ştiu şi ei că ne aflăm pe urmele celor „zece negri mititei" pe care vor să-i lichideze, dacă n-au făcut-o deja. Cum e cazul lui Ali Mugniyeh, „sursa" noastră.

Mourad Trabulsi avea şi el o mutră de înmormântare. Eşecul operaţiunii îl forţa să ia calea exilului. Sirienii nu-l vor ierta niciodată că a cooperat cu CIA.

Malko încerca să-şi stăpânească furia. Încă de la începutul afacerii, se lovise de un zid elastic şi feroce. Îi subestimase pe sirieni şi pe aliaţii acestora. Voia totuşi să se mai agaţe de o ultimă speranţă.

– Recepţia saudiţilor are loc poimâine, spuse el. Dacă Ali Mugniyeh vine, mai avem o şansă.

Ray Syracuse clătină din cap, dezgustat.

– Te las pe tine să te duci şi să bei oranjadă călduţă. O să fie sinistru şi, înainte de toate, inutil... N-o să vină.

– Nu putem contramanda, argumentă Malko. Prinţesa Al Shaalan Bin Saoud a pus totul în balanţă pentru a ne ajuta. Eu mă duc.

Mourad Trabulsi se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

Se despărţiră într-o atmosferă apăsătoare. Se lăsa înserarea. Malko era cu moralul la pământ. Faptul că ştia că exista cineva care deţinea lista complicilor sirienilor şi că nu putea s-o recupereze, în timp ce Hezbollahul îşi vedea liniştit de curăţenie, îl scotea din minţi...

*

* *

Hassan Sadr îşi trimisese cei mai buni oameni în căutarea celor şapte supravieţuitori ai echipei care cooperase la uciderea lui Rafic Hariri cu cinci ani în urmă. Trei se mai aflau încă în periferia sudică şi urmau să fie lichidaţi în patruzeci şi opt de ore.

Ceilalţi patru erau răspândiţi pe tot teritoriul Libanului. Unul era la Tripoli, iar alţi doi la Saida, unde urmau un curs de sabotaj.

În zori, trimisese o echipă pentru a-l lichida pe cel care putea fi cel mai periculos. Un anume Najjam Zakka. Era singurul dintre cei zece care avusese contact direct cu Assef Shahab, de la care preluase dispoziţiile referitoare la Aanjar.

Cineva bătu la uşă. Erau cei doi militanţi ai săi. După aerul lor vinovat, înţelese că exista o problemă.

– Aţi rezolvat? întrebă el.

Cel mai curajos dintre cei doi lăsă capul în jos.

– Nu, *sidi*, nu era acasă.

*

* *

– Nu l-aţi aşteptat?

– Soţia lui ne-a spus că a plecat într-o călătorie, dar nu ştia unde anume. Am lăsat pe cineva de pază.

– Trimiteţi nişte oameni în satul lui natal, ordonă Hassan Sadr. *Trebuie* să-l găsim.

Cei doi plecară fără să rostească un cuvânt, lăsându-l pe Hassan Sadr pradă disperării. Dacă nu-l găsea repede pe fugar, era în joc capul său.

Hotărî să nu spună nimic până la noi ordine. Dar îl cunoştea pe Najjam Zakka. Nu era el omul care să călătorească. Dacă dispăruse, însemna că înţelesese că se afla pe listă.

*

* *

Ali Mugniyeh se uita gânditor la invitaţia primită în ajun de la Ambasada Arabiei Saudite. Îl cunoştea pe omologul său, Sultan Bin Khalid, dar nu-l simpatizase niciodată.

În plus, saudiţii nu-i invitau pe iranieni decât din an în Paşte. Dar, fireşte, totul se petrecea în Orient, unde cei mai înverşunaţi duşmani se îmbrăţişau călduros înainte de a-şi lua gâtul.

Totuşi, avea impresia că această invitaţie nu era întâmplătoare.

Auzise de expediţia FSI la Harek Hreith. Americanii nu capitulau, era clar, dar nu înţelegea *cum* de reuşiseră să ajungă la negustorul de telefoane.

Pe de altă parte, ştia că Hassan Sadr era pe cale să facă curăţenie în contul sirienilor şi asista astfel neputincios la dispariţia răzbunării sale.

Cei zece combatanţi erau singurele legături cu sirienii, cel puţin unul dintre ei, Najjam Zakka, cel care primise ordinele direct de la Assef Shahab şi ar fi putut depune mărturie împotriva lui. Dacă fostul proconsul sirian al Libanului era implicat, atunci

trăgea după el întreg sistemul politic sirian. Deci şi pe Bachar Al Assad.

Se hotărî brusc, fără să mai stea pe gânduri.

Se va duce la Ambasada Arabiei Saudite şi va lua cu el preţioasa listă pe care intenţiona s-o înmâneze cuiva din tabăra adversă, aşa cum arunci o sticlă în mare.

Dacă era prins, atunci viaţa lui se afla în pericol. Dar măcar îşi ţinea promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi: să-şi răzbune unchiul.

Mai avea de aşteptat patruzeci şi opt de ore.

*

* *

Kfar Schway făcea parte din Hezbollah de optsprezece ani. Fusese ales de Wali Fatah, resposabilul de ramura militară, şi se supusese întotdeauna fără să crâcnească. El fusese acela care-i dăduse „top", prin intermediul mobilului, şoferului maşinii Mitsubishi încărcată cu explozibil atunci când Mercedesul lui Rafic Hariri ajunsese în faţa hotelului Saint-Georges.

De atunci, nu mai vorbise cu nimeni şi chiar îşi alungase din minte acest episod. Telefonul mobil şi cartela fuseseră aruncate de mult în mare. Nu mai primise niciodată ordine direct de la sirieni, ascultând în continuare de şeful său, Najjam Zakka. Doar acesta avea contact cu ei.

Kfar Schway nu fusese decât o rotiţă utilă, nici măcar plătită. Totul făcuse parte dintre sarcinile lui curente.

Un claxon îl făcu să se uite în oglinda retrovizoare. O maşină mergea în spatele lui, semnalizând cu farurile.

Încetini uşor, iar vehiculul, un Mercedes destul de vechi, ajunse lângă el. Şoferul îi adresă un semn vesel. Pasagerul coborî geamul şi el procedă la fel. Mai zâmbea încă atunci când omul îndreptă spre el un pistol-mitralieră Skorpio şi, de la un metru distanţă, goli în el încărcătorul.

Lovit în cap de două gloanţe şi de alte câteva în torace, Kfar Schway pierdu instantaneu controlul asupra maşinii. Aceasta intră în şanţ, în timp ce Mercedesul acceleră.

*

* *

Decorul era foarte saudit: covoare splendide, jilţuri aurite aranjate de-a lungul pereţilor, două superbe candelabre de cristal şi un portret uriaş al regelui Abdallah deasupra bufetului.

Masa era aranjată somptuos, cu un miel fript întreg şi zeci de aperitive care ar fi putut hrăni întregul Darfour.

În ceea ce priveşte băutura, stuaţia era mai puţin veselă. Toate băuturile „soft" din lume îşi dăduseră întâlnire acolo, două dintre ele ocupând locurile fruntaşe: Pepsi Cola şi oranjada...

Veniseră deja vreo douăzeci de invitaţi. Numai bărbaţi. Generalul Mourad Trabulsi purta uniforma destinată ocaziilor speciale.

În cele din urmă, venise şi Ray Syracuse. Saudiţii s-ar fi supărat dacă n-ar fi făcut-o. Sultan Bin Khalid, îmbrăcat într-o dişdaşa, se apropie de Malko şi îi şopti:

– „Prietenii" dumneavoastră nu sunt aici.

Mourad Trabulsi auzi. Se aplecă spre saudit.

– Cu ei, nu se ştie niciodată, dar mi-a spus unul dintre oamenii mei că o maşină oficială a ieşit din ambasada Iranului acum douăzeci de minute. Se îndreaptă spre noi.

– Nu ne rămâne decât să ne rugăm ca „el" să vină împreună cu ceilalţi, concluzionă Malko.

Era ultima lui carte.

Mass-media anunţase că, în ajun, un militant al Hezbollahului fusese împuşcat în maşina sa, cel mai probabil de către palestinienii din tabăra de la Chatila...

Malko şi Mourad Trabulsi n-au crezut un cuvânt. Sirienii continuau să facă curat.

Sultan Bin Khalid se repezi spre intrarea în sala de recepţie. Trei bărbaţi stăteau în pragul uşii. Trei clone: părul negru, barba frumos tăiată, costume prost croite, cămăşi deschise la gât, fără cravată. Iar pe reverul hainei, o insignă emailată reprezentând un mic drapel iranian, verde cu alb.

Zâmbitori, cu privirea cercetătoare. Salamalecurile durară câteva minute, apoi Sultan Bin Khalid îi conduse la bufet.

Mourad Trabulsi se aplecă la urechea lui Malko.

– A venit! E al treilea, cel cu haina de culoare deschisă.

Prin urmare, Ali Mugniyeh „răspunsese". Greul acum urma, căci nu era singur.

CAPITOLUL XXIII

Cu paharul de suc de portocale în mână, Malko îi observa pe musafirii saudiţilor, care se grupaseră în funcţie de afinităţi. Iranienii se întreceau în amabilităţi la adresa gazdelor, fiind satisfăcuţi că ieşiseră din izolare. Reprezentantul sirian, care se ţinea mai la o parte, îi curta pe britanici.

Ali Mugniyeh, flancat mereu de un alt iranian cu barba rară, discuta cu Sultan Bin Khalid, reprezentantul Serviciilor saudite. Acesta se întoarse şi-i făcu semn lui Ray Syracuse, care discuta cu un pakistanez. Şeful staţiei CIA de la Beirut li se alătură îndată celor doi bărbaţi. Sultan Bin Khalid era tot numai un zâmbet.

– Prietenul nostru întreabă dacă aveţi voie să-i vorbiţi. Aici suntem pe teren neutru...

Americanul schiţă un surâs puţin cam crispat.

– Eu nu am nimic împotrivă, dar sper ca *Domnia Sa* să nu aibă probleme. Preşedintele ţării sale nu prea pare să-i aibă la inimă pe americani.

Ali Mugniyeh zâmbi.

– Nu trebuie să considerăm literă de lege tot ce spun oamenii politici. Preşedintele dumneavoastră ne întinde mâna în acest moment...

Brusc, Sultan Bin Khalid se întunecă la faţă. O apropiere iraniano-americană nu putea decât să le displacă saudiţilor. Ali Mugniyeh strecurase deja

mâna în buzunar. Scoase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Ray Syracuse.

– Sunaţi-mă, voi fi încântat să vă primesc la ambasadă împreună cu responsabilul nostru. Dacă asta nu vă deranjează.

– De ce nu? răspunse evaziv americanul, strecurând în buzunar cartea de vizită.

La puţin timp după aceea, cei trei iranieni se scuzară discret. Urmaţi de cea mai mare parte a invitaţilor. Sucul de portocale o fi fost el bun, dar nu reuşea să încălzească atmosfera.

Mourad Trabulsi se apropie de Ray Syracuse şi de Malko.

– A venit! zise el triumfător.

– E adevărat, recunoscu Ray Syracuse, dar n-am avansat prea mult. Am schimbat între noi doar banalităţi.

– Cel puţin, replică Malko, asta îţi dă posibilitatea să te întâlneşti din nou cu el.

– Dacă mă sună! obiectă Ray Syracuse. Îi cunosc eu pe iranieni, sunt alunecoşi ca nişte şerpi...

– Ţi-a dat numărul lui de mobil?

Americanul scoase din buzunar cartea de vizită a lui Ali Mugniyeh şi o examină.

– Nu, spuse el, nu sunt decât numărul ambasadei şi interiorul lui.

Tocmai se pregătea să pună cartea de vizită la loc în buzunar, când Malko zise dintr-odată:

– Scrie ceva pe spate!

Ray Syracuse o întoarse pe verso şi observară mai multe nume caligrafiate cu o scriitură fină. Zece, mai exact, iar unul era subliniat cu negru.

Şeful staţiei părea lovit de trăsnet.

– *My God*, exclamă el cu o voce strangulată de emoţie. *He did it!*[1]

Sub nasul saudiţilor şi al propriilor lui prieteni, Ali Mugniyeh reuşise să le comunice americanilor informaţia pe care trei comisii de anchetă succesive nu fuseseră în stare s-o afle.

Lista celor „zece negri mititei".

După ce examină cartea de vizită, Malko se întoarse spre generalul Trabulsi.

– Mourad, trebuie să-l găsim urgent pe un anume Najjam Zakka. Dacă mai e în viaţă.

Acesta era numele subliniat de pe listă, care ieşea în evidenţă printre celelalte dintr-un motiv încă necunoscut.

*

* *

Amin Yaroun părăsi drumul de pământ care se întindea de-a lungul autostrăzii spre Tyr, pentru a se angaja pe o potecă ce se înfunda în unul dintre câmpurile imense, cultivate cu tutun, din sudul Libanului. În timpul războiului cu Israelul, Hezbollahul săpase aici zeci de adăposturi subterane de unde erau lansate rachete având ca ţintă nordul teritoriului inamic. Tutunul avea aproape doi metri înălţime şi oferea o protecţie perfectă.

Tânărul militant al Hezbollahului primise ordin să se ducă în acest punct precis, unde urma să se întâlnească cu fratele lui mai mic, Ali, pentru o

[1] A făcut-o!

operaţiune secretă. Mai coti de două ori şi o apucă pe o potecă îngustă, mărginită de tulpini de tutun, chiar prin mijlocul câmpului. Un Mercedes era oprit la capătul opus al potecii. Trei bărbaţi stăteau în faţa lui, iar printre ei îl recunoscu pe fratele său, Ali.

Opri maşina şi coborî împreună cu militantul care venise să-l caute. Se îndreptă cu mâna întinsă spre responsabilul sectorului, dar nu-şi finaliză gestul.

Primi o lovitură violentă în spate, la nivelul rinichilor, şi căzu în genunchi. Urmă o altă lovitură în ceafă, care-l ameţi, şi realiză că cel care-l lovise era tovarăşul lui, un om pe care-l cunoştea de zece ani. Cu faţa imobilă, acesta ridică bâta de baseball şi-l lovi din nou pe Amin Yaroun.

În acelaşi timp, doi dintre militanţi îl înşfăcară pe fratele lui şi-l siliră să îngenuncheze, legându-i mâinile la spate. Apoi, tăbărâră asupra lui, lovindu-l din toate puterile cu nişte bastoane. În cele din urmă, bărbatul căzu la pământ, cu faţa plină de sânge, plângând şi implorând.

Rămas în genunchi, Amin Yaroun strigă:

– Lăsaţi-l! Este fratele meu mai mic. N-a făcut nimic!

Amin îl adusese în Hezbollah, ca să aibă şi el o slujbă. Nu înţelegea nimic. Era un băiat de optsprezece ani, neinstruit, foarte credincios.

– Dacă nu vrei să-ţi ucidem fratele, zise şeful sectorului, trebuie să ne spui unde se ascunde câinele ăla de Najjam Zakka. Ştii asta în mod sigur, e cel mai bun prieten al tău.

– Najjam... dar habar n-am...

– Eşti un câine, ca şi el! E un spion sionist.

Cum Amin Yaroun nu scotea nicio vorbă, începură din nou să-i lovească fratele în cap, în spate, în rinichi. Chircit la pământ, acesta încerca în zadar să scape de sub avalanşa de lovituri. Amin înţelese că aveau de gând să-l ucidă.

– Opriţi-vă! Opriţi-vă! îi imploră el.

– Unde este Najjam?

Cum nu răspunse imediat, primi o lovitură care-i sparse buzele şi-i răni bărbia.

– E la o prietenă, la Djaide.

– Numele, adresa.

– Yasmina Yafit. Strada Sioufi, lângă o benzinărie Esso.

– E adevărat?

– *Wahiet Allah*, da. Acum lăsaţi-l.

Drept răspuns, primi o formidabilă lovitură de bâtă care-l aruncă la pământ. Acum îl loveau doi. După ce-şi pierdu cunoştinţa, ceilalţi militanţi târâră corpul fratelui său spre o groapă adâncă săpată în câmpul de tutun. Simţi că îl târau şi pe el tot într-acolo. Hohotind de plâns, fu aruncat peste corpul cald al fratelui său. Încă mai trăia atunci când fură aruncate primele lopeţi de pământ peste cele două trupuri. Într-o jumătate de oră, nu mai rămase nicio urmă a dublei omucideri.

– *Yallah*, zise şeful, ne întoarcem la Beirut.

Cele două maşini porniră în direcţia autostrăzii. Se întâlniră ceva mai încolo cu Hassan Sadr, care aştepta în enorma cofetărie Al Bagba, plasată pe marginea autostrăzii. În timp ce ascultă relatarea oamenilor săi, continuă să bea din ceaşca de cafea

espresso şi să guste din prăjitura cu sirop de trandafiri.

– Foarte bine, spuse el. Sayyed va fi mulţumit de voi. Trebuie să fim vigilenţi: duşmanul sionist nu renunţă niciodată.

Era adevărat: cu câteva zile mai înainte, fusese descoperită o baliză electromagnetică ascunsă într-un câmp de tutun, nu departe de graniţă. Era destinată ghidării dronelor israeliene care supravegheau zona controlată de Hezbollah.

Atunci când au încercat s-o ridice, aceasta a explodat, fiind telecomandată de pe partea cealaltă a frontierei.

Toţi aceşti militanţi erau încredinţaţi că-i elimină pe trădătorii aflaţi în solda Israelului.

– Să nu mai pierdem timpul, zise Hassan Sadr.

Se grăbea să-i tragă un glonţ în cap omului din cauza căruia tremura de frică Siria, reluându-şi astfel şi el traiul său liniştit.

*

* *

Generalul Mourad Trabulsi, Ray Syracuse şi Malko, însoţiţi de colonelul Wissam Al Hassan, şeful *Maaloumatului*, intrară în acelaşi timp în clădirea Siguranţei Generale, condusă odinioară de generalul Jamil Sayed, care ispăşea patru ani de închisoare pentru complicitate împreună cu Siria la asasinarea lui Rafic Hariri.

De atunci, epurată, „Generala" coopera cu FSI. În arhivele sale se aflau cele mai complete dosare ale militanţilor din toate taberele. Grupul fu primit de o femeie cu ochelari, care se prezentă ca fiind

colonelul Saida. Fusese prevenită de generalul Ashraf Rifi şi făcu tot posibilul să-i ajute.

Mourad Trabulsi purtă discuţia în arabă.

– Îl căutăm pe un anume Najjam Zakka. Locuieşte la Chiya, explică el, dar a dispărut de la domiciliu. Poate aveţi o fişă legată de el, care ar putea să ne ajute să-l găsim.

Femeia dispăru şi reveni după câteva clipe cu o mapă pe care o puse pe masă.

– Iată ce avem despre el, zise ea. Dar sunt date recente.

Mourad Trabulsi deschise dosarul, scris în arabă, şi tresări.

– Iată satul lui, dar şi numele unei văduve pe care o frecventează, Yasmina Yafi. Locuieşte la Djaide, strada Sadoun, lângă o benzinărie Esso.

– Unde e asta? întrebă Malko.

– În periferia estică, după Bourj Hammad. E singura zonă şiită de prin părţile alea.

Mourad Trabulsi notă febril adresa şi îşi luară rămas-bun. Înainte de a pleca, colonelul Wissam El Hassan îi spuse omologului său o frază lungă, pe un ton ameninţător.

– Ce i-aţi spus? întrebă Malko.

– Că dacă va comunica nu importă cui această informaţie, va fi arestată şi închisă în secret ani de zile.

– Să mergem! îi îndemnă Malko după ce ieşiră afară.

Cele patru maşini – două ale ambasadei americane, ocupate de „baby-sitters", şi două ale ofiţerilor FSI – aşteptau în faţa imobilului.

– O să-l avertizez pe generalul Rifi, spuse colonelul Wissam El Hassan.

Urcându-se în maşina 4x4, Malko se întoarse spre „baby-sitters".

– A apărut ceva neprevăzut. S-ar putea să ne confruntăm cu nişte militanţi înarmaţi ai Hezbollahului.

– *No problem*, *Sir*, zise responsabilul, suntem aici ca să vă protejăm.

Ieşind din ambasada Arabiei Saudite, se duseseră la FSI, în ciuda orei târzii, anunţându-l prin telefon pe şeful *Maaloumatului* însărcinat cu anchetarea uciderii lui Rafic Hariri.

Câteva minute mai târziu, cele patru vehicule se îndreptau spre Dora Highway, direcţia est. Era întuneric, iar circulaţia destul de aglomerată.

Malko văzu că maşina lui Mourad Trabulsi semnalizează la dreapta. Ajunseseră.

*

* *

Hassan Sadr se uită la ceas şi spuse calm:

– *Yallah*.

Revenise la cartierul său general de o jumătate de oră. Era timpul să-l prevină pe Hassan Nasrallah, să adune şase oameni siguri şi să aştepte apusul soarelui. Chiar dacă se ducea într-un cartier şiit, prefera să nu atragă atenţia. Doi motociclişti plecaseră în recunoaştere, urmând să-i aştepte la benzinăria Esso din Djaide.

Planul lui Hassan Sadr era simplu: să-i ridice pe toţi ocupanţii casei, apoi să facă trierea...

În momentul în care se urca în vechiul său Mercedes, sună mobilul „operaţional". Era unul dintre militanţii aflaţi deja la faţa locului.

– Patru maşini s-au oprit în faţa casei! anunţă acesta. Militari şi străini.

Hassan Sadr simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Nu trebuie să intre în casă! Faceţi tot ce e necesar. Venim şi noi.

– Nu prea avem mare lucru, *sidi*, doar nişte pistoale, spuse timid interlocutorul său.

– E destul! făcu sec Hassan Sadr. Luptaţi ca nişte martiri, nu ca nişte câini!

Treizeci de secunde mai târziu, se îndrepta în direcţia Djaide pe autostrada aglomerată. Nu avea cum să ajungă înainte de o jumătate de oră. Preferă să nu se gândească la ceea ce avea să i se întâmple dacă americanii puneau mâna pe Najjam Zakka.

CAPITOLUL XXIV

Lăsându-i afară pe „baby-sitters" şi pe şoferul lui Mourad Trabulsi, generalul Al Hassan, Mourad Trabulsi şi Malko bătură la uşa casei ce le fusese indicată. Le deschise o femeie înfăşurată într-o abaya neagră, cu faţa obosită, dar cu trăsături regulate. În spatele ei, doi copii se jucau cu o consolă. Mourad Trabulsi începu dialogul cu femeia care nu vorbea decât araba.

Chipul ei deveni brusc imobil, iar conversaţia fu scurtă. Mourad Trabulsi se întoarse spre Malko.

– Spune că nu e aici, că de-abia îl cunoaşte.

– Minte.

De data asta, colonelul El Hassan fu cel care reluă discuţia, iar femeia se enervă vizibil. Malko înţelese că îi invita să inspecteze micul apartament. Ceea ce făcură rapid: în afară de camera principală şi de o bucătărie minusculă, nu mai existau decât o încăpere şi o anexă în care dormeau copiii.

Înciudat, Mourad Trabulsi încerca s-o convingă pe tânăra femeie. Aceasta asculta părând că nu înţelege, repetând întruna că bărbatul nu era acolo...

– Vii cu noi, hotărî şeful *Maaloumatului*.

O luă de braţ şi o împinse afară. În acelaşi timp, se auziră trei focuri de armă.

Femeia se prăbuşi pe trotuar, iar Malko zări două siluete care se ascundeau la adăpostul benzinăriei Esso. Unul dintre ei începu să traverseze strada, cu un pistol în mână. Cineva trase imediat din maşina 4x4 a lui Malko. Omul cu pistolul se rostogoli şi rămase întins pe caldarâm, în timp ce al doilea dispăru în umbra benzinăriei.

Femeia gemea pe trotuar. Acoperit de Malko şi de Mourad Trabulsi, Wissam El Hassan o trase în casă.

„Baby-sitter"-ii americani săriseră din maşină, înarmaţi până-n dinţi. Patru dintre ei se desfăşurară în spatele vehiculului 4x4 blindat, apărând intrarea în casă, iar alţi doi, acoperiţi de camarazii lor, alergară spre benzinărie.

Femeia nu părea să fie rănită grav. Colonelul El Hassan suna frenetic la FSI, în timp ce Mourad Trabulsi încerca să-i acorde îngrijiri rănitei.

Deodată, Malko auzi de-afară un strigăt de groază.

Omul care se retrăsese în benzinărie apucase furtunul uneia dintre pompele cu benzină şi îl îndreptase spre cei doi americani.

Într-o clipă, aceştia fură stropiţi cu benzină. În acelaşi timp, militantul Hezbollahului scoase din buzunar o brichetă şi aprinse lichidul împrăştiat pe sol. Se auzi o bufnitură surdă, apoi o flacără, la începu modestă, care crescu însă vertiginos şi îi cuprinse pe cei doi agenţi CIA, transformându-i instantaneu în nişte torţe vii.

În acelaşi timp, un Mercedes gri opri în faţa benzinăriei şi din el coborâră mai mulţi oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov, cărora li se alătură şi militantul cu aruncătorul de flăcări improvizat.

Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic: nou-veniţii, retraşi în benzinărie, îi observau pe agenţii CIA şi pe militarii de la FSI care împiedicau accesul în casă. Deodată, începu să se tragă violent din direcţia benzinăriei, forţându-i pe americani să se ascundă în spatele maşinilor.

Urmă o explozie surdă, apoi traseul luminos al unei rachete RPG7 traversă strada şi explodă în zid, ratând uşa cu câţiva centimetri.

Doi oameni traversară strada, alergând spre casă.

*

* *

Colonelul o trăsese pe rănită la adăpostul unui zid, iar Malko şi Mourad Trabulsi veniră lângă ei.

– Au venit să facă curăţenie! zise dintr-o suflare generalul libanez. Se vor strădui din răsputeri să ne extermine.

Era o întoarcere la perioada sumbră în care comandourile de miliţieni ucideau familii întregi, inclusiv copiii şi animalele domestice.

Malko îşi spuse că dacă agresorii reuşeau să mai expedieze o rachetă care să explodeze în încăpere, erau cu toţii morţi.

Deodată, Mourad Trabulsi, care discutase între timp cu femeia rănită, se întoarse şi strigă:

– E aici! La subsol!

Mourad Trabulsi, îndoit de mijloc, se duse în bucătărie, trase la o parte un covor vechi şi descoperi o deschizătură în podea.

Nu avu timp să mai adauge ceva: rafalele de armă îi asurziră şi o altă explozie zgudui pereţii. Era asaltul final.

*

* *

Cei doi militanţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov care încercaseră să traverseze strada zăceau pe şosea, ciuruiţi de gloanţe. Însă muniţia „baby-sitter"-ilor se terminase: nu prevăzuseră o bătălie în toată regula...

Următorul asalt risca să aibă sorţi de izbândă.

Deodată, un uruit surd, însoţit de zgomotul caracteristic al unor şenile, domină tirul armelor automate. Câteva secunde mai târziu, un transportor de trupe blindat M.113 al armatei libaneze pătrunse pe stradă, se opri în faţa casei asediate şi începu să tragă cu o mitralieră grea, de 12,7, asupra oamenilor retraşi la adăpostul benzinăriei.

Într-o fracţiune de secundă, Mercedesul acestora luă foc. M.113 debarca deja soldaţii libanezi înarmaţi până-n dinţi, care înconjurară casa.

Sub tirul celor două mitraliere, asediatorii se răspândiră în întuneric.

Atunci când alte trupe coborâră dintr-un camion militar, focul încetă.

*

* *

Uşa fu deschisă cu o lovitură de picior şi o siluetă în uniformă apăru în prag.

– Generale Trabulsi, sunteţi aici? întrebă noul sosit.

Mourad Trabulsi se ridică dintr-un salt.

– Hamid! Sunt aici.

Un căpitan în ţinută de luptă pătrunse în încăpere, urmat de trei oameni ale căror busturi erau încărcate de cartuşiere de piele.

– *Mafi maskkal!*[1] zise ofiţerul de la FSI. Au plecat.

Generalul Trabulsi şi Malko se aventurară afară, descoperind un M.113 în faţa casei. Peste drum, benzinăria ardea.

Mourad Trabulsi schimbă câteva cuvinte cu căpitanul, apoi spuse:

– Asediatorii s-au repliat, împreună cu morţii şi răniţii. Avem ordin să-i lăsăm în pace. Nu mai putem rămâne multă vreme aici: este un cartier şiit, iar asta ar putea declanşa o reacţie politică violentă.

Malko nu insistă. Mourad Trabulsi ridică trapa din podea, descoperind o scară care ducea în subsol. Strigă:

– Najjam?

Îi răspunse o voce ezitantă: schimbară câteva fraze în arabă, apoi un cap de bărbat cu părul scurt, grizonat se ivi prin deschizătură, aruncând în jur priviri îngrozite. Prost îmbrăcat, cu barba în dezordine. Semăna cu oricare libanez de pe stradă.

[1] Nu mai sunt probleme!

Căpitanul îşi privi nervos ceasul.

– Trebuie să plecăm...

Doi infirmieri aşezară femeia pe o brancardă. Înconjuraţi de un adevărat zid uman, Malko, Mourad Trabulsi şi prizonierul se înghesuiră în M.113, care scoase un nor de fum negru înainte ca şenilele să înceapă să are asfaltul. Ray Syracuse îi urmă în automobilul său 4x4. O maşină de pompieri se opri în faţa benzinăriei.

Malko schimbă o privire lungă cu Mourad Trabulsi.

– De data asta, zise el, cred că avem la dispoziţie martorul pe care-l căutam.

– Dacă o să vrea să vorbească... îl corectă generalul libanez.

*

* *

Hassan Sadr, foarte tulburat, ajunsese la cartierul general din Borj El Brajnieh. Pierduse patru oameni, iar alţi trei erau răniţi, fiind deja transportaţi la spitalul Al Rassoul. Dar nu ăsta era lucrul cel mai grav: intervenţia FSI dovedea faptul că Najjam Zakka era veriga slabă a sistemului de apărare sirian. Iar de-acum, se afla în mâinile americanilor.

Se uită la ceas: nouă şi zece. Se hotărî foarte repede. Sună la numărul obişnuit şi dădu câteva instrucţiuni. Cinci minute mai târziu, se îndrepta spre Valea Bekaa.

Era mai bine să ia taurul de coarne decât să se eschiveze. În orice caz, dacă sirienii voiau să-l ucidă, ştiau unde să-l găsească...

*
* *

Najjam Zakka nu părea să realizeze ce i se întâmplase. Îl instalară confortabil în biroul colonelului El Hassan şi îi oferiră ceai şi biscuiţi, asigurându-l că prietena sa, Yasmina, era în siguranţă.

– Prietenii tăi din Hezbollah au venit să te ucidă, începu şeful *Maaloumatului*. Ştii de ce?

Najjam Zakka clătină din cap, fără să răspundă.

– Îţi aminteşti ce ai făcut în ianuarie şi în februarie 2005? continuă blând ofiţerul libanez.

– Nu ştiu, a trecut atâta vreme de-atunci, mormăi Najjam Zakka.

– Mai exact, pe 14 februarie, insistă ofiţerul de la FSI. Dimineaţa.

Tăcere de piatră.

Colonelul ridică tonul.

– Ai dat multe telefoane în dimineaţa aia. Cu un mobil care avea numărul 03 752986. Ai încetat cu telefoanele la ora 12 şi 53. Asta nu-ţi spune nimic?

Tăcerea era şi mai profundă.

Ofiţerul concluzionă:

– Ai încetat comunicarea pentru că nu mai aveai nimic de făcut... Acel kamikaze de la volanul maşinii Mitsubishi Canter, ghidat de tine, s-a aruncat în aer lovindu-se de Mercedesul prim-ministrului Rafic Hariri. Bănuiesc că te-ai descotorosit imediat de mobil... N-ai acţionat astfel din proprie iniţiativă. Cineva ţi-a dat ordin. Vreau să ştiu cine.

Cu capul plecat, Najjam Zakka rămase tăcut.

Colonelul schimbă o privire cu Malko şi cu generalul Mourad Trabulsi, apoi îi adresă prizonierului un zâmbet binevoitor.

– Nu vreau să te forţez. Gândeşte-te o jumătate de oră. Dacă vrei să păstrezi secretul, te conduc la domiciliu – cel pe care l-ai părăsit în grabă acum câteva zile – şi-i anunţăm pe prietenii tăi din Hezbollah că ţi-am dat drumul şi că n-ai vorbit. Asta e, ne vedem mai târziu.

Ieşiră din încăpere, lăsând prizonierul în paza a doi soldaţi.

Pe culoar, colonelul îi zâmbi lui Mourad Trabulsi.

– Ştie că dacă iese de-aici e un om mort. Probabil şi torturat înainte. *Inch Allah*, o să vedem dacă e complet idiot sau nu.

*

* *

Hassan Sadr era măcinat de gânduri negre în timp de farurile maşinii sale luminau colinele golaşe de pe marginea drumului ce ducea la Damasc. Se întreba dacă nu cumva făcuse o prostie, aruncându-se singur în gura lupului.

Luminile capitalei siriene îl mai liniştiră puţin. Maşina se opri în faţă la Shams Palace. De-abia avu timp să coboare: un necunoscut amabil se apropie de el.

– Abu Hassan? Am primit sarcina de a vă întâmpina.

Şeful operaţiunilor Hezbollahului îl urmă până la un Mercedes nou şi cei doi se urcară în spatele maşinii. Neliniştit, Hassan Sadr întrebă:

– Unde mergem?

– Generalul Amin Charabe a cerut să fiţi condus la reşedinţa sa, îi răspunse omul de-alături. Cred că o să vă găzduiască peste noapte.

Hassan Sadr, cunoscându-i pe sirieni, se rugă să nu-l găzduiască definitiv într-o groapă din fundul grădinii.

Generalul Amin Charabe era un ofiţer sirian însărcinat de *Rais* Bachar Al Assad să pregătească apărarea Siriei împotriva Tribunalului Penal Internaţional pentru Liban cu ajutorul cabinetului britanic de avocaţi Matrix Chambers.

*

* *

Malko era epuizat atunci când ajunse la Phoenicia, visând la un duş aşa cum un câine visează la un os. În acelaşi timp, era nebun de fericire. Câştigase. Evident, graţie ajutorului eficace primit din partea prinţesei Gamra Al Shaalan Bin Saoud. Era încă în lift atunci când sună mobilul. Vocea prinţesei saudite era mai curând sarcastică.

– Eşti un nerecunoscător! Nici măcar nu ştiu dacă ai obţinut ceea ce voiai.

– În totalitate. Mulţumită ţie.

Tonul femeii deveni şi mai arţăgos.

– Probabil că ai uitat că m-ai invitat la cină în seara asta. Dar de vreme ce nu mai ai nimic să-mi ceri...

– *Himmel!* oftă Malko, aşa e, am uitat. Mă prosternez la picioarele tale.

– Ai face mai bine să vii să mă iei! zise prinţesa. Sunt în barul de la etajul şapte. Tu unde eşti?

– În lift. Fac un duş şi sosesc imediat.

Tocmai intra în cameră când telefonul mobil sună din nou.

– A acceptat să vorbească, îl anunţă Mourad Trabulsi. O să dureze destul de mult.

Pentru prima dată după foarte multă vreme, lui Malko îi veni cheful să cânte sub duş... Ieşind pe uşă, o binecuvântă în gând pe Gamra pentru că-l aşteptase. Asta era recompensa războinicului.

*

* *

Najjam Zakka vorbea fără întrerupere în biroul securizat de la etajul al doilea al FSI, fiind înregistrat de două magnetofoane şi filmat. Accesul pe culoar fusese interzis; generalul Ashraf Rifi în persoană conducea interogatoriul, ajutat de colonelul El Hassan, care cunoştea toate chichiţele dosarului Hariri.

Militantul Hezbollahului înţelesese rapid că, una peste alta, avea să fie astfel mai bine protejat. Aşa că povesti tot, de la prima sa vizită în tabăra de la Aanjar până la Assef Shahab, pe vremea aceea proconsulul sirienilor în Liban, care îi încredinţase pregătirea operaţiunii Hariri, precizându-i că era vorba de o indicaţie a lui *Rais* personal, de care era el însuşi responsabil.

Apoi, Najjam Zakka recrutase restul echipei, cumpărase telefoanele mobile şi realizase munca de supraveghere, care durase mai multe săptămâni.

Un om din anturajul lui Rafic Hariri îi informa pe sirieni, dar nu-i cunoştea numele.

În sfârşit, aceasta era mărturia care-i lipsea Tribunalului Penal Internaţional pentru a formula un act de acuzare...

Celelalte birouri se goliseră de multă vreme, doar această secţiune a FSI mai era încă animată. Mourad Trabulsi nu se lăsa. Experienţa de poliţist îl învăţase că nu trebuie să slăbeşti niciodată un vinovat care a început să vorbească. Se uită la ceas: unsprezece şi zece. Noaptea se anunţa lungă.

*

* *

Prinţesa Al Shaalan Bin Saoud golise deja o sticlă întreagă de şampanie atunci când Malko veni şi el în barul de la etajul şapte. Băuse ca pe apă Taittinger Comtes de Champagne Rosé 2003, înmuind bucăţele de pâine prăjită într-o cutie de caviar de 250 de grame...

Atunci când Malko pătrunse în bar, se lăsă să alunece pe taburet, descoperindu-şi coapsele graţie unei despicături pe mijlocul rochiei. Era una dintre cele alese de Malko la Aishi.

Îi sărută mâna, iar ea îi atinse pântecul cu un gest poznaş.

– Încă o jumătate de oră şi mă culcam cu barmanul! zise ea. Mi-e groază să aştept singură într-un bar. Am impresia că sunt o prostituată.

– Sunt dezolat! se jură Malko.

Gamra îi aruncă o privire provocatoare.

– De ce „dezolat". Asta mă excită. Mă gândesc la ceea ce i-aş putea face unui client ca să fie *foarte* satisfăcut.

Malko comandă galant o a doua sticlă de Comtes de Champagne Rosé şi o întrebă:

– Unde vrei să cinăm?

– Nicăieri! făcu prinţesa saudită. Nu mai mi-e foame.

Era şi cazul, după o sticlă de şampanie şi o cutie de caviar... Privirea amuzată a Gamrei rămase fixată asupra lui Malko.

– Vreau să te duc să-mi vezi apartamentul, îi propuse ea.

– Dar l-am văzut.

– Pe cel vechi, da, dar nu şi pe cel nou.

Îi arătă, pe partea cealaltă a străzii, un turn luminat de lângă viitorul „Four Seasons".

– Am cumpărat ultimul etaj, trei mii de metri pătraţi, dar încă nu e mobilat. Vino, să-mi spui dacă-ţi place.

După ce goliră a doua sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé şi răzuiră ceea ce mai rămăsese în cutia de caviar, prinţesa se ridică de pe taburet.

Un chelner se înfiinţă imediat cu o haină de vizon, surprinzătoare având în vedere anotimpul.

Escorta lui Malko aştepta jos, iar ei urcară în primul 4x4.

– Mergem pe Minet El Hosn, ordonă prinţesa saudită. E foarte aproape.

După cinci minute, opriră în faţa unei clădiri aproape terminate, de douăzeci şi cinci de etaje. Portarul se aplecă până la pământ în faţa tinerei femei. Liftul urcă precum o rachetă.

Nu exista cheie, ci un sistem de acces magnetic.

Uşa dublă din lemn de acaju se deschise, iar Malko descoperi o încăpere imensă cu ferestre care dădeau spre mare şi podeaua de marmură, dar niciun obiect de mobilier.

Priveliştea era magnifică: aveai impresia că te afli în avion. Gamra arboră un zâmbet încântat.

– Aici, doar Allah e deasupra noastră!

Asta trebuia să-i flateze vanitatea. Malko se întrebă ce urmau să facă în acel spaţiu imens, lipsit de orice mobilă.

– Ar trebui să ne întoarcem când o să fie mobilat, remarcă el.

Surâsul lacom al Gamrei îl făcu să înţeleagă că ea îşi pusese altceva în cap.

– Nu, făcu ea, o să mai stăm puţin. O să ţi-l arăt ca şi cum ai vrea să-l cumperi. Am o prietenă care lucrează în domeniul imobiliar şi face asta. Pare foarte excitant.

Hotărât lucru, prinţesei Al Shaalan Bin Saoud îi plăcea jocul ăsta...

Lăsă haina de vizon să-i alunece de pe umeri pe jos, apoi spuse:

– Urmaţi-mă, *sidi*...

Malko se supuse, intrând în ceea ce ar fi putut fi o sală de bal, deşi nu era decât o cameră. Gamra îl aştepta, legănându-şi uşor şoldurile.

– Vă place?

Fără să-i aştepte răspunsul, se îndreptă spre o baie faraonică, legănându-şi în continuare şoldurile de-ar fi pus pe jar şi un orb.

Malko o prinse şi o lipi de el, înlănţuindu-i talia cu braţul. Fesele cambrate îl atinseră o clipă, apoi prinţesa se dezlipi de el.

– Lăsaţi-mă, *sidi*, nu e bine...

Intrând în baia de marmură verde, Malko o lipi de uşă şi-i smulse chiloţii, descoperindu-i ciorapii negri prinşi de un portjartier alb şi faptul că era udă toată.

În camera următoare, reuşi s-o răstoarne pe o mochetă albă care fusese pusă de curând şi se culcă peste ea.

Gamra îşi depărtă imediat coapsele, bazinul ei venind în întâmpinarea lui Malko, şi-i suflă la ureche: „Nu, nu e bine ce facem". Apoi încercă să scape.

După un periplu prin vreo douăsprezece camere, se întoarseră în prima. Vizonul forma o pată albă pe podea, iar încăperea era luminată doar de felinarele din port. Din nou, Malko se lipi de Gamra şi îi strânse sexul cu mâna. Prinţesa saudită scoase un suspin gâtuit şi se lăsă în genunchi, murmurând:

– Lăsaţi-mă!

Ca din întâmplare, se rostogoli pe mantoul de blană... Malko o apucă de şolduri, o lipi de vizon, apoi îi ridică rochia dintr-o mişcare. Cu toată greutatea, îi apăsă coapsele ca să i le depărteze, spintecându-i cusătura rochiei. Gamra se zbătea sub el de parcă ar fost într-adevăr violată.

Deşi îşi scosese sexul afară, nu reuşea s-o ţintuiască de vizon. Malko înţelese că nu-i mai rămânea de făcut decât un lucru.

O întoarse pe burtă cu brutalitate şi trase de rochie, reuşind s-o rupă. Apoi, cu penisul aproape la verticală, tatonă până când ajunse la deschiderea caldă a sfincterului. Acolo, împinse din toate puterile.

Prinţesa scoase un urlet, ca şi cum ar fi violat-o cu brutalitate.

Timp de aproape un minut, rămase nemişcată sub el, lipită de vizonul alb. Apoi începu să se onduleze încet, ca pentru a-l înghiţi şi mai mult, şi murmură:

– *Ayete!* Rupe-mă. Tare.

La fiecare împingere, Malko îşi simţea pântecul mulându-se pe fesele cambrate şi era o senzaţie extraordinară. Înainte de a ejacula, femeia îi scăpă şi se întoarse. Crezu că voia să continue jocul, dar, din contră, se aruncă asupra membrului care tocmai ieşise din măruntaiele ei şi-l înghiţi dintr-o mişcare.

Lui Malko nu-i trebui mult timp să explodeze în urma acestei felaţii furibunde.

Gamra se ridică, cu ochii strălucitori, şi zise cu vocea ei puţin răguşită:

– Continuăm, nu-i aşa?

Se aplecă asupra lui şi-l luă din nou în gură.

De-abia după două ore, când Malko nu mai ştia cum să scape de acest vampir, sună telefonul mobil.

Gamra tresări ca şi cum ar fi muşcat-o un şarpe.

– Cine te caută la ora asta?

– Habar n-am, o asigură Malko, minţind cu neruşinare.

Răspunse şi auzi vocea lui Mourad Trabulsi.

– A semnat tot! E formidabil! I-am prins.

Malko închise şi se întoarse spre Gamra, care începuse să se mângâie singură, nesăţioasă.

– E o veste bună, zise el simplu.

CAPITOLUL XXV

Generalul Ashraf Rifi îi arătă lui Malko un teanc de documente redactate în arabă.

– A mărturisit tot. Este un document extraordinar, care pune în sfârşit sub acuzare guvernul sirian. Assef Shahab era reprezentantul oficial pentru Liban.

– Nicio reacţie din partea Hezbollahului?

– Nimic. E război, dar nu îndrăznesc să iasă în faţă.

– Unde se află Najjam Zakka?

– Aici. Nu va ieşi decât pentru a pleca în Olanda, unde va fi încarcerat împreună cu alţi criminali de război. Acolo nu riscă nimic. Olandezii sunt oameni serioşi.

– Şi aici?

Generalul libanez zâmbi încrezător.

– Nu cred că Hezbollahul va risca, atacându-ne clădirile. Prizonierul este la al doilea nivel al subsolului, sub paza permanentă a ofiţerilor mei, total-mente siguri. Nimeni nu ştie unde se află.

– Şi cum va ajunge în Olanda?

– Tribunalul Internaţional pentru Liban va trimite un avion special, un jet particular care-l va prelua de la aeroport, ducându-l direct la destinaţie.

– La aeroport? Dar nu e riscant?

– În afară de noi, nimeni nu e la curent cu această mişcare. Planul de zbor va fi stabilit în ultimul moment şi o escortă de o sută de oameni îl va duce cu elicopterul de aici până la pista de decolare, care va fi păzită de Forţele noastre Speciale.

Reprezentantul Tribunalului de la Haga la Beirut, procurorul adjunct Joumana Jassi, ne va da undă verde atunci când o va primi şi ea. Aparatul nu va sta decât pentru a face plinul, iar Najjam Zakka va fi urcat la bord în ultimul moment. Mai bine de-atât nu se poate...

– Sunteţi sigur că Hezbollahul n-a prins de ştire? insistă Malko.

– Nu cred! Chiar dacă ar fi aşa, n-ar putea interveni în mod deschis. Noi asigurăm securitatea în zonă.

– Dar Assef Shahab, credeţi că e la curent?

Generalul Rifi aprobă din cap.

– În mod sigur. Prin intermediul Hezbollahului. Mi s-a dat de ştire că Hassan Sadr, cel care a tratat afacerea, a dispărut din Beirut de două zile. Probabil că s-a dus să dea socoteală la Damasc.

– Credeţi că e vreo şansă ca Assef Shahab să schimbe tabăra?

Generalul libanez clătină din cap.

– Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Sirienii nu vor accepta în ruptul capului să-l extrădeze. E liniştit.

*
* *

Assef Shahab ştia că se petreceau anumite lucruri în Liban, însă *Moukhabaratul* sirian nu-l pusese la curent, astfel că încerca un sentiment de nelinişte difuză. Totuşi, în ajun, fusese primit, la cererea sa, de *Rais* în persoană, căruia îi mărturisise că doreşte să se retragă în satul său natal pentru a se bucura de o pensie binemeritată. Bachar Al Assad îl întâmpinase cu multă căldură.

– Siria are încă nevoie de tine, afirmase el. Nu poţi dezerta în felul ăsta. De altfel, am în vedere o misiune pentru tine şi am vorbit şi cu prietenul tău, Amin Charabe. Ştii doar cât de mult te apreciază...

Liniştit, Assef Shahab se întorsese să profite de tânăra lui soţie care se plictisea de moarte la Damasc şi începuse să arunce ocheade înflăcărate tinerilor ofiţeri însărcinaţi cu protecţia sa.

Fostul proconsul sirian în Liban tocmai se întorcea în birou atunci când sună telefonul.

– Secretara generalului Amin Charabe pe linia doi, îl anunţă secretara sa.

– Generalul vă aşteaptă la prânz, îi spuse aceasta. Pentru o şedinţă de lucru, urmată de un dejun.

– O să fiu acolo, o asigură Assef Shahab.

Îşi luă servieta, o sună pe soţia lui pentru a-i spune că nu va lua masa cu ea şi se îndreptă spre lift. În stradă, lângă maşina sa, se afla Mercedesul blindat al generalului Amin Charabe, în care se sui şi se instală comod, mestecând un fruct confiat.

Drumul fu scurt, proprietatea generalului Charabe aflându-se nu departe de palatul prezidenţial. Era aşteptat pe peron. Un ofiţer în civil îl salută respectuos.

Locuinţa era luxoasă, funcţională, candelabre şi covoare se vedeau peste tot. Pustiu.

Ofiţerul deschise o uşă de trei metri înălţime şi se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre lui Assef Shahab. Acesta zări o masă lungă, plină de dosare.

– Generalul vine imediat, îl informă ofiţerul în civil înainte de a închide uşa în urma lui.

Assef Shahab făcu un pas spre masă, trecând printre două draperii grele de catifea care încadrau uşa dublă. Auzi un foşnet, însă nu-l văzu pe omul care se ascundea în spatele draperiei. Acesta îi trase un glonţ în cap cu un 357 Magnum. Proiectilul pătrunse prin spate, lângă urechea stângă, şi ieşi aproape printre ochi, smulgându-i o parte a feţei.

*

* *

Cu o expresie întunecată, Mourad Trabulsi îi întinse lui Malko un ziar arab. Fotografia unui individ mustăcios, cu o faţă energică, ocupa patru coloane.

– Este *Techine*, un important cotidian sirian, îl anunţă ofiţerul libanez. În fotografie este Assef Shahab. Îţi citesc începutul articolului:

„Generalul Assef Shahab, responsabil al Marelui Damasc, 59 de ani, unul dintre cei mai fideli servitori ai naţiunii, şi-a pus capăt zilelor ieri, sinucigându-se cu arma de serviciu. Soţia sa a declarat

că, de o vreme, prezenta semne de depresie. *Rais* va asista la funeraliile prevăzute pentru mâine..."

– N-au pierdut deloc timpul! oftă generalul libanez.

– Le plac „sinuciderile"...

Malko era copleşit.

– Oare ne-am străduit degeaba?

– Nu, îl corectă libanezul, ne rămâne martorul principal, Najjam Zakka. Oricum, Assef Shahab n-ar fi cooperat cu Tribunalul. Chiar ar fi negat totul. Într-un fel, moartea sa ne consolidează acuzaţiile.

– Când pleacă Najjam Zakka?

– Nu ştiu. Reprezentantul Tribunalului Internaţional se ocupă de detalii. FSI vor fi anunţate în ultimul moment. Dar eu cred că va fi mâine.

Sună mobilul lui Malko. Era Ray Syracuse.

– Ticăloşii n-au pierdut deloc timpul! exclamă el. Faptul că l-au ucis pe Shahab demonstrează că le e frică. Mâine dimineaţă ne ducem la aeroport. Vreau să am confirmarea zborului de la staţia noastră din Amsterdam.

*

* *

Un soare strălucitor inunda pistele aeroportului din Beirut. Acesta se afla sub stare de asediu, detaşamente ale FSI blocând toate căile de acces şi filtrând cu grijă vizitatorii. Asfaltul pistelor era şi el înţesat de oamenii generalului Rifi, care se sprijineau de trei blindate uşoare. Două maşini 4x4 blindate ale CIA staţionau în apropierea avionului Falcon 900, care aterizase, venind de la Amsterdam, şi se pregătea acum de plecare. Un camion-cisternă

asigura alimentarea, iar mecanicii roiau în jurul aparatului.

Era unsprezece şi jumătate.

– Iată-i! exclamă Ray Syracuse.

Un convoi format din mai multe vehicule militare pătrunse pe pistă, cu sirenele şi girofarurile în funcţiune, precedat de doi motociclişti. Generalul Ashraf Rifi coborî din primul vehicul şi li se adresă lui Malko şi americanului.

– Decolarea este prevăzută peste douăzeci de minute. Îl urcăm la bord şi rămânem pe loc.

Una dintre furgonete se apropie de avion. Se deschise uşa laterală şi un bărbat cu ochelari negri coborî. Purta o vestă antiglonţ şi era încadrat de două namile. Transferul se făcu destul de repede, de parcă nici n-ar fi atins pământul.

Uşa avionului se închise în urma grupului din care mai făceau parte şi doi agenţi CIA.

Motoarele porniră. Malko simţea cum inima îi bătea mai repede. În cele din urmă, reuşise să decripteze lista Hariri... Cu preţul câtorva morţi, mai mult sau mai puţin nevinovaţi.

Şuieratul celor două motoare ale avionului Falcon 900 îl făcură să ridice capul. Un mecanic retrase platformele de sub roţi şi aparatul se puse în mişcare. Două vehicule ale FSI îl escortară până la începutul pistei de zbor, alăturându-se celor care se aflau deja acolo. Falconul prinse viteză şi se ridică în aer într-un unghi impresionant. Lângă Malko, Ray Syracuse suspină, emoţionat.

– *For Christ's sake*, n-aş vrea să am în fiecare an o afacere ca asta...

Avionul nu mai era decât un punct pe cer. Trupele FSI se retraseră. Ray Syracuse îl prinse de braţ pe Malko.

– Hai să mergem, fac cinste cu şampanie la Phoenicia. O meriţi din plin.

*

* *

Voluptuoasa Gamra, îmbrăcată aproape decent într-o rochie albastră până la genunchi, îl fixa pe Malko cu aerul unei pisici care se pregăteşte să devoreze un şoarece. Hotărât lucru, foamea ei sexuală nu avea limite. Galant, Malko o invitase la sărbătorirea victoriei şi pentru a-i mulţumi pentru intervenţie. Provocatoare, femeia nu înceta să-şi încrucişeze şi să-şi întindă întruna picioarele, trăgând cu coada ochiului la unul dintre ofiţerii de securitate: un brunet frumos cu chip de actor. În momentul în care Ray Syracuse turnă şi ultimele picături de şampanie din sticlă, îi sună telefonul mobil.

Malko văzu cum i se descompuneau trăsăturile. Închise şi anunţă cu o voce albă.

– Falconul a dispărut de pe radare la douăzeci de minute după decolare. Au început cercetările.

– Poate că e vorba de o pană! vru să creadă Malko, simţindu-şi gura uscată.

Americanul vorbea deja la telefon cu Central Command al Flotei SUA din Mediterana. Mourad Trabulsi era cenuşiu la faţă. Începu şi el să dea telefoane. Prinţesa saudită întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Încă nimic, îi răspunse Malko cu un surâs forţat.

*

* *

Joumana Jassi îşi parcă maşina la intrarea în satul Chtaura şi coborî cu un sac de voiaj. Doi oameni ieşiră dintr-un Audi şi-i luară bagajul, punându-l în portbagaj. Procurorul-adjunct Joumana Jassi se aşeză în spatele maşinii care avea plăcuţe de înmatriculare siriene. Vehiculul demară imediat. Douăzeci de minute mai târziu, trecea frontiera pe drumul rezervat pasagerilor „speciali". Bărbatul din faţă se întoarse spre ea zâmbind.

– E totul în regulă?

– Da, totul e în regulă, îl asigură corespondenta Tribunalului Internaţional pentru Liban.

Fără să înceteze să zâmbească, omul luă un pistol şi trase trei gloanţe în capul procurorului-adjunct, fără ca maşina să încetinească.

*

* *

– Foarte probabil, e vorba de o bombă cu declanşare anemometrică, zise sumbru Ray Syracuse. Explozia a avut loc atunci când Falconul a atins altitudinea de croazieră.

– Cine a putut s-o plaseze în avion?

– Unul dintre mecanici, cu siguranţă. Au început să-i interogheze. Unul este membru PPS. Nimeni nu ne-a spus asta...

– Dar cum de au aflat sirienii modalităţile de transfer?

Şeful staţiei CIA zâmbi cu amărăciune.

– Procuroarea-adjunctă a Tribunalului Penal Internaţional a dispărut din biroul său... De-abia acum, Siguranţa Generală ne-a informat că era catalogată de multă vreme ca agent sirian.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Cu alte cuvinte, sirienii ştiuseră *în timp real* ceea ce se pregătea împotriva lor.

Privi soarele care inunda Beirutul. Te puteai crede la Cannes sau la Miami. Ori pe-aproape...

Nissanul blindat se clătină ca un fir de pai şi fu proiectat într-o stivă de containere. Malko îşi pierdu cunoştinţa câteva clipe. Când deschise ochii, văzu prin parbrizul ondulat un zid de flăcări.

Instinctiv, vru să iasă şi încercă să deschidă portiera. Era imposibil, uşa se deformase din cauza exploziei. Împinse cu umărul, dar degeaba.

Flăcările începuseră să lingă capota.

Avea să moară asfixiat sau ars de viu.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Agenda Kosovo**
- **Poloniu 210**
- **Dosarul K**
- **Întoarcere la Shangri-La**
- **Libanul roşu**
- **Al-Qaida atacă! 1**
- **Al-Qaida atacă! 2**
- **Omorâţi-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraţii!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 2**
- **Capcana din Bangkok**

25,00
20,00
LEIN

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-450-1

9 789737 284501

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro